3300

ANNAMALAINAGAR

MISCELLANY

118

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
11 APR 1937
MADRAS

1418

WITH COURAGE AND FAITH

No. 1 Vol. VIII Mar. 1937

OFFICE OF THE REGISTRAR
7H APR 1937
MADRAS

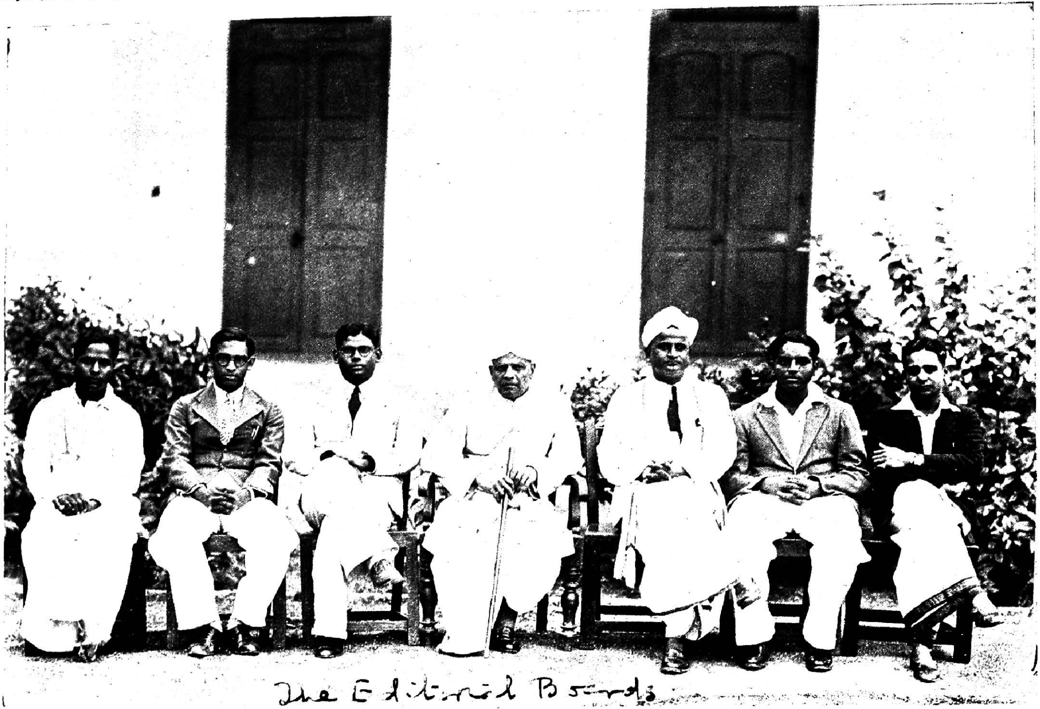

THE EDITORIAL BOARDS
1935-'36 & 1936-'37.

ANNAMALAINAGAR

MISCELLANY

VOL. VIII

No. 1 March 1937

சென்னை-600 008

127/90

JL

T4, k4, 2, 1A, N32

N37.8.1

MR. T. R. VENKATARAMA SASTRIAR, C.I.E.

(Our Acting Vice-Chancellor)

CONTENTS

PAGE

Editorial Note 1

The Letters of Keats 2

Gems Hewn from Life 17

A Doctor's First Fee 23

Stray Thoughts on Chess 29

The Character of John of Gaunt 33

On Short Story Writing 35

The Revolutionary 41

Hazlitt's Dramatic Criticism 45

York: A Vindication Long Overdue ... 48

Jane Austen as a Novelist 51

Books Reviewed 57

Reports :—

English Language and Literature Society (First Term 1936–'37) 58

History and Politics Society 59

Dramatic Club (Third Term 1935–'36) ... 60

First Annamalainagar Rover Crew (1935-36) 60

செந்தமிழ்ச் சீர்மை 63

நாரீமணி 69

மாயப்பக்ஷி மறைந்தோடிப்போயிற்று 75

குழந்தைகள் 82

எறும்புகளும், பொதுவுடைமை வாழ்க்கையும் 85

மனோவேகம் 95

காதல் அல்லது சாதல் 101

ஓர் தூய, பரிமள, சுகந்த வாழ்க்கை 107

Our Exchange List 109

118

Editorial Board

M.R.Ry. P. A. Subrahmanya Ayyar Avl., M.A.
M.R.Ry. S. P. Ragland Avl., M.A., L.T.
Mr. G. R. Ramanujam, V Hons. (Econ.)
Mr. Balasubramanian, IV Hons. (Tam.)

Editorial Note

THE world has moved rapidly since we published our last number. Italy has absorbed—absorbed or swallowed, whichever you please—brave but unlucky Abyssinia. The League has certainly not covered itself with glory. The world is nearer war than ever. Spain is being torn to pieces by a fierce civil strife. America is suffering fearfully from two of our fourold elements—Fire and Water. In England, a great king has lost an empire to gain a bride.

But we in Annamalainagar have gone on as usual. Our Union and its sections have met regularly and have made themselves *heard* duly. We have held examinations, published warning notices, announced pass-lists and conferred Degrees. We have repaired roads, held up vehicles, received visitors, unveiled portraits and staged plays, all as usual.

Only one event of them all stands out in relief. Our Vice-Chancellor who, on accepting office eight years ago, was asked immediately to lay it down and go to East Africa as an ambassador, was again called upon this year to fill that role. His destination this time was Malaya. He answered the call cheerfully though we feared that his health might not be equal to the task. God in His mercy has seen him through it. He is again in our midst.

We that witnessed the scenes enacted at Annámalainagar and at the Railway Station on the day of his home-coming feel like challenging an old observation of his: *a Moderate man gets only a moderate welcome.* But that is by the way.

The public knows that in the absence of the Rt. Hon'ble Sastriar in Malaya, Mr. T. R. Venkatarama Sastriar, C.I.E. was our temporary Vice-Chancellor. Those that have seen him in that role know in what quarter in S. India great potentialities lie waiting to be kinetised and in what way they can be turned to account for the good of the country.

The Letters of Keats

ALMOST everyone who has written on Keats the man and Keats the poet, has attempted an elaborate vindication of the character of the man and an adequate appreciation of the genius of the poet; and whenever the poet betrayed an unmixed sensuousness and a craving for sensations, the critics have quoted elaborately from the letters to show that he was not the poet who went into ecstasies over

> "Light feet, dark violet eyes and parted hair,
> Soft dimpled hands, white neck and creamy breast"

but that he cared for "the Eternal Being, the principle of beauty and the memory of great men", and that Keats had flint and iron in him, that he had character." And whenever the letters betrayed "the merely sensuous man, who," according to Arnold, "is passion's slave", the critics quoted his poetry and made a special pleading that the author of the *Ode to a Grecian Urn* and *Hyperion* was far superior to the sensual Keats who found his ideal in Claret and wrote love-letters with utter abandonment of all reticence, and all dignity. The truth is, of no poet of this age were there so many misconceptions which circulated so freely as of Keats, and they died hard. Byron with characteristic cynicism drew the picture of a puny Keats "who was snuffed out by an article" and Shelley with characteristic generosity, went into a rage against the reviewers who chased him to death like a pack of wolves or vultures and maintained that Keats was a fragile herd-abandoned deer. So the admirers of the poet enthroned him as one of the inheritors of unfulfilled renown, and Matthew Arnold delivered his usual pontifical judgement that "Keats by his promise, at any rate, if not fully by his performance was one of the greatest of English poets."

It is true that the poet cannot be separated from the man, and the growth of the man represents also the growth of the poetic mind. But instead of defending the tone, spirit and contents of the letters by a constant reference to his poetry, and also instead of citing passages from the letters for elucidating or explaining the development of the poetry, let us for once forget the poetry and take the two volumes of letters, and come to an understanding and an estimate of the man who wrote them. It may be said that the letters contain a great many of his poems, particularly some of his best sonnets and "La Belle Dame Sans Merci", but let us without expatiating on their poetic beauty, consider only the circumstances which inspired them, and keep as far as possible Keats the man in the forefront.

First these letters are the letters of a young man, indeed of a very young man, written between his twentieth and twenty-fifth years. Thus they are the documents of what in a normal life would be considered the formative period of a man's life when the mind undergoes a very rapid development, when tastes are formed, when one's chief pursuits in life are determined, and when one's ideals and aspirations are followed with greatest vigour and enthusiasm. They are also letters of a young man addressed to his nearest relations and most intimate friends and inspired by genuine feelings of devotion, affection and sympathy, reciprocated in an equally intensive degree by his correspondents. Lastly they are spontaneous outpourings of his heart, thoroughly unrestrained and therefore the most natural expressions of the workings of the writer's mind, his feelings and emotions, his casual opinions, as well as his deeply reflected thoughts on all subjects which interested him. Keats was peculiarly fortunate in the choice of his friends; besides being very devoted to him they had a true estimate of his genius and admired his work very ardently at a time when the literary journals of the day were pouring out their venomous attacks on his

poems. The friends were men of varied talents, literary critics like Leigh Hunt, painters like Haydon and Severn, men of affairs like Reynolds, Dilke, Bailey and Brown. Among his relations, Keats was most warmly attached to his brother George and especially to George's wife who counted a great deal in Keat's life at its healthiest period. His attachment to her was even greater than his love for his sister Fanny to whom Keats has addressed a number of very affectionate letters. Keats kept a sort of journal for his brother and sister-in-law in distant America and wrote some of his longest letters to them in which he told them about his own doings and thoughts and about all their mutual friends. It is true, occasionally, his friends misjudged him. Haydon once remarked "He had no decision of character, no object upon which to direct his great powers."

The remark had no sting in it, coming from such a good friend as Haydon. It was only an error of judgement and at the time it was made, may even be taken as somewhat true of the poet, for the poet was only groping his way through to a period of maturity and perfection, which he had not attained at that time.

Keats like Milton seems to have been intensely conscious of the fact that his true vocation in life was poetry; and it is no less true of him than of Milton that from early boyhood, when he first came under the notice of Leigh Hunt, his one intense desire was to leave something to after-times which posterity will not willingly let die. The desire for poetic fame seems to have been a passion with him, and there are rarely any letters to friends or relations which do not mention something or other connected with poetry. In the earlier letters of the years 1816 and 1817, this desire to write great poetry becomes almost a painful and agonising experience, an unconquerable passion. He writes to Haydon "Last evening wrought me up, and I cannot forbear sending you the following": There follows the sonnet "Great spirits now on earth are sojourning"

and "Haydon, thou'rt born to immortality." Haydon writes below this "wild enthusiasm." Yes; he was possessed with a wild enthusiasm for poetry and could not live without it—either writing or reading poetry. And of all the poets whom he had chosen to read, he was moved from the innermost depths of his being by the poetry of Shakespeare. It is astonishing that whenever he speaks of poetry he cannot forbear bringing in Shakespeare, either quoting him or describing his comfort on reading him or asking his correspondents to tell him how Shakespeare appeals to them. He implores Reynolds "whenever you write, say a word or two on some passage in Shakespeare that may have come rather new to you which must be continuously happening notwithstanding that we read the same play forty times." He tells his brother George Keats, "I felt rather lonely this morning at breakfast; so I went and unboxed a Shakespeare—there's my comfort." Of all the plays *King Lear* seems to have affected him most deeply. There is an astonishingly large number of references to *Lear* throughout the letters. He writes to Reynolds, "From want of regular rest I have been rather *narvus*—and the passage in Lear 'Do you not hear the sea' has haunted me intensely." There follows the famous sonnet, "It keeps eternal whisperings around desolate shores." Thus Shakespeare's works were to him the perfection of all poetry, and the mainstay during the period of his poetic development. In moments of despair, he goes to Shakespeare for solace. He tells Haydon, "I never despair and I read Shakespeare—indeed I shall, I think, never read any other book much. I am very near agreeing with Hazlitt that Shakespeare is enough for us"... And to the same correspondent he writes again, "I remember your saying that you had notions of a good genius presiding over you. I have of late had the same thought. Is it too daring to fancy Shakespeare this presider?"

In the early years of his development as a poet, it may be observed that Keats experienced an unutterable pain in

consequence of his devotion to poetry. There is a tendency to fret and a passionate urge within to write great poetry and at the same time a continuous sense of defeat. It is said that there is joy in the art of creating things of beauty. It is perhaps more true to say that there is an exquisite pain in the process of creating things of art and beauty, and Keats seems to have experienced this pain in an extraordinary measure. Oscar Wilde once said, "at the birth of all things of beauty, of a child or of a star, there is pain." The same is true of great poetry and Keats is a rare example of a poet who has incessantly referred to this painfulness which he experienced. "I find," he writes to Reynolds, "I cannot exist without poetry—without eternal poetry—half the day will not do—the whole of it. I began with a little, but habit has made me a Leviathan. I had become all in a tremble from not having written anything of late. The sonnet overleaf did me some good. I slept the better last night for it. This morning I am nearly as bad again." He tells his mentor and friend, "I thought so much about poetry, so long together that I could not get to sleep at night." He confesses again his physical and mental weariness: "I went day by day at my poem for a month—at the end of which time the other day I found my brain so overwrought that I had neither rhyme nor reason in it—so was obliged to give up for a few days—I hope soon to be able to resume my work—I have endeavoured to do so once or twice but to no purpose—instead of poetry—I have a swimming in my head—and feel all the effects of a mental debauch—lowness of spirits—anxiety to go on without the power to do so, which does not at all tend to my ultimate progression." He tells his sister Fanny, "I have been writing very hard lately even till an utter incapacity came on, and I feel it now above my head."

"Desire for fame", said Milton, "is the last infirmity of noble minds" and with Keats in the years between 1815—1817 it seems to be his ruling passion. And the

thought of his attempts becoming futile seems to haunt him and intensify his pain. He writes to Leigh Hunt, "I began my poem about a fortnight since and have done some every day except travelling ones. Perhaps I may have done a good deal for the time but it appears such a pin's point to me that I will not copy any out. When I consider that so many of these pin points go to form a bodkin point (God send I end not my life with a bare bodkin in its modern sense) and that it requires a thousand bodkins to make a spear bright enough to throw any light to posterity—I see that nothing but continual uphill journeying! Now is there anything more unpleasant (it may come among the thousand and one) than to be so journeying and miss the goal at last." The prospect of failure, inability to reach the goal was possibly the result of failing health of which Keats seems to have had very early suspicions. He tells Haydon in an aside, "Truth is I have a horrid morbidity of temperament which has shown itself at intervals—it is I have no doubt the greatest enemy and stumbling block I have to fear; and in another place he could write even light-heartedly about his failing health after the manner of Falstaff—"Banish money, banish sofas, banish wine, banish music, but right Jack Health, honest Jack Health, true Jack Health—Banish Health, banish all the world." The fear of declining health inspired that most tender and plaintive of all his sonnets, "When I have fears that I might cease to be." This morbidity he speaks of appears rarely enough, and indeed the letters for the most part reveal an ardent youthful spirit in quest after a great poetical ideal. His earlier letters are full of references to his long poem and he keeps his friends informed of the measure of progress he has achieved from time to time. The only parallel in literature to the poetic and imaginative mind finding its way to self-expression is to be seen in the journals of Katherine Mansfield. To her as to Keats artistic self-expression had become an absolute necessity for existence, and we find in her letters as in those of Keats a

deep-seated melancholy and a yearning for the unattainable. There is a deep-seated discontent in both at the inability to reach that perfection which they vaguely perceive and which seems to elude their grasp. Keats writes to Haydon, "Truth is I have been in such a state of mind as to read over my lines and hate them." He again and again deplores his vain attempts to create something which would be permanent. "I know no one but you who can be fully sensible of the turmoil and anxiety, the sacrifice of all that is called comfort, the readiness to measure time by what is done and to die in six hours could plans be brought to conclusions—the looking upon the sun, the moon, the stars, the Earth and its contents as materials to form greater things—that is to say ethereal things."

The letters of this period are certainly not all in this sombre melancholy tone. They are frequently light-hearted, full of good humour, fun and constant professions of love and affection for his friends. They have at times the manner of Swift or Walpole in their chatty familiarity. In one of his letters to Miss Reynolds he writes in the homely manner, "Give my sincerest respect to Mrs. Dilke. Had I remained at Hamstead, I would have made precious havoc with her house and furniture, drawn a great barrow over her garden, poisoned Boxer, eaten her clothes' pegs, fried her cabbages, ragouted her onions, belaboured her beetroot, outstripped her scarlet runners, parlevous'd withher French beans, metamorphosed her bell handles, splintered her looking-glasses etc."

When we pass from the correspondence of the earlier years to that of the years 1818 and 1819 we find an amazing difference in the tone and spirit of his letters. Keats passed through a period of extraordinary rapid growth not merely in poetical power, but in intellectual vigour and range. His letters of this period are the most precious document we possess of the sudden growth of his mind and widening of outlook on life. He seems by a quick transition

to have reached the years that bring the philosophic mind. There is no longer a yearning for fame purely for its own sake, and he does not fret any more at his attempts for perfection. The pursuit of Truth and Beauty seems to absorb all his attention. One might note the difference in spirit and outlook from the earlier letters in one of the first letters of this later period addressed to his brother Tom: "What quality went to form a man of achievement especially in literature and which Shakespeare ,possessed enormously—I mean negative capability, that is, when a man is capable of being in uncertainties, mysteries, doubts without any irritable reaching after fact and reason. Coleridge for instance would let go by a fine isolated verisimilitude caught from the penetration of mystery, from being incapable of remaining content with half knowledge. Thus pursued through volumes, would perhaps take us no further than this that with a great poet the sense of beauty overcomes every other consideration or rather obliterates all consideration." He now feels the greatness of being in uncertainties, mysteries and doubts without any irritable reaching after fact and reason. He speaks of the "innumerable compositions and decompositions which take place between the intellect and its thousand activities before it arrives at that trembling delicate and snail horn perception of beauty." He has arrived at a true estimate of the value of poetry to himself and its relation to the public. He writes to Reynolds, "I have not the slightest feel of humility towards the public—or to anything in existence, but the Eternal Being, the principle of Beauty and the memory of great men. When I am writing for myself for the mere sake of the moment's enjoyment, perhaps nature has its course with me—but a preface is written to the public, a thing I cannot help looking upon as an enemy and which I cannot address without feelings of hostility. If I write a preface in a supple or subdued style, it will not be in character with me as a public speaker—I would be subdued before my friends, and thank them for

subduing me, but among multitudes of men—I have no feel of stooping—I hate the idea of humility to them." He does not mean to write for the sake of popularity or fame. "I would jump down Ætna for any great public good, but I hate a mawkish popularity. I cannot be subdued before them."

This change of outlook has brought a finer knowledge of the true purpose of life. He has a deeper grasp of the problems of life. He tells Tayler, "I mean to follow Solomon's directions of get wisdom, get understanding. I find cavalier days are gone by. I find that I can have no enjoyment in the world but continual drinking of knowledge. I find there is no worthy pursuit but the idea of doing some good for the world. Some do it with their society, some with their wit, some with their benevolence, some with a sort of power of conferring pleasure and good humour on all they meet and in a thousand ways all equally dutiful to the command of great nature—there is but one way for me—the road lies through application, study and thought."

Keats has arrived at a certain ripeness in intellect and we find that very soon he comes at the philosopher's estimate of knowledge. He tells Reynolds "Memory should not be called knowledge. Many have original minds who do not think it—they are led away by custom . . . . . An old man and a child would walk together and the old man be led on his path and the child left thinking. Man should not dispute or assert but whisper results to his neighbour and thus by every germ of spirit sucking the sap from mould ethereal, every human might become great, and Humanity instead of being a wide heath of Furze and Briars with here and there a remote oak or pine would become a grand democracy of Forest trees." It is in the same letter that he admits, "Now it is more noble to sit like Jove than to fly like Mercury—let us not therefore go hurrying about and collecting honey, bee-like buzzing here

and there impatiently from a knowledge of what is to be aimed at; but let us open our leaves like a flower and be passive and receptive."

Keats's whole attitude to poetry has changed with this growth of his inner vision. He does not lie awake half the night because the thought of writing poetry makes him restless as before. "I think," he writes to Tayler, "Poetry should surprise by a fine excess, and not by singularity—it should strike the reader as a wording of his own highest thoughts, and appear almost a remembrance.....If Poetry comes not as naturally as the leaves to a tree it had better not come at all....I have great reason to be content, for thank God I can read and perhaps understand Shakespeare to his depths, and I have I am sure many friends, who, if I fail, will attribute any change in my life and temper to humbleness rather than to pride." To enjoy the things that others understand might have satisfied his aspiration in 1817. But in April 1818 he turns away dissatisfied from his own "exquisite sense of the luxurious" and feels the need for philosophy, metaphysics and activity among his fellowmen. He says in one of the letters, "I shall prepare myself to ask Hazlitt in about a year's time the best metaphysical road I can take...I find there is no worthy pursuit but the idea of doing some good in the world." He goes on a tramping tour with his friend Brown in spite of his delicate health and writes, "I should not have consented to these four months' tramping.....but that I thought it would give me more experience, rub off more prejudice, use me to more hardship, identify finer scenes, load me with grander mountains, and strengthen more my reach in poetry than would stopping at home among my books." His intellectual grasp comprehends a great many new aspects of life—he is found to deviate often into deep problems of psychology and to analyse the working of the human mind. He has an acute perception into man's nature and discusses the failings of a great poetic mind

like that of Burns. Writing of him to his brother Tom, he says, "How sad it is when a luxurious imagination is obliged in self-defence to deaden its delicacy in vulgarity and in things attainable, that it may not have leisure to go mad after things which are not. No man, in such matters will be content with the experience of others." And contrast his attitude to poetry in these years with his earlier utterances. And the depth of self-criticism which he has reached with his vague longings and yearnings for poetical fame. "The genius of poetry must work out its own salvation in a man. It cannot be matured by law and precept, but by sensation and watchfulness in itself. That which is creative must create itself. In *Endymion* I leaped headlong into the sea and thereby have become better acquainted with the soundings, the quicksands and the rocks, than if I had stayed upon the green shore and piped a silly pipe and took tea and comfortable advice. I was never afraid of failure; for I would sooner fail than not be among the greatest." And nowhere except in the lines of Shakespeare on the lunatic, the lover and the poet has the poetic mind been so completely analysed and examined as in the following lines to Woodhouse: "A poet is the most unpoetical of anything in existence; because he has no identity—he is continuously in for and filling some other body—The Sun, the Moon, the Sea and Men and Women who are creatures of impulse are poetical and have about them an unchangeable attribute—the poet has none; no identity—he is certainly the most unpoetical of all God's creatures. If then he has no self, and if I am a poet, where is the wonder that I should say I would write no more? Might I not at that very instant have been cogitating on the characters of Saturn and Ops? It is a wretched thing to confess; but is a very fact that not one word I ever utter can be taken for granted as an opinion growing out of my identical nature—how can it when I have no nature."

He is inspired with the idea of doing something greater even than writing poetry. "I am ambitious of doing the world some good: if I should be spared, that may be the work of maturer years—in the interval I will assay to reach to as high a summit in poetry as the nerve bestowed upon me will suffer. The faint conceptions I have of poems to come brings the blood frequently into my forehead. All I hope is that I may not lose all interest in human affairs—that the solitary indifference I feel for applause ever from the finest spirits, will not blunt any acuteness of vision I may have. I do not think it will. I feel assured I should write from the mere yearning and fondness I have for the Beautiful even if my night's labours should be burnt every morning, and no eye ever shine upon them."

The last two years of Keats's correspondence brings us into contact with the poet who is almost totally different from what he proved to be in the years 1818 and 1819. From the latter half of 1819 up to his death, one cannot help feeling that there is a certain decline of mental powers and an overmastering melancholy and morbidity setting in the poet's mind. In October 1818 he wrote in reference to a marriage suggested by his dearly loved sister-in-law, "Notwithstanding your happiness and your recommendation, I hope I shall never marry. Though the most beautiful creature were waiting for me at the end of a journey or a walk, though the carpet were of silk, the curtains of the morning clouds, the chairs and sofa stuffed with cygnet's down, the food manna, the wine beyond claret, the window opening on Winander Mere, I should not feel—or rather my happiness would not be so fine, as my solitude is sublime. Then instead of what I have described, there is a sublimity to welcome me home. The roaring of the wind is my wife and the stars through the window pane are my children. The mighty abstract idea I have of Beauty in all things stifles the mere divided and minute domestic happiness—an amiable wife and sweet children I contemplate as a part

of that Beauty, but I must have a thousand of those beautiful particles to fill up my heart. I feel more and more every day as my imagination strengthens that I do not live in this world alone but in a thousand worlds." It is amazing how the same Keats who wrote in this manner, within less than a year, in July 1819, could write with such abandonment to Fanny Brawne: "Ask yourself my love whether you are not very cruel to have so entrammelled me, so destroyed my freedom. Will you confess this in the letter you must write immediately and do all you can to console me in it—make it rich as a draught of poppies to intoxicate me—write the softest words and kiss them that I may at least touch my lips where yours have been."

Much has been written about the publication of the letters to Fanny Brawne. Arnold's puritanism and false sense of poetic dignity were shocked at the tone of the letters and he could not conceal his disgust. "The sensuous man speaks in it," he said, "and the sensuous man of a badly bred and badly trained sort." Sydney Colvin with more refined sophistry wrote that "the intimate nature of the correspondence must sometimes give the reader a sense of eavesdropping, of being admitted into petty private matters with which he has no concern." Private no doubt, but not by any means petty. The passion of love was of the utmost seriousness and importance to the poet in the last two years of his life and could not be neglected as of minor consideration in the growth of the poet's mind. At a time when his mind was amazingly fertile and active and full of glorious ideals and plans for the future, the poet came as though in one sudden sweep under the spell of love for a woman, and henceforth we find that she literally absorbed him—his entire being. He writes, "You have absorbed me. I have a sensation at the present moment as though I was dissolving—I should be exquisitely miserable of soon seeing you. I have no limit to my love. 'Tis richer than an argosy of pearls. I have

been astonished that men could die martyrs for religion—I have shuddered at it. I shudder no more—I could be martyred for my religion. Love is my religion—I could die for that. I could die for you." There is nothing prurient in such sentiments and there is nothing to shock even the most priggish moralist. This passage and several others addressed to Fanny Brawne are highly emotional, lyrical at times in their intensity of feeling. If one could admire Porphyro's love for Madeline one should be able to admire Keats' love for Fanny Brawne. What is true and beautiful in poetry must be true and beautiful in life as well, otherwise life will have no value for literature and literature will have no importance for life.

Middleton Murry made the shrewdest remark when he said, 'those who cannot understand Keats's love, will never understand his poetry, for these two things spring from a single source.' Just as poetry absorbed him so completely once, so love absorbed him in this period. "I find I cannot exist without poetry—without eternal poetry—half the day will not do—the whole of it—I began with a little but habit has made me a Leviathan", he wrote in the earlier years, and now he "writes" under the influence of love: "My creed is love and you are its only tenet, you have ravished me away by a power I cannot resist." The decline one observes in Keats's mental powers is in a large measure due to his physical suffering almost under the very shadow of death. And combined with growing ill-health, the unconquerable longing for the beloved one and utter physical inability to realise the imaginative raptures of love threw him into violent despondency and morbidity. The letters to Fanny Browne are in this respect most painful reading. There is a terrible impatience in the letters to possess his love and a terrible fear that he may not be spared long. The thought of Fanny Brawne enjoying herself while he lay ill irritated and upset him considerably. He implores her to promise him not to go to town and

adds, "If you could really what is called enjoy yourself at a party—if you can smile in people's faces, and wish them to admire yours you never have loved nor ever will love me." When his friend Brown sometimes flirted with Fanny, he could not bear it. He complained in bitter terms to Fanny and swore that he would never see or speak to him again. "I cannot live without you," he writes, "and not only you, but chaste you, virtuous you." Love which should have ordinarily contributed to one's mental and emotional growth resulted in tormenting the sick and dying young man in his last years and absorbed him to such an extent as to lay waste all his powers. The best part of his work had already been done, and the wisdom and knowledge which he acquired had been crystallised into the imperishable utterances of the period between 1817-1818. We could thus study in the letters the growth of a mind highly gifted, the perfecting of a genius and the decline of the same mind under the stress of a physical catastrophe urged on by an unbalanced emotional experience.

M. S. SUNDARAM, M.A., B.Litt. (Oxon.)

Gems Hewn from Life

II

THINKING OF THE MORROW

THERE are a good many qualities in aged people by which they manage to make themselves thoroughly odious: wisdom, seriousness, hatred of excess, love of restraint and other so-called virtues. But nothing in them is to me so provoking as their admonition "Think of the Morrow." Whenever I hear them say it, I am reminded of Lady Macbeth's determination:

> Oh! never
> Shall sun that morrow see.

My feeling is quite understandable, isn't it? What in Heaven's name is there in that morrow that we should make so much of it? How does the current day come in for this contempt and neglect at men's hands? I have subjected this counsel "think of the morrow" to a critical chemical analysis. In the name of Truth, I say, all my application of all the acids in the laboratory is powerless to bring to the surface (or even down to the bottom as a precipitate) any atom of Reason in this recipe about "thinking of the morrow."

In fact everything that can be said has to be said on the other side. I would first ask our elders to be consistent with themselves. Do they not want us "never to put off till tomorrow what we can do today"? Do they not enforce this injunction with the argument that tomorrow may never come? With what sense of logic then do these people say, in the same breath, that we should think of the morrow, and must put off till tomorrow what today we can do in the way of enjoying ourselves? If they mean merely to trifle with us, their words are not worth a moment's thought.

If they proceed on the assumption that they can afford to talk in any manner they please to us youth, it is up to us youth to resent in the proper spirit and in a fitting way this insult to our intelligence. If they are really serious and mean what they say, I can pull their counsel to pieces here and now.

Suppose you put off enjoying your wealth in your very prudent thought for the morrow. What will you do, if your power of enjoyment goes, by the time your blessed "tomorrow" dawns? Do you hope to be able to enjoy the Cinema or the Races or the Lunch Home after fifty? With what relish would you go holiday-making on the wrong side of sixty? Show me the man of three score and ten who can ride the *rekla* to the scene of Pongal bull-baiting or take part in blind man's buff. Show me that man and I shall implicitiy follow all your advice from this moment on.

Suppose you postpone all enjoyment for ever so short a time. What will you do if the thing to be enjoyed becomes in the interim unworthy of enjoyment? Venkatarama Sastri of Puliangudi whom I knew intimately when he was alive affords a splendid illustration of this point. He was an inveterate old chewer of betel. Every day he bought a goodly stock of fresh betels. But I may tell you with perfect truth that not on one day in all his life did that octogenerian taste a fresh betel. Whenever he purchased a fresh stock there invariably remained in his box a few remnants of the old. He would put aside the fresh stock for future enjoyment and would wisely decide to consume the less inviting old stock first. But by the time he came to the new stock it was as good as the old. This is all pathetic to recall. Let it be given to me to trust that his son whom I know for a worthy man offers to the Brahmins on every anniversary of his late lamented father, as fresh betels as the country produces and has, by that medium, due satisfaction conveyed to the old gentleman's soul in its present abode where presumably no one offers it betels,

fresh or rotten, for the obvious reason that betels are there held unconsidered trifles.

Now to another aspect of the same question which I shall shortly dismiss. I do not dread death. I am philosopher enough, though I say it, not to be afraid of "the gaunt and taciturn host". But this I must in candour confess: that I have always had an additional zest in enjoying things as a sure result of the thought that any day I might be called away and might not enjoy them on this side of the grave. I was very much impressed the other day when I saw men and women crowding the trains to Vedaranyam *because* they might not live for three more decades to see another *ardhōdayam.* When C. K. V. Sarma, P.C.S., Sub-Collector of Kumbakonam, rebuked his son C. V. K. (then in the B. A. Class), for laziness, what do you think that that trump of a young man said in reply?

"You see, sir," says he, "neighbour Sivarama Ayyar's son got the cricket ball on his right thumb this evening. That limb, the surgeon says, will not be all right for a month and he will not be able to take his public examination this year. All the world knows how the poor fellow tore his hair over his preparation for the examination. Who can say that a like disaster will not overtake me between now and the examination? Nothing like wisely taking one's ease at one's own. . . . ."

"Shut up" thundered the irate parent. He then jumped from his seat. Words failed him and he stood fuming, and staring at his offspring. C. V. K. steadily returned the gaze, unperturbed and imperturbable. The two stood staring at each other like the man and the serpent at Malebolge in Dante's story, when Mrs. Sarma walked in and relieved the tension of the situation by throwing the *whole* of her weight on the side of her son.

This Sarma is exactly the sort of person that one is tempted to describe as "old world". It's all humdrum—

his entire outlook. Our friend C. V. K., his son, on the contrary, is thoroughly romantic. There is a touch of dash in him that you cannot fail to admire. We of Literature and Literary History class him among the children of the Renaissance—among the Lorenzos. The old fellow, the Sub-Collector, is of the kind that hoards and guards patiently all available pence and when they are all lost in a lump, goes out in the streets shouting:

> O my daughter! O my ducats!

This nervousness about the morrow is a thoroughly demoralising thing. It argues us cowards. For what is it but cowardly to lack self-reliance? The sooner you rid yourself of it, the better for both you and yours. It behoves us as serious men, as men of a sense of responsibility, to see to it that this nervousness does not infect our children. If *they* are tainted, woe unto the country and to the race. All enterprise will be gone, all spirit of adventure, all chance of large gains, all avenues to fame and all hope of national prestige. And we Indians as a people shall lose our spurs.

Men of prudence pay for their prudence in this world. That's flat. I am afraid they pay for it also in the next. I know my limitations and shall not presume to speak with confidence of what obtains in

> The undiscovered country from whose bourn
> No traveller returns.

But, subject always to correction, I shall honestly try to tread the ground—honestly and humbly—where fools of course don't hesitate to rush. I am persuaded that this care for the morrow is a sin against the Giver of all good, against Him

> that doth the ravens feed,
> Yea, providently caters for the sparrow.

The position is, in a nutshell, this: if it is His will that we should starve to-morrow, starve we must whether we

will or no; if, on the other hand, He be pleased to give us one more meal, not all your imprudence or improvidence in the world, could deprive us of it. If now Sir Prudence claims that *he* has secured that "one more meal" by the exercise of his own ability, Sir Prudence courts scorn here and damnation hereafter. If Sir Prudence still continues to articulate his pretensions, Sir Prudence then is too far gone in sin. By his own conscious act, confirmed and supported by his own uttered word, Sir Prudence questions God's mercy to His creatures and places himself above Him. And now I shall directly show you that he does even worse. While doubting thus—no, denying—God's mercy to His creatures, Sir Prudence calls us improvident fellows. By implication he describes himself as provident. In other words, he arrogates to himself the attributes that belong to Providence. We that know ourselves for poor sinners have nothing for it but to hold up our hands in supplication and pray "Father, Father, forgive him; for he knows not what he does."

It is on these many and solid grounds that I among others have opposed Life Insurance and hated Life Insurance Companies. An Insurance Agent once asked me if I must not make some provision for my family.

"What will your firm do?" I asked.

"It will feed and clothe your family when you are gone", he answered.

"Will it also feed and clothe my family when I am as good as gone? When I have a stroke, say, of paralysis and am only an eating mouth and not a working hand?"

The man made no answer and instantly left my presence. He has not, thank God, called again since.

It is on these many and solid grounds that I systematically decline to engage in what are called "profitable

bargains". An old friend, employed in a firm dealing in watches, once offered to secure me for fifty rupees a watch worth a hundred. On the first occasion I said nothing in reply to the offer. The next day he renewed it and I politely told him I was not in need of a watch. But as he repeated his offer subsequently, I felt called upon to put a stop to this talk.

"What's your purpose in making me this offer?" I inquired.

"Simply to make you gain fifty rupees" he answered.

"Then give me a watch worth fifty rupees for nothing; or, better, give me a watch worth twenty-five *and* twenty-five rupees in cash."

Do I need to tell you what my friend looked like after this?

I yield to none in my respect for our elders. But I would have these elders themselves and you and me and all pay due respect to the eldest of all elders, our wise ancients who enjoined

Śvaḥkaryam adya kurvēeta
Pōorvanhē ç parānḥikam.

Do to-day what you might do to-morrow; and in the forenoon what you might do in the afternoon.

Anon.

PUNDITJEE AT CHIDAMBARAM

OUR LADIES' HOSTEL

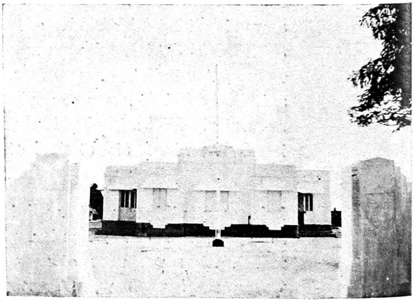

OUR HOSPITAL

by V. Krishnamurthi,
V Hon. (Eng.)

A Doctor's First Fee

THE scene about her was typically vernal. She was standing alone in the garden and was gathering flowers. About her in beautiful rows were the rose bushes, *kanakambaram* shrubs and jasmine creepers. A good many of them were blossoming—even as she was into a woman. Their scent was intoxicating—quite like her beauty. Ravi Varma if he had lived then would have taken her as a model for his 'Reverie' portraits, I promise you. She was humming a tune as she gathered the flowers; she intended them for the idol in the local Vishnu temple.

She was a good girl and pious; just turned of fifteen. She was Lakshmi, the happy daughter of a happy father, Srinivasachari, one of the foremost of the villagers in care-free Pātam where the water tax, the economic depression and scanty produce had not yet begun to make people unhappy.

Suddenly Lakshmi heard a rustling noise. It came from on the other side of the fence. She turned. What was it that she saw? Was it a vision? She perhaps thought so. To the eyes of prose it was but Sundararaghavan.

The beautiful girl gazed at him full with broadened eyes. It was only for a second, though. He seemed to be a higher order of being then than before. He was no more the old Sundararaghavan, she had so often seen and very well known. The two went their respective ways. But while going they were scarcely themselves.

Sundararaghavan (Sundaram, for short) was the son of the late Mr. Akkaram Ananta Ayyangar, little Lakshmi's next-door neighbour. He had just returned to his village after finishing his studies in Medicine at Madras.

Flower-gathering was after this happy encounter simply a make-believe with Lakshmi that day. She was in a reverie. She was roused from it by a voice as loud as imperative.

"Lakshmi! Lakshmi!" it cried, "are you deaf, hussy? What are you doing there?" It was the father that questioned the daughter. He was surely displeased at what he had seen. He was reading his girl's thoughts and could not contain himself.

Lakshmi realised this and was in a tremor. She shuddered at the conscious guilt of adoring an Akkaram youth. Lucy had accommodated the Master in her heart and Lady Ashton had caught her in the act. "The pity of it. Oh! The pity!"

* * * * * *

The Akkaram family and Srinivasachari had been torn asunder for the past four decades by the usual and painful differences by which the trustees of Vishnu temples are often broken into warring atoms. It had risen out of a point in cooking! During the days of Ananta Ayyangar, Srinivasachari one Wednesday ordered an extra *SAKKARAI PONGAL THALIGAI* for the *AMSHAI* while it was customary to prepare only a savoury PONGAL—PONGAL of course but savoury, you must know. Ananta Ayyangar called him to order. It was given to none, to issue bulletins against *MAMOOL*. Srinivasachari bade him hold his tongue. Ayyangar commanded him to look to his business. Chari rejoined. Ayyangar retorted.

As neither was a mere talker, they rapidly proceeded to action. Ananta Ayyangar having the advantage of Avoirdupois, Mr. Chari had soon to roar for mercy. But the affair did not stop there. A few days later a few panchamas at Mr. Chari's instance belaboured Mr. Ayyangar. The scene of the event was the Cauvery and the

immediate cause of it, toddy. Mr. Ayyangar had to go to Benares to be rid of the pollution. To think how much the *thaligai* cost him! Feud between the two families came thereafter to stay. How could Wakem look with equanimity on Tulliver?

To Sundaram the feud was meaningless. He had been brought up in a different atmosphere and the traditions of his village had no significance for him. Then too Lakshmi was Lakshmi and he did not care to regard her as Miss Srinivasachari only. It would probably have been a different story, if Ananta Ayyangar had lived. He would not have tolerated the amorous glances of his own son at the hated offspring of the hated Srinivasachari. But then he would not have also tolerated his son joining the Medical College and doing dissections of the Palma Rislongis or the Jugular vein upon a corpse. As it was, Sundaram's coast was clear, the waters were smooth and his mother herself "gave him a wind." She too had seen from inside what had gone on in the garden. She was glad. Entering the house with some nervousness on the point, Sundaram heard the reassuring mutter of his mother that the girl was a regular *KILI*.

Meanwhile Lakshmi followed her father into the house. Her spirits were high. She had a new sensation—an experience she had not known for fifteen years past. It was but the bare truth to say that in that condition she simply did not perceive her father's countenance or care to study his thoughts. She was suddenly awakened from her ecstasy—suddenly and rudely.

"What did that scoundrel tell you?" the father thundered.

"Nothing" answered she, with absolute artlessness. And that was the literal truth. But it was not the exact truth. How much had he said to her and she to him in their 'speechless ocular messages'!

Giving her artless answer she looked up at her father's face. What was it that she saw? She shuddered to think of it even long after that eventful day. Her ecstasy received a rude set-back. Standing, as it were, up at the very top of a hill she had looked at the gloom of the precipice below. Her father's words and mien made her erstwhile warm blood course cold in her veins. In one and the same moment she had a taste of both the sweet and the bitters of life. She was no more a girl. She was thenceforward a woman.

Days passed. But no day passed without her going into the garden and seeing Sundaram. Her father might be raging. But 'what talk you of fathers when there is such a man' as Sundaram waiting in the garden! From that time the two creatures met—or rather arranged to meet—wherever possible; in the garden, on the Cauvery bank, at the turning of the road, and on the temple premises. Their hearts were on fire. Her parents narrowly watched her. They were ill at ease. Her father was often muttering to himself, (with apologies to the jew) "My own flesh and blood to rebel!" Things came to a head on a memorable CHITRAVISHU DAY. The sweet dishes cooked in Srinivasachari's kitchen mysteriously found their way into the Akkaram house. To make matters worse, the lovers talked over the fence and seemed to defy all eavesdropping and spying. Srinivasachari had found the two faces rather close together and knew that an irrevocable bargain had been struck. Despondent, for just a moment, over what he had seen happening, he rose with a sudden resolution, and telegraphed to his cousin at Mannargudi asking him to come at once with his bachelor (and graduate) son, Varadu and told his wife that, in eight days from that, Varadu and Lakshmi should be man and wife.

The Mannargudi cousin came. Srinivasachari was cut up to see him unaccompanied by Varadu.

"Varadu isn't come" the cousin laconically explained.* He himself had come to invite Srinivasachari to his son's wedding with Mr. K....'s daughter coming off on the eighteenth.

It was a thunderbolt; and, seized with a paroxysm, Srinivasachari fell down senseless. After ten minutes of ineffective smelling-salts and cold-water-splashing, Mrs. Srinivasachari pocketed her pride and ran to call Sundaram the only medical man within call.

Stethoscope in hand, he jubilantly stepped in and injected stimulants. Chari's frigid state passed away. He opened his eyes on Sundaram and straightway began to rave. Delirium had set in.

Four days after, he was restored to his senses. But he was still an invalid and likely to be so for a long time to come. Sundaram was always sitting beside him and attending to him with filial care. Of course the feud between his late father and his present patient never counted with him. But in the present instance he scored a double gain by treating Srinivasachari. He gained a patient and won a bride.

Srinivasachari recovered at last. Owing his recovery to the son of his mortal enemy, he began to relax. He gazed at Sundaram for long minutes every day and often muttered, "It is really a good chap. Quite a good one; to think that bad fathers may beget good sons!"

In one month Srinivasachari was quite all right.

* * * * *

The fifteenth of Vaikasi was the day on which Sundaram and Lakshmi were united in holy wedlock. Varadu proved

* What he actually said in Tamil was "Varadu varallai". What a contradiction between *Varàdu* and *varallai*! Not merely that. As we are shortly going to learn from the Mannargudi cousin, *Varadu varâdu.*

quite as good as his name by actually *coming* to the wedding. He that had been once called to tie the sacred TALI now came to eat the sweet dishes.

P. S.

To

THE EDITOR.

Lest you or your readers or both should take this as a cross between Tennyson's *PRINCESS* and Scott's *BRIDE OF LAMMERMOOR*, I hasten to warn you against *that* hasty critical judgement. This was what actually happened to a doctor in the South Country. The author had it of the doctor's son—an old school fellow of his. The doctor is a sentimentalist and blesses to this day Neuralgia and Nervous shocks; because, he says, a nervous shock it was that gained him a bride. If after this, readers don't believe the veracity of this *history* the author assures them that he will pray for them.

V. KRISHNAMURTI,
V Hons.

Stray Thoughts on Chess

COMING to us as it does invested with every dignity and importance that antiquity can give, the game of chess has kept pace with the most rapidly advancing civilisation. It was known even before the days of the Mahabharatha. Never forgotten in any country in which it has once set foot, it has only been neglected when art, science and every intellectual pursuit have been neglected also. It has been for centuries the favourite recreation of the greatest minds; it has exempted itself from every social restriction and surmounted every national prejudice; it has survived every political change and every change of fashion and is to-day more widely known and practised than any other game in the world. Who, in view of these facts, who with the slightest pretension to culture, can afford to neglect it?

But it is a sorry fact that more than ninety per cent of the students in a South Indian University do not know the game and most of the others who claim to know it know very little of it. I have heard many of them declare that the page set apart for chess in most of the Dailies and Weeklies is a waste! That it is an exceedingly difficult game and that its study involves no small amount of time, must be admitted. But what of that? What is the worth of an easy achievement? How can one value what one gains without pains? Chess constitutes a mental training of the greatest possible value and promotes a taste which can only be elevating. An interest in chess once roused, a liking for games of chance with their inseparable temptation to gambling is got rid of for ever.

The beginner must first study a number of master-plays, available in the form of books, with the help of a good

player. With the help of a good player, mind you. For, chess like ancient Indian lore is either got from a preceptor or not got at all. In the selection of a recorded game care should be taken that the 'Notes' are by a competent authority. Each move must be well thought over and its purpose analysed. No attempt should ever be made to get by heart the positions and the moves. The student should endeavour to follow and appreciate the moves of other players.

In opening a game all the pieces must be developed as quickly as possible; the maxim, 'move no piece twice until you have moved each once' is a good one to bear in mind. The beginner must first concentrate on only one kind of opening and not try the various ones given in text-books. After developing one method fully he will be able to understand and follow the others better.

The lack of an objective, which will bring the game to a quick and drastic finish, in the opening stages often leads the beginner into a 'maze of purposeless moves' which are weakening in the end. Among the important elements of opening play, 'Pawn Equilibrium' is a prominent one; by 'Pawn Equilibrium' is meant the balance numerical as well as positional in the central two files, of white and black pawns.

Dr. Lasker has formulated the golden principle 'one or two pawn moves in the opening and not more.' Though we find often great masters breaking this rule, the results of a number of master-plays have proved without doubt that the rule is golden. The student must also remember that pawn hunt in the beginning is disastrous and misleading; but the object in the beginning must be the occupation of the centre squares by *well-supported mobile* pawns.

'Specialisation has so far progressed that the element of anticipation which is largely dependent upon the working

of the mind of the opponent, plays a decisive part in the meeting between great masters.' In chess one faulty move ends the whole lot. Anticipation must regulate the soundest move from the many plausible sound ones.

That there is a moral in chess is clear from the following quotations from Lord Pope Innocent:

'The whole world is nearly like a chess board one part of which is white and the other black because of the double state of life and death, grace and sin; the men of the world are the pieces of the play.

'The condition of the game is that one takes the other and when the game is finished they are put into the same bag from which they came, no distinction being made between King and Pawn.

'In the chess game the Devil says 'check' whenever he insults and strikes one with his dart of sin; and if he that is struck cannot immediately deliver himself, the Devil resuming the move says to him 'mate', carrying his soul along with him to prison, from which neither love nor money can deliver him, for from Hell there is no redemption. And as huntsmen have various hounds for taking various beasts so the Devil and the world have different vices.'

From this my thought leads me to the fact that chess players are usually long-lived; not only that, they continue to be good players too. The great Indian Veteran Morbhat Mehemdale (born in 1870) was one of the best players in 1934. Chess furnishes the needful stimulus in life for the young, acts as a tonic to the aged in counteracting decay. It is said that the passing away of the great chess genius Morphy early in life was due to his abstaining from the game after a phenomenal tour of success. It was Mr. Bonarhaw who used to say that a game or two of chess after a heated debate in parliament acted as a cool shower bath. 'While cards play engenders a fatalism which is ruinous to

real earnest life, chess nourishes life itself by keeping our mental life fit and alert' (The 'Hindu').

May I hope that the usefulness of this great game will be appreciated by our students and the authorities? When will they provide for it in the Hostel as is done in many other places? In conclusion I think I can only modify the old formula and say

A game of chess a day keeps the doctor miles away.

K. SRINIVASAN,
IV Class.

The Character of John of Gaunt

OF the many deviations that Shakespeare makes from history in *King Richard II*, the picture of John of Gaunt is in all respects the most striking one. Looking at the Gaunt of history, and at the "time-honoured Lancaster" of Shakespeare, the reader is obliged with Hamlet to exclaim, "Look on this picture, and on this—a Hyperion to a Satyr!" Shakespeare's Gaunt is the Hyperion; Holinshed's the Satyr.

Gaunt—Shakespeare's Gaunt, of course—was the very paragon of patriotic virtue. His heart vibrated at every call made on him by his country. He had fought in the wars of his father the illustrious Edward III and at the elbow of his brother the renowned Black Prince of history. So at least Shakespeare says. And Shakespeare would have us understand that this lover of England on the battlefield continued the same ardent lover of it in peace too, to the end of his life. Shakespeare contrives to put in John of Gaunt's mouth the most passionate outburst of patriotic love that poetry contains. How glowing Gaunt's enthusiasm and how inspired his poetry when he sings the glory of his native country! To him its soil is heavenly; its atmosphere ambrosial vapour; its inhabitants are angels; and its history is the *Book of Life*. There is hyperbole in this glorification; but if aught is at fault, it is Gaunt's emotional patriotism.

In this patriotic outburst Gaunt forgets himself, forgets his loyalty to the king. For the king's attempt to pawn England to the Earl of Wiltshire stings Gaunt into uncontrollable indignation. But there is ample evidence in the play that Gaunt's loyalty to his monarch was above reproach. If, he spoke harsh words to Richard, on his death-bed, it was because his love of country was superior to his loyalty to his king. But that loyalty was also unimpeachable. Gaunt

knows that Richard, that unsteady fellow, that puppet in the hands of minions, that unwise spendthrift, that shallow coxcomb was worse than worthless and totally disgraced the name of king. Still Gaunt respects the crown whoever the bearer is. His own brother's wife, the Duchess of Gloucester implores him on her knees to take vengeance on Richard for his secret murder of the Duke of Gloucester, her husband. Gaunt's answer is a stout 'no'. Loyalty is his plea. His loyalty is intensified and strengthened by his belief in the divine right of kings. To him, as to others among his contemporaries, Shakespeare attributes—of course unhistorically, but we need not bother about that—a firm belief in the theory of the divine right possessed by kings. Gaunt shares this belief so strongly that even if the king commits murders Gaunt would not take arms against him as he is God's representative on earth.

Gaunt is full of noble emotions. Besides patriotism and loyalty he has a love of justice which does him high honour. He loves his son as his own self, for he falls ill the moment he separated from him; but his love of his son would not prevent him from giving his vote for that son's banishment. Gaunt, the privy councillor is different from Gaunt the father.

There are many great figures in Shakespeare's *Richard II.* The bishop of Carlisle is one; York, in spite of the contrary opinion held in some quarters, is another. But Gaunt of whom we catch but a glimpse in the play is easily the noblest of them all. Perhaps not so according to history; but we have only to do with Shakespeare and here is Shakespeare's Gaunt.

K. RANGASWAMI,
(*II Class.*)

On Short Story Writing

"Short story writing is as easy as coffee drinking or Flake smoking"

ONE memorable day Hamlet (or was it Othello? But never mind who) soliloquised "to be or not to be." On a similar day was I confronted with the problem 'to write or not to write'—not any letters to any brothers-in-law, but an article for the Miscellany. I drew lots. The lots enjoined "write" and I resolved to do so, if only to prove to the world what a mute inglorious Milton I was amidst a pack, as I consider them, of fools hereabouts. I took my pen and my courage in my hand and began with a quire of virgin paper neatly placed on my desk. I set my mind working but it needed some oiling. I sat upright and began to bang away. I tell you it was to be all original. I did not want to trespass on the literary preserves of the master-minds of the past or the slave-minds of the present. But when I settled down to the actual process of writing my brain stopped working. The pen refused to move. 'What to write' was the next problem. I thought of poetry—some lyrical effusion on nothing in particular. But to tell you frankly I was no "Angel—ineffectual or other—to beat my luminous wings in the void" nor was I a Pope to wrangle with rhymes not to say a "Shakespeare to warble wood notes wild." So that was out of the question. Meandering musings were not in my line and spinning yarn about nothing I was simply incapable of. So I went on to the short story. Now, my dear reader, I know many things about a short story. In fact what I don't know about it may be written on a postal stamp, not the jubilee stamp but an ordinary one, you know. First of all, I know certainly that a short story must have a plot. You may write an account of a walking tour or of school life

but unless it had a plot it were no story. It should have . . . . well, the long and short of it is that I knew that a short story must be short and a story. But all this theory was of no use. The fact was I could not write. This was the cause of my research work in story writing and after reading 2806 magazines and 4034 books I give the results of my investigation to the public, of course for their edification.

Of course what you write does not matter as long as you write. O! do write, that's all. Ordinarily those editor chappies don't take any trouble. No undergoing the brain-melting ordeal of reading all the manuscripts they receive. They number them, I am reliably informed, pick up the ones bearing odd numbers and throw the others into the W. P. B. Or with some editors the W. P. B. may accommodate articles bearing odd numbers. But that's only a detail, is n't it?

People once upon a time used to go to Barire Paine and such persons to get an idea of short stories. They banged their heads against lamp-posts, to set the brain working and looked round about them for ideas. These things, I am glad to say, have become a matter of ancient history. When there is an easy way for doing it, why go mooning in search of ideas—as if they lay upon the road, for you to pick up?

The first stone that every budding author finds in his way and upon which he is sure to stumble, is the plot. But, I tell you, all fuss about it is unnecessary. Out of the innumerable lot of short stories that idle duffers have written, take four or five. Simply take the ideas contained in these stories, mix them, mutilate and vivisect them and reject a portion—in fact make a mess of the whole thing and lo! you have a finished plot, thoroughly original in the sense that nobody has ever produced such a monstrosity.

And then begin to write your story. More often than not, people write in certain set styles a few of which

I have illustrated below. The first style that attracts our attention is the 'old-as-Adam' style claiming our respect on account of its age and shaking its hoary locks at us—to inspire awe, you see. I give you here an illustration.

"Once upon a time, in a distant province of India there was a boy called Venkateswar, who was a very naughty boy. Lying was natural to him. He lied to his father, he lied to his mother; he lied to his brother, he lied all over the place. If anybody caught him in a lie and put him an inconvenient question he turned nasty and snapped "I shan't answer you." When he played in the streets, he flung mud at the passers-by and when they turned, he looked innocent. He always used un-parliamentary language and not seldom descended to vulgar vituperation. No doubt he was the terror and despair of his teacher, who said to the boy's father that the boy was fit for nothing.

But the boy's father was a clever fellow and (in his own opinion) knew a lot more than the school-master. So he said to the school-master "if you can't make a man of him, I will make a Council-member of him. So he taught Venkat to say, 'Notice' instead of 'I shan't answer you.' And by encouraging his lying and by teaching him the art of standing up and bowing low to every "Dorai" in creation and shouting "I detest the Congress, Vive le British Raj", he did make him a Council-member. He was a rich man and there is practically nothing that a rich man cannot do in politics." . . .

This orthodox style is characterised by the absence of slang; and the grammar is—or at least ought to be—irreproachable. English is not used except as warranted by the Fowler brothers. But to pass on.

Next comes up the "non-intelligible" style for consideration. Just look at this passage and (if you have not torn this letter to pieces before you have finished the passage) you will realise what it is.

"Pearls with and without flaws might be endlessly fished from the sea of preciosity. There is a general agreement of good taste that they are many, too many, and they are heaped pell-mell, true and false together. Yet each of them implies a refining effort and a love of the beautiful which is interesting even when it goes astray among the fantastic and the excessive. The pearls are undoubtedly here. They are as much *here* as anything can be said to be here at all. But the question might be asked, What is *HERE*? Is it anything concrete—tangible? Has anyone ever touched it? Has any one punched its head, or heard it scream or counted its waist-coat buttons? Has it got waist-coat buttons? We are in profound ignorance. This our Lilliputian intellectuality creates laughter.

"Laughter relieves the strain of a contrast between human conventions and facts. It is to the writer a most natural alleviating outlet; to the spectator or reader it is the most pleasant and easiest alternative to what would be the bitterness of a deliberate adhesion. Laughter allows one to tolerate irreverence without condoning it.

The various instincts of man's nature have successively expressed themselves through irreverence. Its strongly marked individualism has imbued it with a strong anarchic tendency, the connection of which with the firm organisation of collectivism has not always been plainly visible. Its fundamental lack of respect has broken out in sallies and gibes aimed at the mediocrity or weakness from which neither man nor the ideas of his movement that has his allegiance are free. But the irreverent mind has not recanted the indictment which it had drawn up against ancient systems which it calls simply "disorderly and unjust. . . . . ."

And so you go on. One takes the last word 'unjust' or 'disorder' and flies off at a tangent over a series of Shandian contemplations. This method is very easy as it needs little thought and no coherence.

Third comes the Pseudo-Wodehousian style, characterised by (or reeking with) the latest slang and that besetting sin of the present generation, the inordinate passion for making monstrous and long compound-phrases. To this is added a judicious mixture of 'Dang it's and Deuce take it's, 'who, why and what the dickens' and

> Cabbages and kings
> And all that sort of things.

Let me illustrate it by the following specimen:—

"The sudden and rather unexpected appearance of Saileswaren set me furiously thinking. Thought is a luxury I never indulge in. I have too much regard for my teaspoonful of grey matter to waste it in these deuced idle speculations. But it became now, imperative. Saileswar you know is a what-do-I-care-if-you-don't-want-my-presence sort of fellow who touched everybody for money. He was a friend who was always in need and so he was a friend indeed. I wanted to get rid of him.

"'Tootte-loo, old chap' he greeted me 'devilishly sorry I disturbed you.'

"I put the wise old head at an angle of forty-five to indicate due receipt and acknowledgement of this piece of information, stroking at the same time my moustache—a tooth-brush affair, you know, a perfect imitation of Hitler's immortal equipment. This gave me the cue. The day decided me. Who the dickens was he to bother me thus? A decision you know, *is* a decision with me unlike other chappies.

"At breakfast I set the ball rolling gently over the tumblerful of coffee. I began to drink the dashed thing and attempted speechifying. Dash it! The siz-siz of the descending fluid and the speech did not hit it off as well as it should. . . . "'You shee fellow, you will get beansh if you attempt any of your impudensh here', I began after very nearly swallowing a mouthful of coffee . . . . . .'"

And it goes on like that.

So my dear Doody-doos, I have given you some good advice. What? you think that it isn't original. Am I shining in borrowed plumes? Well, you mutter, "I could produce reams of such a thing, it is all borrowing; no stealing." Yes, you speak truth. This isn't at all original. But from William Shakespeare to that wretched third rate humorist writing (or modifying) fourth rate jokes for a fifth rate magazine, nobody is original. I had a course of postal tuition in journalism and I took it all from that. In fact the very words are those of. . . . But anyway does *that* matter? Let not our dirty linen be washed in public.

So till next time. Ta ta.

Yours sincerely,
TIKKIN.

V. KRISHNAMURTI,
V Hons. (*English.*)

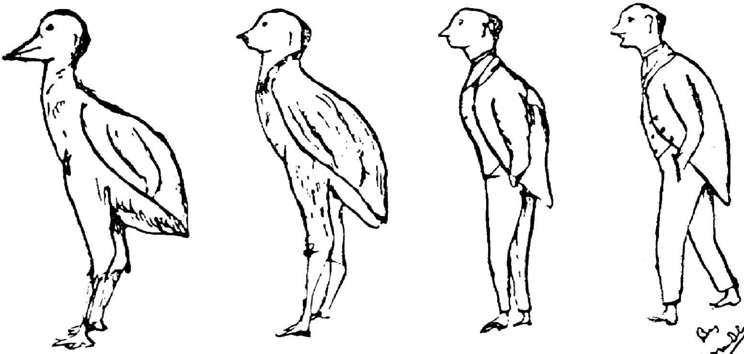

A NEW THEORY OF EVOLUTION

The Revolutionary

THE District Superintendent of Police, Coimbatore, had received information that certain Revolutionaries were coming from the South. He had in his turn instructed all the Police to be very careful, and watch all people with Gandhi caps, especially those who happened to come from the South or West by train or car.

The Provincial Congress was meeting at Coimbatore. Several Congressmen were arriving from different places. Congress volunteers were found everywhere, and they were busy attending to the visitors. The enthusiasm of the people was also great. Cries of 'Gandhiki Jai' and 'Vande Mataram' were heard, in all places, where the procession passed through. The President-elect was received by a whole sea of people at the station; and as the procession winded its way slowly along the streets, many more joined. Their shouts of enthusiasm seemed to pierce the very heavens.

All the Police people as per their instructions were very carefully dogging the steps of every Congressman who arrived, of course without his knowledge. But nothing was found, to confirm their suspicion or the information that had been given to them about the Revolutionaries. It was also understood that the Policeman who was able to catch a real Revolutionary would be amply rewarded and his service recognised abundantly. So, the whole force was all eyes.

A young man of about twenty-five years, who was dressed in pure, spotless, white Khaddar with a Gandhi cap alighted from the 5-30 train in the evening; and he was rather late; so, he quickly moved out from the station. Police constable Rangaswami Naidu saw him; when he noticed his quick steps and his anxiety to get away, he thought naturally that

he was a Revolutionary, and congratulated himself on his great luck in having chanced upon one. He had begun to dream already of the medals and rewards he would be getting, and followed Gopalan Nair,—for that was the name of the Youth in Khadi—at a safe distance without rousing his suspicion.

The Revolutionary—about his being one Rangaswami Naidu had absolutely no doubt—carried an umbrella in one hand, as all Malayalees always do, and in the other hand,—ay! that was the point, after looking at it, Constable Naidu was quite sure he had caught a genuine Revolutionary—he had a small thing rolled up in paper, which was round in shape. He kept it very carefully hidden in his kerchief, and even after that he was not satisfied, he covered it with his uppercloth. The precautions on his part only confirmed the Police-walla in his suspicions. He was convinced beyond the shadow of a doubt that the young man was a thorough-going Revolutionary, and that he was having in his hand a.....(he couldn't himself believe it, though he was assured it couldn't be anything else)—a live BOMB. He was just thinking within himself about the best time for him to pounce upon the Revolutionary and seize him and his 'bomb' and take them both to the admiring District Superintendent. He thought of the envy of his colleagues, how they would curse him and hate him and wish him down in the deep sea; he pictured to himself the face of the D. S. P. wreathed in smiles, congratulating him with shake of hand, and promise of promotion, and rewards, etc.; his mind turned for a moment to his wife and children at home, how they would crowd round him happily on hearing the good news, and how he was going to tell the whole story of his adventure, and how nice and comfortable his future was going to be, etc.

In the mean time, they had both—the Revolutionary and the Constable—reached the Provincial Congress Pandal. There was a very great crowd, with scarcely even standing

place available. Rangaswami Naidu was wondering what the Revolutionary had to do with his at the congress meeting. He expected him naturally to march straight to the D. S. P.'s house or office and enter the place secretly by the back-door and slowly take out the thing and throw it at him with all his might and then bolt away. This was very curious, undoubtedly it was.

"But, no, yes! he knew it would be like that, the D. S. P. himself was there in this Pandal to see that there was no trouble. Ah! that was why the Revolutionary had gone straight there. He knew it, did he! the wily fellow! But what can he do when I am here, the hero" thought Rangaswami Naidu. Slowly he followed Gopalan Nair, with cat-like steps when the latter went to the place where the D. S. P. was standing. He was only a yard behind him; since he was in "mufti", his movements did not attract any attention or suspicion.

Poor Gopalan Nair was sweating awfully by now, and was feeling very tired and thirsty. He had walked at a terrific speed from the station. The atmosphere was very close, and because of the crowd, it was fearfully sultry. He took one end of his Khaddar upper-cloth in his hand and began to fan himself and mop his eyebrows and forehead. He was looking all round to see whom? At length he seemed to have found his man out. There was just a flicker of a smile on his features. He shifted his umbrella from his right hand in which he had carried till then to the left, and then slowly and deliberately uncovered the rolled thing in his left hand, which he had brought so carefully. He took off the end of the Khaddar upper-cloth, with which he had covered it last; then he untied his handkerchief. His hands were trembling, his mouth and eyes were wide open. The handkerchief was untied, still there was a newspaper rolled round it.

Constable Rangaswami knew his hour had come. He should summon up all his courage and presence of mind

only now. He should play the man. Now or never. He would be making or marring his life once and for all. He was not the man to falter! There was absolutely no possibility of any mistake. The Revolutionary was about to throw the BOMB at the D. S. P. who was standing very near him; that is why he had gone there straight. Yes! That was it! He was taking off the newspaper also. In a moment the fellow would have done the deed and the D. S. P. would be—God forbid!! no, no! not as long as P. C. 401 Rangaswami Naidu was there. Up he sprang! Down he came upon Gopalan Nair and his packet. He had them both tight, but carefully, lest it should explode in his hand and said, "Oh! You villain! I have caught you! Oh! did you think that no one noticed you? Come on now. Out with it!" Rangaswami was frantic with joy. He was shouting all kinds of things disjointedly. "Revolutionary—Terrorist—BOMB-throw—D. S. P. etc." The whole place was in confusion. All the people gathered round him and Gopalan Nair. The D. S. P. also came and enquired what the matter was.

In the meantime Rangaswami had snatched away the abhorred thing from Gopalan Nair's hand and pointing to it said it was a Bomb! He untied the upper-paper wrapper slowly and carefully, when lo! a loud burst of laughter greeted the poor fellow; for, it was a 'Tellicherry Orange' that rolled out from the packet, to the ground. Poor Rangaswami sank beside it in a faint.

C. R. M.

Hazlitt's Dramatic Criticism

IN the field of dramatic criticism Hazlitt was a pioneer and his writings in this respect mark an epoch in the history of theatrical criticism. For this sort of work he was best fitted because he was a regular visitor at Drury Lane, Covent Garden, The Haymarket, the Adelphi and other important theatres in London. By contributing to the leading journals of his time Hazlitt conveyed to the public his impressions of the plays he saw on the boards. His first contribution in this line was to the Morning Chronicle. The Examiner, The Champion, The Times, and the London Magazine secured his services later on. Hazlitt wrote about all the plays of Shakespeare he saw on the stage. His "Characters of Shakespeare's plays" are the most popular of his dramatic criticisms. The analyses of Hamlet, of Othello, of Lear and of the situations and dramatic sympathies of Much Ado About Nothing are characteristic instances of his power. His defence of Helena in All's Well and his incisive verdict on Measure for Measure show well the native freedom of his mind.

Hazlitt took intense delight in seeing the acting of Mrs. Siddons. He wrote of her in words of the highest praise. "To have seen Mrs. Siddons was an event in one's life." Though Hazlitt has very great regard for Mrs. Siddons' talents, yet his chief delight was Edmund Kean. Hazlitt saw the great actor enacting the characters of Hamlet, Othello, Iago, Macbeth and Richard the Third and was greatly impressed by the extraordinary talents and resourcefulness of this actor. Hazlitt discovered in him the glowing gifts of a great genius and spoke of him in the language of the highest laudation. Still, though Hazlitt had a warm corner in his heart for Kean, yet he criticised him if there was room to do so. Hazlitt was an impartial critic of the stage. He

did not depreciate the merits of actors like Kemble because Kean had produced a more favourable impression in his mind. So also, Mrs. Siddons might be a great actress but could not re-enter the stage when once she had retired from it. For, could any one retire from the stage twice and do well ?

Such an impartial critic Hazlitt was. How refreshingly unbiassed his critiques are! Hazlitt did not allow himself to express an opinion which he did not sincerely hold; nor did he indulge in praise or blame which he thought not deserved. Another quality about Hazlitt was that he was not carried away by the mere text of the play. He understood the play perfectly and put himself in the place of the actor and criticised the performance from that point of view. When criticising a play Hazlitt concentrated his attention so much upon its theme that he did not draw comparisons from other plays. He never did. Not even once in all his dramatic criticism. He never got astray from the character which he was discussing. He enjoyed the play undisturbed, his feelings were fully roused and then he went on to comment. In this respect Charles Lamb provides an impressive contrast to Hazlitt. The disparity between the two is brought into relief by the fact that while Lamb viewed the performances of actors with the help of the light provided by his studies, Hazlitt was carried away by the incidents and his criticisms were based upon his own feelings.

One important feature of Hazlitt's criticisms is his copious use of quotations which often glimmer like well-polished threads in the texture of his prose. They might be dangerous but for their naturalness and spontaneity. The passages sometimes are indeed verbally incorrect as they are almost always given from memory. But in fact, Hazlitt's own opinion would appear to be that one must quote profusely and incorrectly if one wants to become a great writer!

The most noteworthy feature about Hazlitt is the sincerity of his expressions. He did not hesitate to assert boldly what he thought to be right and then stuck to his own opinion with an unwearied pertinacity against all opposition. Bereft of friends and besieged by foes, he would not yield ; nay he fought bravely and won. Men like Gifford criticised Hazlitt severely but Hazlitt was quite capable of giving ten blows where he received one ; for a word of reproach he gave a volley of abuses. The sympathies of many of his friends were withdrawn from him. But Hazlitt was undaunted and unyielding.

Hazlitt's habit of repeated quotations has irritated many. Besides, there are men who think Hazlitt too bookish in his views. Perhaps his criticisms lacked the profundity and philosophical insight of Coleridge and the affectionate appreciativeness of Lamb. But for one who wishes to read Shakespeare's plays with unabating enjoyment, not deviating into dogmatic assertion on the one hand or scientific research on the other, Hazlitt is the best and safest guide. His series of comments on Shakespeare's plays is a call to the reader to turn again to the scenes of the play where he will certainly find a new idea in an old familiar passage. " Hazlitt, at any rate does not put himself between Shakespeare and ourselves but helps us to know Shakespeare better as a poet and as a dramatist who saw life from many angles."

Hazlitt's style and criticisms are not tiresome. "They are as refreshing as cold water, as grateful as shade." It may be safely said of his criticisms that we do not hate all that he hated, but what he loved is most deserving of our love.

R. KAILASAM,
IV B. Sc.

York: A Vindication Long Overdue

TO all outward appearances, there is a paradox in the character of Shakespeare's York in *Richard II.* He represents a type of virtues which raises him high in our estimation but which, existing side by side with a weakness of purpose born of an unduly exaggerated sense of physical weakness, excites our contempt. But to a keen observer, keen and sympathetic, this paradox offers no difficulty. It is true that at times, York seems weak and irresolute; but far from deriving their origin from base and criminal motives these seeming defects symbolise only human frailties springing from the defect of looking at things too scrupulously. Tossed about always amidst a diversity of loyalties and obsessed by a sense of his own incapacity for strong and sustained action, he often finds himself in despair and lets things take their course. But this, if anything, only excuses him from the graver charges of treachery and duplicity that are very commonly and very wrongly laid at his door.

It is hard to imagine that an old man of York's type, whose days on earth are literally numbered and who has, at his age, little to gain by treachery, should have fallen victim to such a charge. How human judgement miscarries! An intelligent understanding of the facts of the case points to a very different conclusion. York's motives in this circumstance have their origin not in his selfishness; nor are they due to any lack of loyalty on his part to the throne. He did not approve of many of Richard's actions, it is true; but he had too high a sense of duty to betray his trust when once he had undertaken the burden of government on his shoulders. He left no stone unturned to ward off the inevitable and only when he found or thought he found the Fates definitely against him, would he bring himself to let

things take their course and adopt an attitude of neutrality. In other words, all the monstrosity York was guilty of was that, having sought to help Richard, he gave Richard up when he found that Richard would not help himself. That York—let us say, by the way—gave up the king's cause with a pang of heart does him honour. That is not nothing.

His high sense of loyalty is again seen in the manner in which he was ready to guard the throne against treason, even when the person guilty was his own son. The scene wherein his anxiety to bring his treacherous son Aumerle to book resolutely opposes the maternal affection of the Duchess for the erring fellow is indeed as much a proof of York's selfless loyalty to the reigning king as it is a noble patch of pathos in the play. What critical temerity it is to attribute, without a moment's thought, to a man with such a noble conception of loyalty, motives that border upon treason! The transference of loyalty to the new king whom he would gladly have chastised as a rebel before, proves only that York's loyalty was not personal but, if the word can be used, official: he had served Richard to the best of his ability when Richard was king and transferred his loyalty to Bolingbroke when *he* ascended to that office. This was but a recognition of accomplished facts. To York, he whom God had raised to the throne, whether Richard or Bolingbroke, was worthy of loyalty *because he had the divine right.*

We should be wrong also if we concluded that York was a weak-kneed servant of the throne, devoid of domestic affections and blind to the country's wrongs. On the contrary, he cherished the memory of murdered Gloucester only too dearly and felt England's private wrongs only too keenly. Only, he frequently felt it was not worthwhile protesting to that spoilt child of a Richard against his criminal conduct and the mismanagement of the nation's affairs. York was essentially a man of peace. He

saw things at sixes and sevens and was grieved. Like Hamlet, he regretted that the times were out of joint and that it was left to him to put things in order. To say he lacked the boldness to call the erring king to order or that he interestedly connived at what the king did is as unjust as wrong. What do these wiseacres who call York a time-server say to York's unambiguous protest against Richard's misappropriation of the property of banished Lancaster? Coleridge knew better than these critics. It is safe to rely on that prince among Shakesperian critics and say with him: "There is scarcely anything in Shakespeare in its degree more admirably drawn than York's character;—his religious loyalty struggling with a deep grief and indignation at the king's follies."

V. VENKATAKRISHNAN,
II Class.

Jane Austen as a Novelist

IT is old fashion to write on Jane Austen and her novels during the days of Hitlers, Mussolinis, 'test-tube babies' and 'Things to come'. The excuse is that somehow her novels still continue to be popular. At any rate, the "Hindu" of some days back reports them so. At least they are popular with University people—of course excluding the students, most of whom are *of necessity* made to get acquainted with her probably for the first time in their lives and perhaps for the last.

It is a century and a half since Jane dressed, shopped, danced, lived and wrote. Since then many 'high brows' in literature have placed their wreaths of appreciation at her feet. The late Mr. Kipling almost gives her a place in the higher—perhaps the highest—realms of literature. Sir Walter Scott says that in her own sphere she is "most wonderful". Lord Macaulay and Mr. Goldwyn Smith among others have sung her praise. The qualities that have earned for her this chorus of praise from critics belonging to all schools are obvious even to a cursory reader of her works.

One feature that stands out boldly in all her novels is their realism. They are realistic in the sense that they reflect society in all honesty and truth without any exaggeration or suppression of fact. The scenes are usually English villages or little country towns and the events but ordinary occurrences in the work-a-day world. The characters chiefly reflect the middle class, the lower and the upper middle class, and are every way true to life. The Miss Bingleys and the Lady Catherines are characters too real to be forgotten. They are found every day and everywhere.

These characters make Jane's novels immortal. They never go, or can go, out of date. Her novels therefore are

in great demand and those that have the shaping of the young in their hands naturally never weary of prescribing her books in universities. This woman's view of human character is universal. The petty jealousies and scheming manœuvres of worldly-wise wives, the match-making, bride-groom-hunting activities of mothers and aunts and the systematic nets spread by young ladies to catch fashionable beaux are all painted with such truth, such circumstantial minuteness and such delicateness of irony that these women never suffer by comparison with the Becky Sharps and Blanche Amorys. "And when we compare the quarries from which those giants (Scott, Balzac, Dickens and others) fashioned their creations to the bits of ivory from which Jane Austen exquisitely carved her miniatures, well may we wonder how with material so attenuated she gave us so much." The Mary Crawfords, Miss Steels and Miss Bingleys are not absent from our women's hostels to-day. Are they? Nor for that matter are the Wickhams and Henry Crawfords (though not perhaps Darcies, Henry Tilneys and Edmund Bertrams) wholly unknown in men's hostels. It was said of Milton that "he could cut a Colossus out of a rock but not a miniature from a cherrystone." This could be reversed in J. Austen's case. She could sculpture a miniature in a cherrystone but not cut a Colossus from a rock.

The next point for consideration that presents itself is the society in which Jane Austen's men and women moved. And the question that naturally presents itself is whether or not this society has been made as immortal as the characters themselves. The answer is an emphatic affirmative. Jane Austen's society is a small one located as said already in villages and small country towns and reflecting in just and minute touches the life led by the middle classes. In Jane's opinion "the ordinary course of events in society with its conventions and restrictions is quite good enough for intelligent people". So no extraordinary event

is ever attempted—no romantic adventures, no escapades, no hair-breadth escapes, why, not even a balcony-scene and a rope-ladder. But in the presentation of these ordinary events she is an expert and to the lovers of conventions, society and humour, she is always a young blooming favourite. Her society is mainly composed of women shopping and visiting and dancing and giving parties. The flirting and husband-hunting young ladies go on through all seasons. Jane Austen's balls are as immortal as innumerable. Most of her plots develop complications, webs and cobwebs are woven and unwoven, love matches are effected as well as dissolved at card tables and conversations. And in the representation of these she is very true and never in the least cynical, the old maid that she was. But at the same time a slight irony and a pleasant humour at the expense of presuming wiseacres and noisy busybodies are not wanting. In fact the representation of these pleasant scenes is a great irony aimed at the empty and uneventful old maid's life of the authoress herself.

Talking of her uneventful life one is reminded of the events recorded in Miss Austen's novels. In general the events portrayed in them are as commonplace as her society and her characters. There is nothing out of the way or unnatural. Here and there an accidental meeting develops intimacy and love. Want of wealth often cancels engagements. The jealousy of a woman almost always becomes a barrier between the lover and his mistress. Elopements are recorded in plenty. Running away with the powdered footman or the driver of the coach-and-four would appear to have just come into fashion. In a word nothing but what every one knows and can understand is ever mentioned in our author's works. But this much must be said to Jane's credit: that here as elsewhere she is extremely fair as an authoress and leaves the fates of her heroes and heroines to be decided by their dispositions. Never once does she intervene (except perhaps in the sudden

discovery of Catherine Morland's advantageous position by General Tilney) in deciding the fates of her heroes and heroines.

A certain uniformity characterises all the events in Jane Austen's novels. They are as a rule happy occurrences; the author seems a stranger to pessimism. No death ever takes place throughout all the long years recorded by her novels; while happy weddings occur very often. Perhaps to this extent the true representation of life is not achieved. Jane Austen's vision seems one-sided. She is inclined to the optimistic side of life. But when her times and the kind of life that she led are taken into consideration this is perhaps excusable. Or probably she has done it all with some purpose. Or again it is perhaps the result of the extremely charitable disposition of the author; or maybe that in the eagerness to portray the cocketishness and the flippant snobbishness of society-butterflies and thereby indulge in a light victory at their expense, she forgot the pessimistic part of life. But this does not mean that her characters are incapable of suffering. On the other hand some of them are very serious and sensitive and gravity among them is contagious. Look at Elizabeth Bennet, and Eleanor Dashwood.

Jane Austen is never a favourite with the 'introvert man' as the philosophers call him. To the minds of those who believe with Dean Inge that "the imponderables are as real as the ponderables" she does not provide any food. As said before, the ordinary course of events is enough for an intelligent man in Jane Austen's opinion. But this does not appeal to the Indian to whom there are many things, besides the ordinary course of events in ordinary society, that go to make up life. Though no great love, no wrestling passion, no adamantine patriotism, no eternal love of truth is demanded of Jane Austen's characters, yet an inner motive guiding all, an account of something which is more real behind these ordinary scenes of life, and which

is as real and as important a factor as any other in a true reflection of life, is felt to be absent from her works.

She is blind to many of those noble things that make existence precious. She is too much of a materialist. Daughter to a parson as she was, she does not even refer to a God, or any reality behind the external world. She is not concerned with the victory of virtue over vice or of right over might. He that looks for poetic justice in her novels will look in vain. She does not even punish her villains. This may not be excusable in her but even here Jane Austen's advocates have their ready defence. They say that her attitude to the reader is essentially that of a friend, that of a host to guests, and never that of the patronising author who holds his readers so much in contempt as to make them listen to lessons. But it is precisely because her attitude to us is that of a friend that it is all the more necessary that she should give us something of those noble ideas that often in spite of ourselves fascinate our minds. After all balls and parties do not make the *summum bonum* of life. This is perhaps the reason for her unpopularity among the introvert species.

The novels of Jane Austen since they do not breathe of adventure and high romance suffer in the eyes of the adventurous young man, especially by the side of the creations of her contemporary 'bookmakers'. The simple peaceful life that is portrayed in all her novels, appeals generally only to those that have accustomed themselves to a stereotyped way of living and thinking. In spite of the obstacles thrown in by Wickham, Darcy's marriage with Elizabeth is stale and devoid of adventure. Lovers of romance call it insufferably dull.

Again the imaginative and intelligent reader is also to some extent disappointed. The novels do not stir the imagination nor are they provocative of thought. Hence the reaction of the mind to these novels is an algebraic nil. The

stories (and the characters even earlier than the stories) cease to haunt the reader after he finishes them. There are no Sybil Warners and Diana Vernons among the personæ; why, not even Hetty Sorrels and Eppie Marners. Even *during* the reading, the stories do not have that urging force which makes a reader more and more anxious to know the contents of the pages to come as he reads along. It is easy to read Jane Austen up to a particular chapter and then go about holiday-making and read the rest after a long interval. It might be said of Jane Austen's novels that they are pretty and little like Japanese women's feet. The praise unfortunately seems to end there.

E. G. VAIDYANATHAN,
IV B. Sc.

Books Reviewed

FROM MY KODAK

BY

MR. S. GOPALAN (TANJORE) 1936.

36 pp., as. 8.

THIS little volume consists of half a dozen well-drawn portraits. The subjects are well-known South Indians. The portraits are the products of great industry backed by genuine enthusiasm. The colours have been mixed with infinite care and knowledge of technique; the brush has been used with admirable skill.

We have searched the volume through for defects and confess that we have found none; except perhaps the fact (to use the author's own language) that in this "avowedly critical work there is little that is critical." But that is perhaps because the subjects chosen are above criticism. What could you say against the oratory or the sacrifice of the Rt. Hon'ble Sastri or the enthusiasm for knowledge of Mr. K. S. Ramaswami Sastrigal?

We warmly recommend the volume to all young men in the South country.

P. A. S.

SOCIETY REPORTS

The English Language & Literature Society

I TERM (1936–'37)

The society began its activities early in July '36. The following were the Office-bearers.

President:—Prof. M. S. Sundaram, M.A., B.Litt. (Oxon.)

Adviser:—Mr. S. Krishnamurti, M.A.

Secretary:—Mr. G. V. Padmanabhan, IV Class.

Chairman:—Mr. V. Krishnamurti, V Hons. (English.)

During this year the post of 'adviser' to the society was introduced for the first time in the annals of the society. The inaugural address of the society was delivered on 7-8-'36 in the sports pavilion, by Miss Sri Bur Kh. Mugaseth, M.A., B.Litt. (Oxon.) Prof. M. S. Sundaram presided. The subject of her address was "Liberty and Literature".

Two extraordinary and two ordinary meetings were held during the last term and the following subjects were discussed in the ordinary meetings.

(1) Browning's message.
(2) Wordsworth—the poet.

The first extraordinary meeting was addressed by Dr. James H. Cousins on "Some Aspects of Irish Revival". The second meeting was that of Mr. P. A. Subramania Iyer, M.A., on "G. K. Chesterton".

Mr. K. Srinivasan of IV Class was elected as the Chairman for the second term. The secretary thanks all those gentlemen who took an active part in the society for their co-operation in successfully working the society.

G. V. PADMANABHAN,
Secretary.

The History and Politics Society

President: Rao Saheb Prof. C. S. Srinivasachariar Avl., M.A.
Chairman: Mr. P. C. Srinivasan, V Hons. I Term.
Mr. S. Pr. Ramaswamy, V Hons. II Term.
Secretary: Mr. L. Lakshmi Pathy Sastry, IV Hons.

The Society began its work early in the first week of July. Seven meetings have been held till now out of which three were extraordinary.

In the first extraordinary meeting held on the 6th July 1936 a resolution was passed congratulating M.R.Ry. Dewan Bahadur Dr. S. Krishnaswamy Iyangar Avl., M.A., Hony. Ph.D., University Professor, Mysore and Madras (Retd.) on the conferment on him of the title 'Dewan Bahadur'.

In the second extraordinary meeting held on the 9th Nov. 1936 M.R.Ry. R. Suryanarayana Rao Garu, member of the Servants of India Society, addressed the house on "Some Stray Thoughts."

The inaugural address was delivered by Dr. M. H. Krishna, M.A., D.Litt. (Lond.), Professor of History, Mysore University and Director of Archaeology, Mysore State, on 25th July 1936. M.R.Ry. M. Venkata Rangayya Garu, M.A., Professor of History and Politics, Andhra University, Waltair, presided. The subject of the address was "Archaeology and History."

Four ordinary meetings were held and the following subjects were discussed:

1. "Socialism can alone cure the Political ills of India." Mr. S. Pr. Ramaswamy, V Hons.
2. "Democracy and Representative Government." Mr. N. Sivaprakasam, V Hons.
3. "Slavery." Mr. R. Srinivasan, V Hons.
4. "Whither Europe." Mr. V. Dandapani, V Hons.

L. LAKSHMI PATHY SASTRY,
Secretary.

Annamalai University Dramatic Club

III Term (1935–'36).

Our activities for this term began with "The Variety Entertainment". The various societies of the University contributed towards the success of the 'Variety'. The Telugu, Tamil and English farces were especially appreciated by the audience. The collections amounted to Rs. 106-0-0 which was transferred to the "Poor Boys Fund".

A new feature of the working of the Club this year was the arrangement of a Prize Distribution Function. M.R.Ry. S. K. Parthasarathy Iyengar Avl., District Munsif, Karur, was invited. He delivered an address on "Acting in Tamil Dramas," when our Vice-Chancellor presided. The lecturer gave away the medals to the successful actors of the year.

We are extremely thankful to the president for the keen enthusiasm he has evinced in the working of the Club. We are also very thankful to the Vice-President, Mr. C. R. Myleru who has always helped us in bringing the various functions of the Club to a successful termination and who has done his best to bring out the hidden histrionic talents of the students of the University.

We are also thankful to the members of the Dramatic Club for their encouragement shown to the Club by various means.

S. Nagarajan,
Secretary.

First Annamalainagar Rover Crew

Annual Report for 1935-'36.

T. P. Navanitakrishna	...	Rover Leader.
K. Venkata Rao	...	Asst. Rover Leader.
N. G. Vaidyanathan	...	Instructor.

T. N. Venkataraman	...	Senior Rover Mate and Scribe.
Chandrasekhara Rao	...	Librarian till 2nd Feb.
V. Ranganathan	...	„ from 6th Feb.
K. V. Subramanian	...	Camp Secretary.
G. Soundararajan	...	In charge of Den.

The Crew consists of 32 members divided into 6 Patrols. Of these 7 have been invested as Rover Scouts, 24 are Rover Squires undergoing their probation and 1 is a recruit.

The Crew had 22 general meetings during the year at which instruction was given and tests conducted in Knotting, Flag, Uses of the Staff, First Aid, Signalling, and Civics. The average attendance at these meetings was 19. Two parades at which troop formations and marching were practised, were conducted. There was also one general camp fire.

There were 6 camps during the year. 23 Members of the Crew with the Rover Leader attended the Rover Meet at Adyar from the 27th to 30th Dec. 1935. Rover Squire G. Soundararajan has completed the hike for the Ramblers' Badge on his cycle.

The Crew rendered help at the Convocation and at the dramatic performance on 1st Feb. 1936, by helping to preserve order. A few members of the Crew are teaching the Night School run by the Social Reform Club, and in the conduct of the Cub Pack attached to the local elementary school.

Out of the grant of Rs. 100/- by the University, Rs. 70 was spent in the purchase of a Patrol tent, Rs. 18/- towards week-end camps, and Rs. 12/- towards printing charges. Rs. 150/- was sanctioned and utilised for the expenses incurred in attending the Rover Meet.

The Crew thanks the Warden and the Sub-Warden for the facilities given for Rovers attending camp. The Crew

feels very grateful to the Vice-Chancellor for his great kindness, and renders its heartfelt thanks to him.

The 'Rover Day' was held on the 26th Feb. at 5 P.M. in the University Pavilion under the presidency of the Rt. Hon'ble V. S. Srinivasa Sastri, P.C., C.H. The Crew gave a demonstration of Camping. After the Annual Report was read, Mr. M. S. Sundaram (Professor of English, Annamalai University) gave an address to the Rovers, pointing out the various things that Rovers are expected to do in the amelioration of the life around them, and stressed the importance of unostentatious service. During the course of his presidential address, the Vice-Chancellor showed that the 'brotherhood' aspect of Scouting was of vital importance, and exhorted the Rovers to follow the path of non-retaliation.

Report for July–Sep. 1936

The Crew consists of 29 members divided into 7 Patrols.

There were 10 general meetings, 2 camp-fires, 2 Parades and 8 classes in the study of tests.

The crew went on camp 4 times during this period; 5 members have completed their hike for the Ramblers' badge.

The crew rendered help at the Founder's Day on Sep. 30. A few members are teaching in the Night School run by the Social Reform Club, and are running a Cub Pack for the boys of this school.

Annamalainagar,
26—2—1936.

T. N. VENKATARAMAN,
Senior Rover Mate.

செந்தமிழ்ச் சீர்மை

செந்தமிழென்னும் செல்வத்தாயின் செல்வப்புதல்வரில் ஒருவனாகிய தமியேன் எடுத்து நவில்வது, வீண் முயற்சியெனச் சொல்லினும் தகும். எனினும் தண்டமிழைத் தாய்மொழியாய்க் கொண்ட தனயன்யான் தாயின் பெருமையைப் புகல்வது தகுதியென நேர்ந்து எனது சிற்றறிவிற்கியன்ற அளவு சிறிது கூறுகின்றேன்.

தமிழின் பெருமையை எடுத்துரைக்கத் தருணம் நேர்ந்தது எனக்கு அளப்பிலா ஆனந்தத்தை யளிக்கின்றது. ஏனெனில் தமிழின் சேய்களாகிய யாம் ஒவ்வொருவரும் அன்னையின் பெருமையை அறிந்திருத்தல் அவசியம். பெருமையைக் கூறப் புகின், அவளுடைய எப்பருவத்திய பெருமையைச் சொல்வது.

"பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்
திருப்பிலே இருந்து வைகை யேட்டிடைத் தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலேநின்று சான்றோர் நினைவிலே யிருந்தோரென
மருப்பிலே பயின்றபாவை மருங்கிலே வளர்கின்றாளே."

தொண்டர் நாதனைத் தூதிடைவிடுத்ததும், முதலையுண்ட பாலனை அழைத்ததும், எலும்புபெண்ணுருவாக்கிக் கண்டதும் மறைக்கதவினைத் திறந்ததும் கன்னித் தண்டமிழலால் வேறு பாவையல்ல. இம்மட்டோ நம் பாஷையின் மகிமை.

இன்னும் தமிழ் மூதாதையராயிருக்கும் கம்பரும், ஒட்டக்கூத்தரும், ஔவை மூதாட்டியாரும் தமிழிலியற்றிய பல அற்புதங்களை உற்றுநோக்குவது இன்றியமையாதது. ஒட்டக்கூத்தர் தாம் ஈட்டியெழுபது பாடுமுன் சரஸ்வதி கடாக்ஷத்தால் சிரங்களை அவற்றின் முண்டங்களோடு போயொட்டும்படி செய்தார்.

மேலும் கலைவாணியின் அவதாரமே என்னும்படி, புகழ் பெற்றுத் தம்மின் மிக்காரும் தம்மை ஒப்பாருமே இலர் என்று இறுமாப்புப்பூண்டிருந்த பெருஞ்சங்கப் புலவர்களைக் கணத்தில்

தலைகவிழச்செய்து, பெண்பாலெனினும் பெருமையை ஓங்கிவள ரச்செய்து விண்ணுலகையும் வாட்டும் வெண்பாப்பாடும் திறம் பெற்ற ஔவைப்பிராட்டியானவள், மூவேந்தருக்கும் மரியாதை செய்ய முறியுண்ட பனையை உயிர்பெற்றுத் தழைத்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழம் தருகவெனச் செந்தமிழாற் பாடவே அப்பனை யும் அவ்வாறே செய்ததெனின் வேறு வியந்துபோற்றத்தக்க துளதோ! இப்பாடல்கள் வேறு எம்மொழியிலுள்ளன?

தம்கவியால் இன்பவூற்றைத்திறந்து தமிழ் மக்களாகிய நாம் அருந்தத்தந்த கவியரசராகிய கம்பர், இளம்பருவத்தில் குருவின் ஆணை தலைமேற்கொண்டு கம்பங்கொல்லையைக் கடிதுகாவல் புரியுங்கால் அங்குவந்து மேய்ந்த குதிரையின் உயிர் நீங்கவும் மீளவும் பாடினாரே! இம்மகிமை பொருந்திய பாக்கள் எத் தேயத்தன! சேரன்முன் தன் மானங்கெடுத்த அம்பட்டனின் குறும்பையடக்கச் சரஸ்வதி யந்தாதியால் தேவியை மாலைசூடி நிற்க, தேவியும் தன் காற்சிலம்பொன்றை ஈந்தனளே! என்ன தெய்வீகம்! செந்தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்குத் தெய்வத்தையும் தாழச்செய்யும் வல்லமை உள்ளதன்றோ.

தமிழ்ப்பாவை அகஸ்தியர் நாவிலேபிறந்து ஆரியத்தின் மடியிலே வளர்ந்து, ஆந்திரம் முதலிய பாஷைகளின் தோழமை பெற்றுச் சங்கப்புலவரது நாவிலே சஞ்சரித்து, வித்துவான்க ளுடைய வாக்கிலே விளையாடித் திராவிடதேய முழுவதும் ஏகச் சக்ராதிபத்தியஞ் செலுத்திவந்தனள்.

மேலும் தமிழின் பெருமையை நன்குணர்ந்தவரும், மேல் நாட்டு ஜெகப்பிரியரும் நாண, நம் இனிய தமிழில் "மனோன் மணீயம்" என்ற மாபெரும் நாடகத்தமிழியற்றிய புலவரு மான ஸ்ரீமான் சுந்தரம் பிள்ளையவர்களைப் பின்பற்றி அன்ன வர் அன்னையாம் தமிழ்மங்கையைச் சிறப்பித்துள்ள பகுதியை எண்டெடுத்து நோக்குவாம்.

"நீள்கடலை ஆடையாய்க்கொண்ட புவித்தாய்க்கு,
அழகுபொருந்தியமுகமே நம் பாதகண்டமாகும்

அப்பரத கண்டத்தில் தெட்சிணமே அன்னவளின்
மதியைப்பழித்த நெற்றியாம். தெட்சிணத்திலேயே
சிறந்த நம் திராவிடமானது அந்நெற்றியில்
விளங்கும் வாசனைபொருந்திய பொட்டாம்.''

அப்பொட்டானது எத்திசையும் மணத்தை வீசுவது போன்று நம் தமிழணங்கும் எஞ்ஞான்றும் பரவிக் குடிகொண் டிருந்துளள்.

சகல உயிர்ப்பிராணிகளையும் இயற்றி அளித்து, அழித்துக் கழிக்கும் பரம்பொருள், தாமட்டும் நிலைதிரியாதிருப்பதுபோல், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளுவம் என்ற பல பாஷைகளும் தன்னிடமிருந்து பிறந்தனவெனினும், அதாவது பல குழந்தைகளைத் தான் பெற்றும், வடமொழியைப்போல் பேச்சு வழக்கற்றுது, தமிழ் மகள் இன்னும் தன்னுடைய இளமைப் பருவங் குன்றாதிருப்பது மிகவும் வியக்கத்தக்கதன்றோ.

நீர்க்கடல்கள் யாவையும் பருகிக் கரைகண்ட அகத்திய முனிவரே கல்விக்கடல்கடந்து கரைகாண இயலாது குமரக் கடவுளைக் குருவாகத்தேடிச் சென்றனரென்றால் நம் தமிழின் பரப்பை விளக்கமுடியுமோ?

செந்தமிழ்க்குன்றாய முருகனின் தந்தை பரமசிவனே ஒருக்கால் நக்கீரருடன் வாதஞ்செய்து ஒரு சொல்லுக்காக விழித்தாரென்றால், தமிழின் இலக்கணம் இவ்வனவினது என்றறையற்பாலதோ.

வைகையாற்றின் பெருவெள்ளத்திற் சம்பந்தரால் எறியப் பட்ட தமிழ்ப்பாவைக்கொண்ட ஏடு எதிர்நோக்கித் தவழ்ந்து கரையேறியதை உற்றுநோக்கின், எக்காலத்திலும் இளமைப் பருவத்தினளாயே இருப்பள் நம் தமிழ்த்தாய் என்பது நன்கு விளங்கும்.

முறுவல்கொண்டு முப்புரமெரித்த முக்கண்ணன் ஊழிக் காலத்தில் தனியே இருக்கும்பொழுது நேரப் போக்கிற்கு உதவுமென்றன்றோ மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகம் என்னும்

தீந்தமிழ்ப் பிரதியொன்று எழுதி வைத்துக்கொண்டனராம். எந்நாட்டாரும் போற்றும் திருக்குறளாகிய தமிழ் நூலுக் கன்றோ சங்கப்பலகை இடங்கொடுத்தது.

எத்தேயத்தார்க்கும் எச்சமயத்தினர்க்கும் பொதுவாக உரைத்துப்போகும் தமிழ் நூலாகிய குறளை நன்குணர்ந்தோர் ஒவ்வொரு குலத்துக்கும் வெவ்வேறு சட்டம் சொல்லும் வட மொழி நூலாகிய மனுநீதியை அருகிலும் வைத்திருப்பரோ? மாட்டார் என்பது திண்ணம்.

திருவாசகத்திற்கு உருகாதான் ஒரு வாசகத்திற்கும் உரு கான் என்று சொல்லியவாறு, கன்னெஞ்சையும் கரைத்து முத் திக்கு வழிகாட்டி நிற்கும் திருவாசகமென்னும் தமிழ்த் தேனை வாய்மாந்திச் சுவைகண்டோர்கள், உருக்குமியல்பற்ற கனபாடம் ஜடபாட முதலியவற்றைக் கண்களை மூடிக்கொண்டு உருவேற்றி முழக்குவரோ? மாட்டாரென்பது தெளிவு.

நேயர்காள்! தமிழின் பெருமையை நன்குணர்ந்தோம். எனினும் தற்காலத்தில் தமிழ் கற்பதையே வேப்பங்கஷாயம் பருகுவது போன்றும், தமிழ்ப் புத்தகத்தை எடுப்பதையே நாகப்புற்றில் கையிடுவதுபோன்றும், தான் ஒரு தமிழன் என்று சொல்லிக்கொள்வதே தீரா அபகீர்த்தி என்றும் தீர்க்கா லோசனையற்ற சிலர் செப்பித்திரிகின்றனர். தமிழில் தம் பெயரும் எழுதத்தெரியாதிருப்பதே மேன்மையெனக் கருது வாரும் உளர். அவர்களே அறிவாளர்கள்!

தாய்ப் பாஷை கற்காமல் பிறபாஷை பயில எண்ணுவோர் கள், தாயிருக்க மனையை நீராட்டுவார்போல்வர். தன் தாய்ப் பாஷையையே கற்க இயலாதவன் வேறு எப்பாஷையைத் தான் கசடறக் கற்றுவிடுவன்?

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பாண்டியநாட்டைச் செங் கோலோச்சிவந்த பாண்டியனொருவன் தன் சமஸ்தானக் கவி வாணர்களையும், சங்கப்புலவர் முதலிய பூர்ண பாண்டித்யம்பெற்ற பண்டிதர்களையும் அவர்களுடைய கல்வித்திறன் அறியுமாறு மாற்

றுயர்ந்த செம்பொன்னுல் கனமான கொலுசுகள் செய்வித்து அவற்றிற்படியுமாறு ஓர் தங்கப் பலகையமைத்து, அதன்மேல் நவரத்தின மணிகளைக் குவியலாகக்குவித்து "இந்த நாலு கொலுசுகளும் அற்று விழும்படி குறிப்பிட்ட தினத்தில் யாராயினும் ஒருவர் பாடுவாராயின் அவர்க்குத் தகுந்த மரியாதையுடன் சன்மானம் செய்யலாகும்" என்று பறை சாற்றுவித்தனன். மேற்கூறிய செய்தி ஊரெங்கும் பரவலாயிற்று. லெட்சக் கணக்கான வித்வ சிரோமணிகள் வந்துகூடினர். ஆனுல் எவரும் முன்வந்து அரசன் ஆக்ஞையைப் பூர்த்திசெய்விக்க அஞ்சினர். அத்தருணம் தற்செயலாய் வந்த நம் ஔவையார் கோரியபடி செய்வதாக வாக்குறுதி செய்து சில செய்யுட்கள் பாடி ஒவ்வொரு சங்கிலியாக நாலும் அற்று விழும்படி செய்தாள்.

அம்மம்ம! நேயர்காள்! என்ன அற்புதம்! இத்தெய்வீகமான செய்யுட்கள் எப்பாஷையிலுள்ளன? எத்தேசத்தில்? யாருக்குச் சொந்தம்? அனுதிகாலம் தொடங்கி ஆதியும், பிறப்பும், தனக்கு ஒப்பும் உயர்வுமில்லாமல், தொல்லரசராலும் உலகத்தவராலும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்டு வந்தது செந்தமிழ்ப் பாஷையன்றே. மகிமை பொருந்திய இந்தியாவல்லவோ அதன் பிறப்பிடம். வளர்ந்தவிடம். வளருமிடம். ஆதலின் இந்தியாவிற்குச் சொந்தமும், அவள் அருமை மக்களாகிய நமக்குச் சர்வ சொந்தமுமல்லவா?

"சிந்தாமணியின் நந்தாப் பொருண்மையும்
மணிமேகலையின் அணிகெழு போக்கும்
சிலப்பதிகாரத்திலக்கியச் செலவும்
திருவள்ளுவரின் ஒருமொழி நயமும்
கம்பன் கவியின் செம்பொருளின்பமும்,
பத்துப்பாட்டின் வித்தகநடையும்
கல்லாடத்தின் எல்லாச் சிறப்பும்
இன்னோரன்ன பன்னூன் மாண்பும்
பல்லூழிகாலம் பாடுகிடப்பினும்
வருமோ மற்றோர் வாக்கின் வழித்தாய்?"

ஏ! தமிழ்நங்காய்? நம் நாட்டுச் சிறார்கள் மாற்றாளாகிய ஆங்கில மங்கையை விரும்புவதெல்லாம் உத்தியோக பதவியை அடையவேண்டுமென்றேயன்றி நின்னினுஞ் சிறந்த சொற்பொருணயம் அங்குண்டென்று நினைத்தல்ல. ஆதலின் அவர்கள்பால் உனக்கு வெறுப்புத்தோன்ற நியாயமில்லை. அன்னாய்? நின்சிறாரை மனப்பூர்வமாக ஆசிர்வதிப்பாயாக. தாழ்ந்தோருயர்வதும் உயர்ந்தோர் தாழ்வதும் கால வேற்றுமையானே. ஆகையால் நீயும் அத்தகைய காலபேதத்தின்பாற்பட்டனை. 'குடைநிழலிருந்து குஞ்சரமூர்ந்தோர் நடையெலிந் தோரூர் நண்ணினும் நண்ணுவர்" அன்றோ. வீணே கழிவிரக்கங் கொள்வதிற் பயனில்லை. ஓ தமிழணங்கே! நீ இந்நிலைமையினின்றும் நன்னிலைமை பெறவேண்டுமாயின் நின் பண்டித இரத்தினங்கள் கால வியல்பிற்கேற்ற கடமைகளைச் செய்து நிறைவேற்றவேண்டும்.

ஆதலால் காலரீதிக்கேற்ற கடமைகளை யூகித்துணர்ந்து ஜனன சகோதர சகோதரிகளுக்கும் நமது பாஷைக்கும் கண்ணியத்தை உண்டாக்கும் புண்ணியத்தைக் கையாளும்படி கருணைநிதியைப் பிரார்த்திப்போமாக. தெய்வத்தினிடமிருந்து தோன்றிய தமிழை—நம் தாய்க்கொப்பான தமிழை—தவஞ் செய்தும் அடைதற்கரிய தமிழைத்—தாழ்மைப்படுத்தாமல் இருத்தலே மேன்மை. தேசாபிமானம், மதாபிமானம் முதலியவற்றோடு பாஷாபிமானிகளாயும் இருப்பதுதான் அறிவுடையோர்க்கழகு. எவனும் அறிவுடையவனாயிருக்க முயலுவனேயன்றி அறிவீனனாயிருக்க நினையான் என்பது அங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்குவதாகும். பெருமையுற விரும்புவரே யன்றிச் சிறுமையுறச் சம்மதியார். நாமும் நம் தேசம் க்ஷேமமடைய வேண்டுமாயின் நம் பாஷையாகிய செந்தமிழைச் சீராட்டிப் போற்றிப் பெருமைப்படுத்தினால் அவளது சீர்மை நன்கு விளங்குவதோடு நாமும் கடவுளால் மேலான நிலைமைக்குக் கொண்டுவரப்படுவோமென்பது திண்ணம்.

C. BALASUBRAMANIAN,
IV Hons. (Chem.)

நாரீமணி

I

என் அன்பிற்குரிய தோழியாகிய உன்னிடத்து என் கதையைக் கூருது வேறு யாரிடம் கூறப்போகிறேன். என் சரிதத்தைக் கேட்டபிறகாவது என்போன்ற அபாக்கியவதிக ளான பெண்கள் சுகமுற வாழ்வதற்கு வேண்டியவைகளைச் செய்.

நான் என் தகப்பனாது இரண்டாவது தாரத்தின் இரண் டாவது புத்ரி. என் தந்தை என் தாயை மணந்தபோது அவருக்கு வயது 50. அவர்களுடைய முதல் மனைவியின் புதல் வர்களும், புதல்விகளும் ஏதோ மனஸ்தாபத்தினல் என் தகப்ப னைத் திரும்பியும் பார்ப்பது கிடையாது. நாங்களோ மிகுந்த ஏழைகள். என் தகப்பனார் பல வீடுகளில் சென்று இராமா யணம் வாசித்தும், 'ஆராதனம்' செய்தும், பல சிறுவர்களுக் குச் சமஸ்கிருதம் கற்றுக்கொடுத்தும் பணம் ஈட்டிவருவது வழக்கம். அப்படியிருக்க, திடீரென்று, எனது சகோதரி பெரி யம்மையின் வாய்க்குட்பட்டு உயிர் நீத்தாள். எஞ்சிநின்ற என்னை என் தகப்பனார் விழிகளை இமைகாப்பதுபோலப் பாது காத்து வந்தார். நானும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து மங்கைப்பருவத்தை அடைந்தேன்.

இதிலிருந்து ஆரம்பித்தது என் துன்பமும். பெண்கள் எப்படிப்பட்ட கணவனை விரும்புவார்கள்? கல்வி வாசனையே இல்லாமலிருப்பினும், எழில்மிக்கோனும் நற்குணமுடையவனு மாகிய ஒரு புருடனை விரும்பினேன் நான். என் தகப்பனாரோ வயது முதிர்ந்தோனாயிருப்பினும், கல்வி அறிவு கேள்விகளிற் சிறந்த ஒருவனுக்கு என்னை மணம்செய்விக்கக் கருதினர். ஆனால் என் தாயோ, ஆடவன் எப்படிப்பட்டவனாகவிருப்பினும்— நொண்டியோ, குருடோ, முடமோ, கிழமோ இவை ஒன்றும் பாதகமில்லை—செல்வமுடைய சிறந்த பணக்காரன் ஒருவனுக்கு

வதுவைசெய்ய நாடினாள். இரண்டாந்தாரமும், இளமனைவியுமாகிய என் தாயின் வாக்கினை எதிர்த்தும் என் தந்தையால் பேசமுடியுமா? ஆகவே என் தந்தை தான் கொணர்ந்த நல்ல ஜாதகங்களை எல்லாம் புறத்தே தள்ளி, மாப்பிள்ளை கொணரச் சென்னை சென்றார்.

அங்கு ஒரு மாப்பிள்ளை கிடைத்ததாம். அவர் மிக்க எழில்வாய்ந்த பதினெட்டு வயதிற்கு மேற்படாத சிறுவராம். சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் 'ஹானர்ஸ்' வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தாராம். அவரையும் அவர் பெற்றோர்களையும் கண்டுபேசியதில் ஐயாயிரம் ரூபாய் ரொக்கமாகக் கையிற் கொடுப்பதாகவிருந்தால், பெண்ணைப்பார்த்து மனதிற்குப் பிடித்தமானால் மணத்தைப்பற்றி ஆலோசிக்கிறோம் என்றார்களாம். அச்சிறுவர் தலைகுனிந்தவாறே அப்பாற் சென்றுவிட்டாராம். இவ்வரதக்ஷிணை என்றுதான் தொலையுமோ. ஒருசெல்வியுமற்ற என் தகப்பனார், அவர்களைத் திரும்பிக்கூடப் பாராது செல்வச்செருக்கால், தம் கோலத்தைக்கண்டு சிரித்ததையும் பொருட்படுத்தாது காஞ்சீபுரம் சென்றார். அங்கு ஒரு வரன் கிடைத்தது. அப்புருடருக்கு வயது 40. வேலை மணியம், ஐவேஜா உண்டாம். முதல் மனைவி தவறிவிட்டாளாம். அப்புருடருக்கு என்னைப் பேசிவிட்டு வந்துவிட்டார். என் தாய் முதலில் சற்று சம்மதிக்காவிட்டாலும், பிறகு ஐவேஜாக்காரர் என்று கூறியவுடன் சந்தோஷமாகச் சம்மதம் கொடுத்துவிட்டாள். மணமும் நடந்தேறியது. என்னையும் உடன் அழைத்துப் போனார்கள். அப்பொழுது எனக்கு வயது 9. ஒன்பதே வயதுள்ள என்னைக் கிணற்றில் தள்ளுவதுபோல என்னைப் பெற்றெடுத்த தாயும் தந்தையுமே என் வயதைக்காட்டிலும் நான்கு ஐந்து மடங்கு அதிகம் உள்ள ஒருவருக்கு மணம் செய்து கொடுத்திருக்கும்போது பிறரை நோவதினாற் பயனென்ன? கிளிப்பிள்ளையை வளர்த்துப் பூனைக்கு பலிகொடுப்பார்போல இதுகாறும் என்னை அன்பாக வளர்த்துப் 'பெண்நோயுடையவனும்' கடனாளியுமான ஒருவனுக்கா பலியிட வேண்டும்.

நான் முன்செென்மத்திற் செய்த ஊழ்வினையின் பயனாகவோ அல்லது இச்செென்மத்தில் நான் இதுகாறும் செய்த தீவினைப் பயனாகவோ, என் கணவர் உயிர்நீத்தார். என் மணக்கோலமும் விதவைக்கோலமாக முடிந்து, நான் வீடு திரும்பினேன். என் கணவனை இழந்து என் தாய்வீடு திரும்பியது எனக்கு எல்லையற்ற அகமகிழ்ச்சியை உண்டாக்கியது. ஏனென்றால் முதலில் அவரைக் கண்டாலே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இரண்டாவது பருத்த அவரது தொந்தியும், வயதும் எனக்கு ஒருவித அச்சத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. அதுவுமன்றி அவ்வீட்டில் உள்ளவர்கள் பேசுகின்ற பேச்சுக்களும் அவர்களது நடத்தையும் வெறுப்பையளித்தன.

நான் விதவையாக வீடுவந்த பிறகு என் தகப்பனார் வெகுநாள் உயிர்வாழவில்லை. தனது ஒரே பெண்ணை, வெகு சிரமப்பட்டுத் தேடி ஒரு புருடனுக்கு மணஞ்செய்வித்துச் சந்தோஷகரமாக வாழட்டும் என்று இவ்விதமாகச் செய்திருக்க, அவள் ஒன்பது வயதிலேயே அறுத்து வீடுவந்துவிட்டாள் என்றால் அது அதிக வருத்தந்தராதா? அவ்வருத்தத்தினாலே அவரும் உயிர்நீத்தார்.

நான் அப்பொழுது சிறுபெண்ணாகவிருந்தபடியினால் அவர்களிருவரும் இறந்ததற்கு அவ்வளவாக வருந்தவில்லை. என் தகப்பனாரைமட்டும் அடிக்கடி நினைத்து அழுவது உண்டு. ஆனால் மற்றொருவரை ஒருவேளையும் சிந்தித்ததே கிடையாது.

இவ்விதமாக வளர்ந்து நான் எனது 14-வது வயதை அடைந்தேன். அப்பொழுதுதான் மணம் என்பது என்ன, காதல் என்பது என்ன, நாயகன் அல்லது கணவன் என்றால் யார் என இதுபோன்றவைகள் எல்லாம் விளங்கின. அப்பொழுதுதான் நான் விதவை என்பதின் பொருளையும் அறிந்தேன். எவ்வளவு அரற்றினேன் தெரியுமா. எனினும் மாண்டார் மீளுவாரோ? நான் இவ்விதமாக எவ்வளவு காலம் உண்டு

வாழ்வது. என் தாயும் கண்மூடிவிட்டால் பிறகு எனக்குக் கதி யார்? ஆகவே அச்சமயத்து இன்றியமையாத ஊன்றுகோலாக விருந்து தாக்கிவிடுகின்ற அக்கல்விச் செல்வத்தைப் பெற விரும்பினேன்.

என் தாயும், அவளது சுற்றமும் இதைக்கேட்டவுடன் மிகக் கோபங்கொண்டார்கள். ஒரு பெண், அதுவும் ஒரு விதவை வீட்டிலே ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து 'கிருஷ்ணா ராமா' என்று சொல்லி, இருக்கிற நாட்களை கழித்துவிட்டுப்போகாமல் படிப்பாம் படிப்பு. காரியம் வரவர மிஞ்சிப்போகிறதே. இவளுக்கு முடியிறக்கிவிடவேண்டும் (மொட்டையடித்துவிடவேண்டும்) என்றெல்லாம் பேசித் துப்பிக் கரித்தார்கள். என்ன! கல்வி கற்க விரும்பினால் பெண்கள் கற்கக்கூடாதா? புருடர்கள்மட்டுந்தானா கற்றல்வேண்டும். கல்வித்தெய்வம் ஆணா பெண்ணா? அப்படிப் பெண்கள் கற்றாலும் கன்னிப் பெண்களும், கணவனுடன் இல்லறம் நடாத்திவரும் பெண்களுந்தானா கற்றல்வேண்டும்? அவர்கள் முன்செய்திட்ட ஊழின் பயனைச் சுகத்தைத்தான் அடையமுடியாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்தக் கல்வியின்பத்தையாவது நுகரக்கூடாதா? ஈசா என்னே இவ்வுலக மக்களின் மூடத்தன்மை?

II

* * * *

நான் சாரதா வித்யாலயத்துச் சேர்ந்து ஆறு வருடங்களுக்குப்பிறகு, ஒருநாள் வித்யாலயத்துத் தலைவி எங்களை எல்லாம் கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகஸ்தர்களால் நடிக்கப்பெற்ற "லீலாவதி சுலோசனை" என்னும் நாடகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தாள். லீலாவதி ஆள்களிடத்துத் தன் தங்கை சுலோசனையைக் கொண்டுவிடக் கூறுகின்ற பகுதி வரும்போது என்மேல் ஏதோ பொத்தென்று விழுந்து கடித்தது. மறுகிமிடம் ஒரு பாம்பு ஒன்று ஓடியது. "ஐயோ என்னைப் பாம்பு கடித்துவிட்டது" என்று கூக்குரலிட்டு மூர்ச்சையானேன்.

III

*   *   *   *

கண்விழித்துப் பார்க்கும்போது ஒரு ஸோபாவில் கிடத்தப்பட்டிருந்தேன். எனக்குப் பக்கத்தில் ஒரு யௌவன புருடர் உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் படித்துக்கொண்டிருந்ததாகத் தோன்றியதே தவிர என்மீதே தன் நாட்டத்தைச் செலுத்தியிருந்தார். நான் கண்விழித்ததைப் பார்த்ததும், அவர் என் தலையைச்சற்று உயர்த்தித் தன் தொடைமீது வைத்துக் கொண்டு "நாரீமணி, இப்பொழுது உடம்பு எப்படியிருக்கிறது? இனிமேல் நீ பயப்படவேண்டியதே இல்லை. சற்று சோடா சாப்பிடு" என்று கூறியபடி சோடா கொண்ட 'கிளாஸ்' டம்ளரை என் வாயில் வைத்தார்.

நான் அந்நியன் ஒருவன் மடிமீது தலைவைத்திருப்பது கண்டு கூச்சமும், அவர் எனது பழைய பெயரான நாரீமணி என்று கூப்பிட்டதைக் கேட்டு ஆச்சர்யமும், அச்சமும்; விதவையாயும், எதற்கும் அருகற்றவளுமாகிய என்னை இவ்வளவு அன்புடனும் ஆதரவுடனும் உபசரிப்பதைக்கண்டு திக்பிரமையும்கொண்டு பதில்கூறமாட்டாது வாய்மூடிக்கொண்டிருந்தேன். அவர் "நாரீமணி, நீ என்னை மன்னிப்பாயா? என் தாய் தந்தையர்களின் கட்டளைக்குப்பயந்து, அன்று உன் தகப்பனார் வந்து கேட்டபோது வாய் மூடிக்கொண்டிருந்துவிட்டேன். உன் தகப்பனார் சென்றபிறகு எவ்வளவு வருந்தினேன் தெரியுமா? எனது நண்பனாகிய இராமச்சந்திரன், நீங்களிருந்த வீட்டிற்கு நான்காவது வீட்டிலிருப்பவன். அவன் உன் அழகைப்பற்றியும் உன் உயர்ந்த குணத்தைப்பற்றியும் என்னிடம் வெகுவாகப் புகழ்ந்து கூறியதுமன்றி உனது முகத்தையும் 'கை காமிரா' வினால் பிடித்துத் தந்திருக்கிறான். அப்புறம் உன்னை நேரில் கண்டு பேசவேண்டுமென்று ஒருமுறை வந்தேன். அப்பொழுது நான் என்ன கேள்வியுற்றேன். உனது கல்யாணத்தைப்பற்றியும், நீ விதவையாக வீடு திரும்பியதைப்பற்றியுந்தான். விதவையாகிவிட்ட உன்னை உன் பிதா எனக்கு மணம்

செய்விக்கமாட்டார். அதுவுமன்றி ஊரில் உள்ளவர்கள் தூற்றுவார்கள் அல்லவா? இவ்விரண்டு முட்டுகள் தடையாக நிற்பதுகண்டு திரும்பிவிட்டேன். ஆனால் உன்னைப்பற்றிய நினைவுமட்டும் மனதைவிட்டு அகலவேயில்லை. நேற்றையதினம் நான் வக்கீல் சிவசுவாமி அய்யருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதுதான் உன் தகப்பனார் மரணத்தைப்பற்றியும், நாடகக் கொட்டகையில் உனக்கு ஏற்பட்ட விபத்தைப்பற்றியும் அறிந்தேன். உடனே 'ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்கு' ச்சென்று 'உறவு முறை' கூறி உன்னை இங்கு கொணர்ந்தேன். கண்மணி என்னைப் பார்—அப்பாவும் உன்னை மணந்துகொள்ள உத்தரவு கொடுத்து விட்டார். நாம் மணம் செய்துகொண்டு திண்டிவனத்திற்குப் போய்விடலாம். அங்கு என்னை சப்கலெக்டராகப் போட்டு இருக்கிறார்கள்" என்று கூறியபடி, என் உத்தரவை எதிர்பாரா மலும், ஏதோ சுதந்திரம் உள்ளவர்போலும் முத்தமிட்டார். இப்படிப்பட்ட துஷ்டரிடத்து வாய்பேசாது இருந்துவிடுவதைக் காட்டிலும் சிறந்தது. . . . .

IV

*　　*　　*　　*

என்மீது என் குழந்தை ரங்கநாத் விழ, திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். என்முன் அவன் தன் சிறு பல்லெல்லாம் தெரியக் காட்டிக் கொஞ்சி "அப்புச்சி அம்மா, அப்புச்சி" என்றான். அப்பொழுதுதான் நான் கண்டது கனவு என்றும், இவைகள் எல்லாம் சுமார் 12 மணியிலிருந்து 1 மணிக்குள் நடந்தேறியிருக்கிறது என்றும் அறிந்து எழுந்தேன். இதைப்படித்து நீங்கள் என்ன என்ன தெரிந்துகொள்ளலாமோ அவ்வளவையுந் தெரிந்துகொண்டு அவைகளைச் செயல்களிலும் காண்பியுங்கள்!

ஓம் தத் ஸத்.

S. S. Vasan,
IV B. Sc.

மாயப்பக்ஷி மறைந்தோடிப்போயிற்று

எங்கள் ஊர் கொசுவுக்கும், செம்மண் புழுதிக்கும் மிகவும் பேர்போனது. அதுவும் தற்காலத்தில், மோட்டார்வண்டிகள் அதிகமாக உபயோகப்படுத்தப்படுவதால் தெருக்களிலுள்ள மண்ணைப் பாதசாரிகளின் கண், முகம் தேகமெல்லாம் படியச் செய்து கஷ்டத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகின்றன. மற்றப்படி, எங்கள் மனதைக் கவர்ந்து ஒருவிதமான எழுச்சியையும் கிளர்ச்சியையும் உண்டாக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுவது கிடையாது. இந்தக் காரணங்களினுல் எங்களுக்கு வாழ்க்கை சந்தோஷமானதாக இல்லை. முனிசிபல் தேர்தல் சமயங்களில் நாங்கள் ஊக்கத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் ஊர் நடவடிக்கைகளைப்பற்றிப் பேசுவதுண்டு. இந்தமாதிரி தேர்தல்களில் கக்ஷிகள் பலவாகப் பிரிவது சர்வ சாதாரணம். எங்கள் ஊர் அதற்கு விலக்கல்ல. ராஜசேகர முதலியார் 8000 ரூபாய் செலவு செய்து தோற்றுப்போனுர்; கோவணாண்டியானுர்; இரத்தினசாமி கவுண்டர் அதைவிடச் செலவழித்து வெற்றியடைந்து பதவியிலமர்ந்தார்; பிறகு அவரும் அதோகதியானுர்; அவர் இவரை எப்படி அவமானப்படுத்தினுர், இவர் அவரை என்ன வைதார் என்று இப்படியெல்லாம் அந்த சமயங்களில் பேசி நாங்கள் சிறிது காலம் போக்குவோம். மற்றபடி ஊர் தூங்குவது போலவே யிருக்கும்.

அப்படியிருக்கின்ற காலத்திலே மிஸ்டர் கோபாலன் என்பவர் ஒருவர் வந்தார். அவருக்கு மின்சார விளக்கு போடும் ஆபீசில் உயர்ந்த வேலை. சம்பளம் 250 ரூபாய். அவருடன் அவருடைய "லவ்"வும் (காதலி) வந்தாள். அவளை யார் பார்த்தாலும் அவள் ஒரு நவநாகரீக மங்கையென்று சொல்லுவார்கள். உண்மையில் அவள் அப்படியே. மிஸ்டர் கோபாலனே, நல்ல அழகும் கம்பீரத் தோற்றமும் வாய்ந்தவர். அவரும் ஒரு நாகரீக புருஷரே. சமூகம், ஜாதி, மதம் இதுவிஷயங்

களில் தற்கால நாகரீகத்திற்கேற்ப விநோதமான அபிப்பிராயங்களையுடையவர். ஜாதி இரண்டொழிய—அதாவது ஆண், பெண் தவிர—வேறு வித்தியாசம் மக்களுள் கிடையாதெனக் கொண்டவர். பழக்க வழக்கங்களிலும் அப்படியே. அவர் ஒரு ஹிந்து; ஆனால் ஹிந்துக்களைப்போல் காணப்படுவதோ, அவர்களைப்போல் செய்கைகளில் நடந்துகொள்வதோ இவைகளெல்லாம் தன்னுடைய கௌரவத்திற்கும், நாகரீகத்திற்கும் குறைவு என்று நினைப்பவர். இதனால் அவர், சாந்தகுணம் நிறைந்த வைதீகத்தன்மை வாய்ந்த ஒரு பிராமணனின் புதல்வனாயிருந்த போதிலும், நெற்றியில் விபூதி முதலியவை தரிப்பதை விடுத்து தலையை (கேசத்தை) வெட்டிவிட்டுக்கொண்டு, கால்மீசையும் (கரையான் மீசை என்றும் சொல்லுவார்கள்) வைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஒரு தொப்பியும் அணிந்துகொண்டார். மற்றபடி, நிஜார், சட்டை, பூட்ஸ் இத்யாதி அங்கிகள், அணிகளெல்லாம் உண்டு. இப்படியிருந்ததினால் அவரை இந்துமதப் பிராமணர் என்று ஒருவரும் சொல்லமுடியாது. நான், எனக்குள், நாம் துப்பறிபவனாக ஏற்பட்டால் அவர்மாதிரி உருமாறி யாரும் என்னைக் கண்டுபிடிக்கமுடியாத நிலைமையில் அபூர்வ வேலைகள் செய்யலாம் என்று நினைப்பது வழக்கம். நீங்களும் அவரைப் பார்த்தால் அப்படியே நினைக்காமலிருக்கமுடியாது. ஏனென்றால் அவர் உடுப்புகளை மாற்றி மாற்றி அணிந்துகொண்டு வேளைக்கொரு மாதிரியாகக் காக்ஷியளிப்பார்.

இன்னொரு கவனிக்கத்தக்க விஷயம் என்னவென்றால், அவருக்கு சாதாரணமாக நாம் சாப்பிடும் சாம்பார், பொடித்தூவல், கூட்டு இவைகள் ஒன்றும் பிடியாது. கைபடாமல், தகரடப்பிகளில் அடைத்து வரும் சாமான்களையே தன் கையால் கூடத் தொடாமல் சாப்பிடுவார். பூணூல் போட்டுக்கொள்வது, தர்ப்பணம் செய்வது என்கிற பழக்கங்களுக்கும் அவருக்கும் வெகு தூரம். இராக்காலங்களில்தான் அவர் ஸ்நானம் செய்வது வழக்கம். அவசர சமயங்களில் ஸ்நானத்திற்கு முன்னது பின்னதாக க்ஷவரமும் (சுயமாக) செய்துகொள்வதுண்டு.

ஒரு சின்ன விஷயம். மிஸ்டர் கோபாலன் பிராமண குலத்திற் பிறந்தவன் என்று சொல்லிவிட்டேன். அவர் சம்ஸாரம் நாயுடு ஜாதியைச் சேர்ந்தவள். தற்கால நாகரீகத்தை யறிந்த இதை வாசிக்கும் எனது நண்பர்கள் இதனைப் பெரிதாக நினைக்கக்கூடாது. இருவரும் நாகரீக வாழ்க்கையில் முதிர்ந்த தேர்ச்சி யடைந்தவர்கள் ; ஒருவருக்கொருவர் மிகப் பொருத்தம்.

கோபாலன் காதலைக் கொள்ளைகொண்டவளும் அவனை மயக்கித் தன் மாயவலையில் விழச்செய்தவளும் ஆன சகுந்தலா (அதுதான் அவள் பெயர்) தளுக்கு மினுக்கு நிரம்ப உடையவள் ; அபூர்வமான ஆடைகளை உபயோகிப்பவள். வயது இருபது தான். நாம் சில நவீனங்களில் ஸ்திரீ வர்ணனைகளைப் படிக்கும் பொழுது, இத்தகைய நங்கையைப் பார்ப்பதரிதென்று நினைப்பது சகஜம். சகுந்தலா அத்தகைய வர்ணனைகளுக் கொத்தவாறிருந்தாள். இத்துடன் அவள் மிகவும் துணிச்சல் வாய்ந்தவள். மோட்டார் ஓட்டுவாள் ; டென்னிஸ் ஆடுவாள். அவள் பார்வை இதர மனிதர்மேல் விழுந்தால் அவர்களுக்கு அதியாச்சர்யத்தையும் கிறுகிறுப்பையும் உண்டாக்கும் தன்மை வாய்ந்தது.

இம்மாதிரியான நவநாகரீக மங்கையுடன் நம் கோபாலன் வாழ்க்கை நடத்தினாலும் அக்னி சாக்ஷியாக மணந்த மனைவி ஒருத்தி உயிரோடிருந்தாள். இந்தவிடத்தில் கூறவேண்டியதென்னவென்றால் நம் கோபாலன் இந்த நங்கையை முதன் முதல் மதராஸ் கடற்கரையில் ஸ்நேகம் பிடித்தபொழுது அக்னிதான் கோபாலனின் இரண்டு விரல்களுக்கு மத்தியில் சாக்ஷியிருந்தார் என்பதாகும். கோபாலன் முதலில் தாலிகட்டிக் கலியாணம் செய்துகொண்ட பெண் நல்ல அழகுவாய்ந்தவள் தான். ஆனால் நாகரீகத்தில் கோபாலனைப்போல் அவ்வளவு போதாது. அவள் குடும்பப்பெண்தான் ; சினிமா "ஸ்டார்" அல்ல ; அவள் ஒரு தாசில்தார் மகள். அவர் தன் மகள் கல்யாணியை 4000 ரூபாய் வரதக்ஷிணையுடன் கோபாலனுக்குக் கொடுத்தார். பணத்தை நிறுத்திக்கொண்டு பெண்ணை அவள்

பெற்றோர்களிடத்து அனுப்பிவிட்டான் கோபாலன். அதன் பிறகு நமது வடுகப்பெண்ணைக் கோபாலன் அதி தீவிரமாகக் காதலித்தான்.

கோபாலனைப்பற்றிய மட்டில் இவ்வளவு சொன்னேனே தவிர சகுந்தலாவின் பூர்வ சரிதையைப்பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லத் தயாராகவில்லை. அவர்கள் புருஷன் பெண்சாதியாக வாழத் தலைப்பட்டார்கள்.

கோபாலனும், மிஸஸ். சகுந்தலா கோபாலனும் (Mrs. Sakuntala Gopalan) வந்தபிறகு எங்கள் ஊரில் என்ன மாறுதல் ஏற்பட்டதென்றால் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். எங்களுக்கே எங்கள் ஊர் வாழ்க்கை பிடிக்கவில்லையென்றால் அவர்களுக்கு எப்படிப் பிடிக்கும்? ஆகையால், கோபாலனும், முக்கியமாக மிஸஸ். கோபாலனும் இன்னும் ஊரிலுள்ள பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களும் கூடி ஒரு "கிளப்" நடத்தவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்தார்கள். அப்படியே ஒரு "கிளப்" ஆரம்பமாயிற்று. டென்னிஸ் ஆட்டம் ஆடுவதற்கும் ஒரு இடம் அமைக்கப்பட்டது. தினம் சாயந்திரம் 5-மணிக்கு அங்கு பொழுதுபோக்குக்காக எல்லாரும் வரத்தலைப்பட்டார்கள். மிஸஸ். கோபாலன் டென்னிஸ் ஆடுவதோடு மட்டுமல்லாமல் மற்றும், சீட்டாட்டம், பிங்பாங் முதலானதுகளிலும் கலந்துகொண்டாள். இப்படியாக அவள், அங்கு கூடும் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களுடன் சர்வசாதாரணமாகப் பழக ஆரம்பித்தாள். அவளுடன் கூடி விளையாடிப் பொழுதுபோக்குவதென்றால் அவர்களுக்கும் அளவற்ற ஆனந்தம்.

நிற்க, அவளுடன் வாழ்வது கோபாலனுக்கு யானையைக் கட்டித் தீனி போடுவதுபோலாயிற்று. சகுந்தலா டென்னிஸ் ஆட்டத்தில் வரவரத் தேர்ச்சிபெற்று வெளியூர்களில் டோர்னமெண்ட்களுக்குச் சென்று "மிக்ஸட் டபிள்ஸ்" ஆடி வெற்றிபெற்றுக் கியாதியடைய ஆரம்பித்தாள். வீட்டிற்கு வந்தால் உடம்பு வலி தீர்த்துக்கொள்ள விஸ்கி, ஒயின், பிராந்தி

முதலிய குடி வகைகள் கோபாலன் வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும். இதுகளெல்லாம் கோபாலனுக்கு அவ்வளவாகத் தேவையில்லாவிட்டாலும் அவளுக்காக வாங்கிக்கொடுத்துத் தானும் அதிகமாக உபயோகிக்க வாரம்பித்தான். இதனால் அவனுடைய சம்பளம் அவன் செலவிற்குப் போதாமல், சுமார் ஒரு வருஷத்திற்குள் அவனுடைய பிதிர்ராஜ்ஜிதமான சுமார் 10,000 ரூபாய் மதிப்புள்ள சொத்தெல்லாம் போய்விட்டது. என்றாலும் சமாளித்துக்கொண்டு சகுந்தலாவை யிழுக்க மனமற்றுக் காலத்தைக் கடத்திவந்தான்.

எங்கள் "கிளப்"பில் மொத்தம் 55 அங்கத்தினர்கள். எல்லோருக்கும் சிறியவனாக 24 வயதுடைய ஒரு ஆண்மகன் இருந்தான். அவன் பெயர் ராம் என்பது. அவனுக்கு ஏதோ கொஞ்சம் சொத்து இருந்தது. அவன் "இன்ட்டர்மீடியட்" பரிக்ஷைக்குப் போயிருந்தான். ஒருதரமல்ல, அரை டஜன் தடவை பரிக்ஷையெழுதியிருக்கிறான். எல்லாத் தடவைகளிலும் பரீக்ஷகர்கள் அவனைப் பரிக்ஷையில் தேறினவனாகக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் அவன் தனக்குள் தான் ஒரு பெரிய மேதாவியென்றுதான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். இவனைப்பற்றி நாம் ஏன் இங்கு சொல்லவேண்டியிருக்கிறதென்றால், நம் கோபாலனின் பிற்கால வாழ்வைச் சீர்படுத்த இத்தகைய ஒருவன் அவசியமாகிறான். தனக்குக் குறைந்தது ஒரு 400 ரூபாயாவது சம்பளமுள்ள உத்தியோகம் ஒன்றைக் கொடுக்காத உலகம், உலகமாகவே தோன்றவில்லை யவனுக்கு. அவன் வேலையில்லாமலிருப்பது அவனுடைய தப்பிதம் அல்லவேயல்ல. அவன் எல்லா ஆபிஸுகளுக்கும் வேலைக்காக விண்ணப்பம் போட்டான். அதனுடன் தான் பிராமணத் தத்துவத்தை அறவே ஒழித்துவிட்டதற்கறிகுறியாகத் தன் பூணூலையும் வைத்தனுப்பிவிட்டான். ஆனாலும் அவனுக்கு வேலையகப்பட்ட பாடில்லை. ஒரு விஷயம் என்னவென்றால் அவன் இதையெல்லாம் மனதில் வைத்துக்கொள்வதில்லை. அவன் ஏழையல்ல.

அவன் வாலிபனுகவும், சந்தோஷகரமான வாழ்க்கையில் ஆழ்ந்தவனுகவுமிருந்தான். அதனுடன் ஒருவிதமான வசீகரத் தன்மையும் பொருந்தியிருந்தான். டென்னிஸ் ஆட்டத்தில் மகா நிபுணனுக விளங்கினுன். அனேக பதக்கங்களும் பெற்றிருந்தான்.

அவனுடைய டென்னிஸ் ஆட்டத்தின் நேர்மை நம்முடைய சகுந்தலாவை அவன்பால் இழுத்தது. அவளும் நல்ல ஆட்டக்காரியல்லவா? அதனுடன் அவன் நல்ல அழகாகவுமிருந்தான். ராம் அவள் வீட்டிற்குப்போய் வந்திருந்துகொண்டிருந்தான்; எதற்காகவென்றுல் டென்னிஸ் ஆட்ட விஷயமாகப் பேசுவதற்காக. "கிளப்" பிலும் அவர்களிருவரும் சேர்ந்தே காணப்பட்டார்கள். அவர்களிருவரும் சிரித்து விளையாடிக்கொண்டு இனிமையாகப் பேசிக்கொள்வதை நாங்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்ப்பதுண்டு. "கிளப்" பில் எல்லோரும் அவனை "தி பாய்" (The Boy) என்று சொல்லுவார்கள். சகுந்தலாவும் "யூ, பாய்" (You, Boy) என்று ஆரம்பித்து அவனுடன் ஆங்கிலத்தில் பேசுவாள்.

நம் கோபாலனுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. ஆனுலும் அவள்பால் அவன் காதல் குறையவில்லை. அவளை விட்டொழிக்க அவனுக்குக் கொஞ்சமும் இஷ்டமில்லை. ஆகையினுல் அவனுக்கு "தி பாயின்" மேலும் டென்னிஸின்மேலும் கோபம். இதனுல் கோபாலன் தன் காதலியுடன் கூடிவிளையாடுவதை நிறுத்தினுன். மிஸஸ். கோபாலனே, அதிக உற்சாகத்துடன் "பாயுடன்" கூடி விளையாடினுள். கோபாலன் தன்னுடன் ஆடவரவில்லையென்று மேலுக்காவது ஒரு நாள் அவனிடம் பரிகாசவார்த்தைகள் பேசலானுள்.

மறுநாள் காலையில் கோபாலன் தன் காதலியைக் காணவில்லை. ஒரு கடிதம் எழுதிவைத்துவிட்டு அவள் மறைந்துவிட்டாள். மிஸஸ். கோபாலன், மிஸஸ். ராம் ஆகிவிட்டாள்.

அவள் கடிதம் வருமாறு :—

டியர் கோபாலன்,

நான் உம்முடன் ஏதோ நடுவில் கூடினேன். நடுவில் பிரிந்துவிட்டேன். இதனை மறந்துவிடும். வாழ்க்கையே இவ்வளவுதான்.

இப்படிக்கு,

மிஸஸ். ராம்.

ஐயோ பாவம்! கோபாலன் மோசம்போனான். அவன் அவளைப் பூர்ணமாகக் காதலித்தான். அவளுடைய காதல் நிலைத்திருக்குமென்று நம்பினான். பரபரப்புடன், கோபாலன் "கிளப்" பிற்குவரும் மற்ற பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களிடமெல்லாம் விஷயத்தைச் சொன்னான். தன் காதலியின் புதுக் காதலனை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று எண்ணினான். ஆனால் சட்டந்தான் இடங்கொடுக்கவில்லை. கோபாலன் அடங்காத் துயரத்துள்ளாழ்ந்தான்.

ஊர் பூராவும் இரண்டு மூன்று நாளைக்கு இதே பேச்சாக விருந்தது. "கிளப்" இப்பொழுது ஒழுங்காக நடந்துவருகிறது. அதற்கு நாங்கள் சகுந்தலாவுக்கு எந்நாளும் நன்றியறிவுள்ளவர்களாகவிருப்போம்.

மிஸ்டர் கோபாலனோ இப்பொழுது முழுதும் மாறிவிட்டான். கதர் கட்டிக்கொள்ளுகிறான். நெற்றியில் திருநீறு தரித்துக்கொள்ளுகிறான். காபிகூடச் சாப்பிடுவதில்லையென்று கேள்வி. சாயந்திரங்களில் "கிளப்" பில் பொழுதுபோக்கிய பிறகு வீட்டிற்குச்சென்று அடக்க ஒடுக்கம் நிறைந்த தன் மனைவி கல்யாணியுடன் சந்தோஷமாக இருக்கிறான். கல்யாணி ஒருநாளிரவு, என்ன சமைக்கவேண்டும் என்று கேட்கிறாள். அதற்குக் கோபாலய்யர், வாழைக்காய் பொடித்தூவலும், சாம்பாரும் செய் என்று சொல்லி அன்பின் பெருக்கால் அவள் கன்னத்தில் முத்தம் கொடுக்கிறார்.

S. V. SRINIVASAN,
V Hons.

குழந்தைகள்

[மயில்]

குழந்தைகளைப்பற்றி அநேக கவிகள் தங்கள் காவியங்களில் எழுதியிருக்கிறார்கள். யாழினிதோ, குழலினிதோ, அல்லது குழந்தைகளின் மழலைதான் இவ்விரண்டையும்விடச் சிறந்ததோ என்று ஐயுற்று வியப்படைகிறார்கள். இன்னும் சிலர் குழந்தைப் பிராயம்தான், மனிதன் வாழ்நாட்களில் சிறந்த பாகமென்றும், குழந்தைகள்தான் தெய்வங்களுக்குச் சமானமென்றும், சொல்லி, "குழந்தை-வழிபாடு" என்று சொல்லத்தக்க ஒரு ஏற்பாட்டையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதை நான் சொல்லப்போய்த்தான், அன்று என் அண்டைவீட்டுக்காரர், குசேலராயரிடத்தில் எக்கச்சக்கமாக அகப்பட்டுக்கொண்டேன். "போய்யா போ! வேலையெப்பாரு போ! 'கவிகளாம்' கபிகள்! ரொம்ப கண்டுட்டாங்களா இல்லையா. கொழந்தெகளெப்பத்தி! கர்மங்கள்! பிராரப்த கர்மங்கள், கொழந்தெகளாம் இதுகள், ஜன்மாந்திரிய பாபங் கள்".—இந்த அழகிய சொற்றொடர்களெல்லாம், தம் திரு வயிற்றில் உதித்த புத்திர சிகாமணிகளுக்கும், புத்திரிகளுக்கும், பிரயோகித்த அடைமொழிகள்—"இதுகளை கொழந்தெ களுன்னு சொல்றது. 'கோட்டான்கள்' என்று சொல்லவேண் டும். அந்தக்கடவுள், பிரம்மா, சிருஷ்டிக்கும்போது, ஒண்ணு மறந்துபோயிட்டாள். அந்த வாலுதான் பாக்கி. அதெப் பாருங்களேன்; அந்த ஹனுமனெ. நல்ல பேருதான் அமெஞ் சிருக்கு அவனுக்கு. வீட்டிலெ ஒரு தேங்காமூடி பாக்கிவிடற தில்லெ. அவன் அம்மா எங்கேயோ, கச்சட்டியிலே ஒளிச்சு வெச்சிருந்ததெ, திருடிண்டு வந்திருக்கான். இப்பொ பிராது வரும் உள்ளெயிருந்து. இது யாராலெ தீர்ப்பு சொல்றதுக்கு முடியறது, இந்த கேஸிலே; நீங்கோ என்னன்னு, என்னென் னமோ சொல்றேயள் கொழந்தெகள் 'சாமியாம்' 'பூதமா மூன்று" என்று மூச்சுவிடாமல், சரமாரியாய்ப் பொழிந்தார்.

என்ன செய்வதென்று தெரியாமல், சிறிது நேரம், பேந்தப் பேந்த விழித்துவிட்டு பிறகு ஏதோ வேலை யிருக்கிறதென்று சொல்லிக்கொண்டு கம்பி நீட்டினேன், "தப்பிச்சுதே, தம்புரான் புண்ணியமென்று".

கவிகள் கூற்றைவிட குசேலராயர் சொல்வது வாஸ்தவமென்று அநேகர் ஆமோதிப்பார்கள். நாம் சாதாரணமாக வீடுகளில் பார்க்கும் குழந்தைகள், தங்கப்பதுமைகளும் அல்ல, தெய்வங்களும் அல்ல. யாராவது பெரியமனிதர்கள் வரும் பொழுது, வீட்டில் அவைகள் சத்தம், இரைச்சல் ஒன்றும் போடாமல் சும்மா இருக்கவேண்டுமே என்று நாம் படும் பாடு, தெய்வத்துக்குத்தான் தெரியும். நல்ல சுத்தமான சட்டை போட்டு, தலையை வாரிவிட்டு என்னதான் செய்திருந்தாலும், விருந்தாளிகள் வரும் சமயம்பார்த்து, அவைகள் தலையை கலைத்துக்கொண்டு, சட்டையின்மேல் தண்ணீரோ, அல்லது கவனியாமல் எங்கேயாவது வைத்திருந்த எண்ணெயையோ கொட்டிக்கொண்டு, பெரிய பாத்திரமொன்றில், என்ன இருந்தாலும் அதை குடிக்கும்பொருட்டு, தூக்காமல் தூக்கி வாயில் கவிழ்த்துக்கொண்டு, "அம்மா! அம்மா!" என்று வெளியேவந்து அழத்தொடங்கும். அப்பொழுதுதான் இன்னுமிரண்டு குழந்தைகள் அடுப்பங்கரையில் செய்து வைத்திருக்கும் அப்பளாம் வடாத்திற்கு அடித்துக்கொண்டிருக்கும். அவர்கள் மேளம் வாசிக்காமலிருக்கும்படி செய்வது பிரம்மபிரயத்தனமாயிருக்கும். விருந்து கிருந்து ஒன்றும்வரவேண்டாம் வீட்டிற்கு என்றுகூடத் தோன்றும். நீங்கள் சிரமப்பட்டு, உங்கள் குழந்தையை சிங்காரித்து கொஞ்சநேரம் வீதிக்கு விடுங்கள். ஆனையைப்போல் தன் கையால்தானே ரோட்டில் வீணாகப் போகும் புழுதியையெல்லாம் அள்ளித் தலையில் போட்டுக்கொண்டு, அது போதாதென்று, அப்பொழுதுதான் வண்ணானிடமிருந்து வந்த சட்டைகளுள் வெள்ளையாயிருப்பதாய்ப் பார்த்து போட்டனுப்பிய சட்டையுடன் அந்தப் புழுதியிலேயே கோவிந்தா கோவிந்தாவென்று புரண்டு, கண்ணிலும், மண்ணி

லும், மண்ணாக்கிக்கொண்டு கதறிக்கொண்டு வெகு ஊக்கத்துடன் ‘விகடனுக்கு’ கட்டுரை எழுதும் தங்கள் முன்வந்து நின்று, தங்கள் பொறுமையைப் பரீக்ஷிக்கும்.

ஆஹா! அப்பொழுதுதான் அதன் அமிழ்தினுமினிய மழலைச்சொற்களைக்கேட்டு ஆனந்திக்கவேண்டும். அப்படியே எடுத்து மார்போடணைத்து, முத்தமிட்டு, மனமகிழவேண்டும். எந்தக்கவி தானாகட்டும், இப்பேர்ப்பட்ட சமயத்தில், அவன் எழுதிய பாட்டுக்களின் உண்மையை பரீக்ஷித்துப்பார்க்கட்டும்! அவன் முன்பு எழுதியதை எடுத்து குப்பைத் தொட்டியில் போடாவிட்டால், அவன் அவனன்று!

குழந்தைகளுக்கு வார்த்தைகள் வருமுன்பு, அவைகள் ‘ஊ! ஊ!’ ‘தூ, தூ!’ என்று எதைப்பார்த்தாலும் சொல்லி, உங்களைப்படுத்தும்பாடும். பிறகு கொஞ்சம் பேசத் தெரிந்த பின்பு, அது ‘அப்பா! அம்மா! பாப்பா! ஆபூ! பீபீ’ என்று சொல்லி உங்களை வேறொன்றும் கேட்கமாட்டாமல் செய்யும் விதமும், வீணாகானம், தேவகானம் எல்லாவற்றையும் தோற்கடிக்கும். இன்னும் கொஞ்சம் வயதானபிறகு அது கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லவேண்டியிருத்தலும், அதனுடன் அர்த்த ஜாமத்தில் எழுந்திருந்து, கதை சொல்லவேண்டியிருத்தலும், நினைத்துக்கொண்டாலே, ஆனந்தமயமாயிருக்கிறது! எனது நண்பர் குசேலராயரைப்போல், “ஐயோ! தெய்வமே! இந்த ஜன்மத்தில்தான் இவ்வாறு ஆயிற்று. அடுத்த ஜன்மத்திலாவது, எனக்கு இந்த பாழுங் குழந்தைகளில்லாமல் பார்த்துக்கொள். போதும்! போதும்! ராம! ராம!” என்று காதை அடைத்துக்கொள்ளவேண்டியதே. அப்பொழுது தான் அவை நான்கைந்து சேர்ந்துகொண்டு ‘காம்போதி’ ராகம் இழுக்க ஆரம்பிக்கும். அந்த சுகம் பொறுக்கமுடியாமல் நமக்கு அப்பொழுது ஓட்டமெடுக்கத்தான் மனதில் தோன்றும்.

ஸி. ஆர். மயிலேறு, எம். எ.,
அண்ணாமலைநகர்.

எறும்புகளும், பொதுவுடைமை வாழ்க்கையும்

கோடைக்கால விடுமுறை நாட்களுள் ஒருநாள் மாலை இயற்கையின் எழிலைக்காணும்பொருட்டு, கண்டோர் கண்களையும் உள்ளத்தையும் ஒருங்கே கவர்கின்ற கொள்ளிடக்கரைக்கு யான் உலாவச் சென்றேன். கொழுத்த மரங்களடர்ந்ததோரிடத்தில் உட்கார்ந்து மேற்றிசை வானவெளியை உற்றுநோக்கினேன். உலகத்தாரிடமிருந்து யாதொரு பயனும் எதிர்பாராமல், தனது கடமையை மாத்திரம் நிறைவேற்றிவிட்டு ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளப்போகின்ற சூரியனைக் கண்டேன். இந்திய நாகரீகத்தின் அரியபெரிய தத்துவங்களைத் தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிற பகவத்கீதையில் பகவான் கூறும் நிஷ்காமிய கர்மயோகிகளில் சூரியனுமொருவன் என்று உணர்ந்தேன். 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்று சைவசமயாசாரிகள் நால்வரில் ஒருவர் கூறியதை ஆதித்தன் பொன்னேபோல் போற்றுவதாக அறிந்தேன். இங்ஙனம் யான் யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஏதோ ஒன்று என்னைக் கடிப்பதாக உணர்ந்தேன்; சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். என்னெதிரில் பெரியதோர் கட்டெறும்பைக் கண்டேன். என்னைக் கடித்தது அக்கட்டெறும்புதான் என்று ஐயமறத் தெரிந்துகொண்டேன். எனக்கு எறும்புகள் பாஷை தெரியுமாதலால், நான் அந்த எறும்பை நோக்கி, "எறும்பே, எறும்பே! நீ எதற்காக என்னைக் கடித்தாய்?" என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அந்த எறும்பு என்னை நோக்கி, "அற்ப மனிதா! எங்கள் குலத்தாரை மிதித்து அழிக்கின்ற மானிட வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவனே! எங்கள் மகாநாட்டில் (Conference) நிறைவேற்றப்படும் தீர்மானங்களைத் திருட்டுத்தனமாக அறிந்துபோவதற்காக வந்த வேவுகாரனோ நீ? எங்கள் மகாநாடு நடக்குமிடத்திற்கு நீ ஏன் வந்தாய்? அதனாலன்றோ நான் உன்னைக் கடித்தேன். இவ்விடத்தைவிட்டு விரைவில் செல்லுகின்றாயா,

இல்லாவிடில் நாங்களெல்லாம் படைதிரட்டி வரவா?" என்று கேட்டது.

எறும்புகள் படைதிரட்டி வந்துவிட்டால், எனது பாடு ஆபத்துதான் என்று பயந்து அவ்விடத்தைவிட்டகன்றேன். "எறும்புகள்கூடவா மகாநாடு கூட்டுகின்றன! இஃதென்ன விந்தை! இருபதாம் நூற்றாண்டே மகாநாடுகள் நூற்றாண்டு போலும்! எறும்புகள் மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்படும் தீர்மானங்கள்தான் எப்படியிருக்குமென்று அறிவோமே!" என்று நினைத்தேன். முனிவரொருவர் எனக்குக் கற்பித்துக் கொடுத்திருந்த கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் வித்தை எனது நினைவிற்கு வந்தது. உடனே நான் எறும்பு உருவெடுத்து அம்மகாநாடு நடக்குமிடத்திற்குப் போனேன்.

மகாநாட்டிற்கு வந்தவர்களெல்லாம் தங்கள் தங்கள் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தனர். ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் சந்தோஷமும் ஆனந்தமும் தாண்டவமாடிற்று. அவர்கள் அணி அணியாக உட்கார்ந்திருந்தது கண்களுக்கோர் விருந்து அளித்தது. மகாநாட்டு வரவேற்புக் கமிட்டித் தலைவர் உயர்திருவாளர் வெறி எறும்பார் தனது இருக்கையைவிட்டெழுந்தார். மகாநாட்டிற்கு வந்திருந்த பிரதிநிதிகளெல்லாம் தங்கள் கால்களைப் பூமியிலடித்துத் தங்களது சந்தோஷத்தை அறிவித்தன.

வரவேற்பு கமிட்டித் தலைவர் திருவாளர் வெறி எறும்பார் மகாநாட்டிற்கு விஜயம் செய்துள்ளவர்களை நோக்கி, "சகோதரிகளே, சகோதரர்களே! இம்மகாநாடு கூட்டியதின் நோக்கத்தைப்பற்றி நீவிர் அறிந்திருப்பீர்களென்று நம்புகிறேன். மனிதர்கள் நம்மை அற்பர்களென்றும், அறிவிலிகளென்றும், நம்மிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ளவேண்டியது ஒன்றுமில்லையென்றும் நினைக்கின்றனர். தங்களுக்குத்தான் பகுத்தறிவுண்டாம்; மற்றவர்களுக்கில்லையாம்! அங்ஙனம் அவர்கள் நினைப்பது தவறு என்று உலகத்தாருக்கு அறிவிப்பதுதான் இம்மகாநாடு கூட்டியதின் நோக்கமாகும். மனிதர்களைவிட நாம் எவ்வெவ்வகையில்

உயர்ந்தவர்கள் என்று காட்டவேண்டியது நமது கடமையாகும். 'பெரியோரெல்லாம் பெரியருமல்லர், சிறியோரெல்லாம் சிறியருமல்லர்' என்று அவர்களிலொருவர் எழுதிவைத்துவிட்டுப் போனது தெரியவில்லைபோலும்! எமது வரவேற்புக்கிணங்கி இங்கு விஜயம் செய்துள்ள யாவருக்கும் எனது மனமார்ந்த வந்தனத்தைச் செலுத்துகிறேன். பிரதிநிதிகளுக்கு யாதொரு அசௌகரியமும் நேரிடாமல் இருக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் எங்களாலானவற்றைச் செய்தோம். அப்படி அசௌகரியம் ஏதாவது ஏற்பட்டிருந்தால், எங்களை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்" என்று கூறி ஆசனத்திலமர்ந்தார்.

பிறகு உயர்திருவாளர் பிள்ளையார் எறும்பார் மகாநாட்டுத் தலைவராக ஏகமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மிஸ்டர் பிள்ளையார் எறும்பார் பிரதிநிதிகளைப்பார்த்து, "சகோதரிகளே, சகோதரர்களே! என்னை மகாநாட்டுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தமைக்கு உங்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வந்தனத்தைச் சமர்ப்பிக்கிறேன். மகாநாடு கூட்டியதின் நோக்கத்தை நாம் எல்லாம் வரவேற்புக் கமிட்டித்தலைவர் உயர்திருவாளர் வெறி எறும்பார் வாயிலாக அறிந்தோம். மனிதர்களை விட நாம் பல வழிகளில் உயர்ந்தவர்கள். நமது வாழ்க்கையிலிருந்து மனிதன் எவ்வளவோ அறிந்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. பொதுவுடைமை வாழ்வு ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று மனிதர்களிற் சிலர் கிளர்ச்சி செய்கின்றனர்; ஆனால் நாம் உலகந் தோன்றிய நாள்முதலாய்ப் பொதுவுடமை வாழ்வை (Communism) ப்பின்பற்றி வாழ்கிறோம். இருபதாம் நூற்றாண்டில் மனிதன் செய்ய நினைத்திருக்கிற காரியத்தை, நாம், ஆதிமனிதர்களாகிய ஆதாம் (Adam) ஏவாள் (Eve) என்பவர்கள் ஏதேன் தோட்டத்திலிருந்து (Garden of Eden) பூமிக்குத் தள்ளப்படுவதற்கு முன்பே செய்துவிட்டோம். அன்றுமுதல் இன்று வரை பொதுவுடைமை வாழ்வைப் பின்பற்றுகிறோம். நமது வாழ்க்கையைப்பற்றி உயர்திருவாளர் சிகப்பு எறும்பார் ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்துவார். அவரது இனியபேச்சைக் கேட்க

வேண்டுமென்று வெகு ஆவலாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற உங்களை எனது வெற்றுரைகளால் புண்படுத்துவது நியாயமன்று. எனவே நமது நண்பர் உயர்திருவாளர் சிகப்பு எறும்பாரை விரிவுரை நிகழ்த்தும்படி வணக்கமாய் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்" என்று கூறி இருக்கையிலமர்ந்தார்.

பிறகு மிஸ்டர் சிகப்பு எறும்பார் தனது இடத்திலிருந்து எழுந்து மேடைக்குச் சென்று தனது சொற்பொழிவை நிகழ்த்த ஆரம்பித்தார். அவர் அங்குள்ளவர்களைப் பார்த்து, "சீமான்களே, சீமாட்டிகளே! இந்த மகாநாட்டில் பேசும்படி என்னைக் கேட்டுக்கொண்ட உங்கள் யாவருக்கும் எனது வந்தனம் உரியதாகுக. நான இன்றைக்கு 'எறும்புகளும், பொதுவுடைமை வாழ்க்கையும்' என்ற பொருள்பற்றிப் பேசலாமென்று நினைத்திருக்கிறேன். எனது பேச்சை அரசாங்கத்தாருக்கு அறிவிக்க எந்த ஸி. ஐ. டி.-யும் வந்திருக்கமாட்டான் என்று நம்புகிறேன். ஆகவே நான் தைரியமாய் எனது சொற்பொழிவை நிகழ்த்தலாமென்று நம்புகிறேன்.

"நண்பர்களே! பொதுவுடைமை வாழ்வுதான் உலகத்தின் பல பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைக்குமென்று தற்கால மனிதர்களில் சிலர் நினைக்கின்றனர். பொதுவுடைமை வாழ்வு என்றால் என்ன? அதனால் ஏற்படும் நன்மைகள் யாவை? நாம் எவ்வளவு தூரம் பொதுவுடைமைக்காரர்கள் என்று ஆராய்வோம்.

"சகோதர சகோதரிகளே! எல்லா செல்வத்தையும்—குழந்தைகள் பெண்கள்கூட—பொதுவாக்கவேண்டுமென்பதுதான் பொதுவுடைமையின் கொள்கை. பொதுவுடைமை வாழ்க்கையில் தனி மனிதனுக்கு (Individual) சொத்துரிமை கிடையாது. எல்லா செல்வங்களையும் நாட்டின் மக்கள் யாவரும் சமமாக அனுபவிக்கவேண்டுமென்பதுதான் பொதுவுடைமையின் உயர்ந்த தத்துவம். நமக்குள் எவருக்கும் தனியே சொத்துரிமை கிடையாது. நாம் சம்பாதிக்கின்ற பொருள்களையெல்லாம், நாம் எல்லாரும் சமமாக அனுபவிக்கிறோம். எனக்குப்

பிறக்கும் குழந்தை எனதல்ல; அது நமது சமூகத்திலுள்ள யாவருக்கும் பொதுவானது. பொதுவுடைமை வாழ்க்கையில் எல்லாரும் சேர்ந்து பொருள் உற்பத்தி செய்யவேண்டும். சோம்பேறிகளாய் வாழவேண்டுமென்று நினைப்பவர்கள், பொதுவுடைமை வாழ்வில் இருக்கமுடியாது. எறும்புகளாகிய நாம் பொருள் தேடுவதற்கு ஒன்றாகவே போகிறோம்; கொண்டு வந்த பொருளை ஒன்றாகவே உண்ணுகிறோம். நமக்குள் சோம்பேறிகளே கிடையாது.

" ஆனால் தனியுடைமை வாழ்வை (Individualism) நடத்துகின்ற மனிதனை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். மனிதர்களுள் ஒற்றுமை கிடையாது. வெள்ளை நிறத்தினர் கறுப்பு நிறத்தினரைக் கொள்ளையடிக்கப் பார்க்கின்றனர். முதலாளிகள் தொழிலாளர்களை மனிதர்களாகவே நினைப்பதில்லை. மனித சமூகத்தில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் அடிமை வாழ்வை நடத்துகின்றனர். அவர்களில் நூற்றுக்கு எண்பது பேர் உண்ண உணவின்றி, உடுக்க உடையின்றி, இருக்க இல்லமின்றித் தவிக்கின்றனர். ஏராளமான சொத்துக்களையுடைய முதலாளிகள் யாதொரு வேலையும் செய்யாமல், காலத்தைக் கூத்து நாட்டியம் முதலிய களியாட்டங்களில் கழிக்கின்றனர். அவர்களால் உலக முன்னேற்றத்திற்கு நன்மையொன்றும் கிடையாது. அப்படியிருந்தும் அவர்கள்தான் சுகபோகங்களை அனுபவிக்கின்றனர். நெற்றியின் வியர்வை நிலத்தில்விழப் பாடுபடும் தொழிலாளிகள் ஒரு நாள் உணவிற்கும் வழியின்றி, பட்டினி கிடக்கின்றனர். முதலாளிகளின் சுகபோகங்களைத் தேடிக்கொடுப்பவர்கள் தொழிலாளிகள்தான், ஆனால் அத்தொழிலாளிகளுக்கு அப்போகங்களில் ஆயிரத்திலொரு பங்குகூடக் கிடையாது. உலக முன்னேற்றத்திற்குப் பொருளாதாரத் துறையில் பாடுபடுகின்ற தொழிலாளி கஷ்டப்படுவதும், யாதொரு தொழிலும் செய்யாமல் உண்டு உறங்குகிற முதலாளி சுகப்படுவதும் தர்மமா? நியாயமா? இக்கால மனிதன் அதை நியாயமென்று சொல்லலாம்; ஆனால் உலகத்தில் அதர்மம் அநீதி இவையெல்லாம்

நெடுநாள் நிலைத்திருக்காது. இந்த அநீதியை நீக்கவேண்டுமென்று உலகத்தில் தோன்றிய புத்திமான்கள் பாடுபட்டனர், பாடுபடுகின்றனர், பாடுபடுவார்கள். உலகத்தின் அறிவுவளர்ச்சித் துறையில் இன்றுவரையிலும் தனக்கு நிகருள்ளவர் எவருங் கிடையாது என்ற கியாதிபெற்ற பிளேடோ என்ற கிரேக்க தேசத்துத் தத்துவசாஸ்திரி தானெழுதிய "குடியரசு", "சட்டங்கள்" என்ற நூல்களிற் பொதுவுடைமை வாழ்க்கையின் கொள்கைகளை வரையறுத்திருக்கிறார். லய்கர்கஸ் என்ற மற்றொரு கிரேக்க நாட்டினரும் அங்ஙனமே செய்திருக்கிறார். பாரத நாட்டிலும் பொதுவுடைமையின் கொள்கைகள் பரவிவருகின்றன. பாமரர் உள்ளத்தையும் பாவலர் உள்ளத்தையும் ஒருங்கே பரவசப்படுத்துகிற பாக்களைப் பாடிய பாவலர் பாரதியார், "மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம் இனியுண்டோ?" என்றும், "தனிமனிதனுக்கு உணவில்லையெனில், சகத்தினையழித்திடுவோம்" என்றும், "உழவுக்கும், தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம், வீணில் களித்துண்டு வாழ்வாரை நிந்தனை செய்வோம்" என்றும் கூறிப்போந்தார்.

"ஆனால் மனிதன் இதுவரையிலும் பொதுவுடைமை வாழ்வைப் பூரணமாய் நிறுவினதாகத் தோன்றவில்லை. இப்பொழுதுதான் ருஷியநாட்டில் பொதுவுடைமையின் விதை விதைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது முளைத்து மரமாகி, மலர்ந்து, காய் காய்த்துக் கனிதருவதற்கு முன் அதனை முளையிலேயே கிள்ளிவிடவேண்டுமென்று அரவ நெடுங்கடலாடை அவனி முழுவதிலுமுள்ள பல அரசியல்வாதிகள், அறிவுவளர்ச்சிக்காக அன்றி அற்ப வெகுமதிகளுக்காக நூல்கள் எழுதுகின்ற பொருளாதார நிபுணர்கள், முதலாளிகளின் நன்மையை மாத்திரம் நாடுகின்ற அரசாங்கங்கள், பொதுநலத்தைக் கனவிலும் கருதாத முதலாளிகள் ஆகிய இவர்கள் முயற்சி செய்கின்றனர்; இல்லாவிடில் நகத்தால் கிள்ளுவதுபோய், கோடரி கொண்டு வெட்டவேண்டிவருமாம். "பொதுவுடைமை" என்ற வார்த்தையையே அகராதியிலிருந்து எடுத்துவிடவேண்டு

மென்று அவர்கள் சூழ்ச்சி செய்கின்றனர். பொதுவுடைமை என்ற குழந்தையை இளமையிலேயே கொல்லாவிடில், அது வளர்ந்து அவர்களையே கொன்றுவிடுமென்று அஞ்சுகின்றனர். தன் பெயரை உச்சரிக்க மறுத்ததற்காக எப்படி இரணியன் என்ற அரக்கன் தன் புதல்வன் பிரஹலாதனைக் கொடுந்தண்டனைக்குள்ளாக்குவித்தானே, அங்ஙனமே முதலாளித்துவம் (Capitalism) என்ற இரணியன் தன் பெயரை உச்சரிக்க மறுக்கிற தொழிலாளர்களின் தலைவர்களாம் பிரஹலாதர்களைத் தண்டிக்கிறான். அதற்காகவே பத்திரிகை சுதந்தரத்தையும் (Liberty of the Press) பறிக்க எண்ணுகிறான். பொதுவுடைமையாம் நரசிம்மன் என்று உதிப்பானே யாரே சொல்ல வல்லார்! பொதுவுடைமை வாழ்க்கையை ஏற்படுத்த மனிதர்கள் அஞ்சுகின்றனர்.

“ஆனால் எறும்புகளாகிய நாம், மனிதர்களால் அற்பர்களென்று அழைக்கப்படும் நாம், பொதுவுடைமை வாழ்வைப் பண்டைநாள் தொட்டே பின்பற்றுகிறோம். அப்படி நாம் பின்பற்றுவதினால் நமக்கு ஏற்பட்ட நன்மைகளையும், அப்படிப் பின்பற்றாததினால் மனிதனுக்கு ஏற்பட்ட தீமைகளையும் ஆராய்வோம்.

“நாம் ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களைச் சமமாகப் பாவிக்கிறோம். நமது உலகத்தில் ஆணும், பெண்ணும் நிகர். வறுமை என்ற வார்த்தையே நமது நாட்டு அகராதியில் கிடையாது. சோம்பல் வாழ்க்கையே நம்மவர்களுக்கு இல்லை. எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து உழைக்கிறோம். தன்னலம் மறந்த தவயோகிகள் நாம். நமது நாட்டில் கொலை, களவு, பொய், பித்தலாட்டம், பொறாமை, விபசாரம், காக்காய் பிடித்தல் இவைகள் கிடையா. பொன்னையும் மண்ணாக நினைக்கும் துறவிகள் நாம். நமது உலகத்தில் முடியரசோ (Monarchy) ஜனநாயகமோ (Democracy), குடியரசோ (Republic) கிடையாது. ஆள்வோர், ஆளப்படுவோர் என்ற வேற்றுமை கிடையாது. எனவே நாம்

தான் பூரண சமத்துவத்தை (Equality) அனுபவிக்கிறோம். பொருளாதார சமத்துவம் (Economic Equality) நாம் பெற்றிருப்பதால், சமூக சமத்துவ (Social Equality) த்தையும் அடைந்துவிட்டோம். நமது கலியாணங்களில் அற்பப்பண தேவதைக்காகப் பெண்கள் பலியிடப்படுவதில்லை. நமது கலியாணங்களில் காமதேவன் தான் ஆட்சிபுரிகிறான். வறுமையும், பொருளாதார பேதமும் நமது நாட்டில் இல்லையாதலால், நமது நாட்டை அமரர் நாட்டிற்கு ஒப்பிடலாம். "சர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்" என்ற வாக்கியத்தின்படி நமது நாட்டில் ஒவ்வொருவரும் விஷ்ணுவாகவே விளங்குகிறோம். இவை யாவற்றிற்கும் காரணம் நமது பொதுவுடைமை வாழ்வன்றோ!"

"நமது வாழ்க்கைக்கும், மனிதர் வாழ்க்கைக்குமுள்ள வேற்றுமை மலைக்கும் மடுவிற்குமுள்ளது போலத்தான். மனிதருலகத்தில் வறுமை தாண்டவமாடுகிறது. சொத்துரிமையுடையவர்கள் சோம்பல் வாழ்க்கையை நடத்துகின்றனர். ஒவ்வொருவனும் தன்னலத்தைப் பெரிதாக எண்ணுகிறான். எவன் ஏமாறுவான், எவன் நெற்றியில் பெரியதோர் நாமம் போடலாம், எவன் வயிற்றில் மண்ணைப்போடலாம் என்ற பிரச்சினையே ஒவ்வொரு மனிதனையும் அறிவிழக்கும்படி செய்கிறது. பொருளில்லாத ஏழைகள் பணக்காரர்களை நோக்கிப் பொறாமை அடைகின்றனர்; சில சமயங்களில் பணக்காரரிடமிருந்து பொருளைப்பறிக்கக் கொலையும் களவுஞ் செய்கின்றனர். பணத்திற்காக உடலைவிற்கும் பெண்மணிகளின் தொகை நாளுக்குநாள் அதிகரிக்கிறது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் விபசாரத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள பெண்கள், வயிறு வளர்ப்பதற்காகத் தான் அத்தகைய மானங்கெட்ட வாழ்க்கையை நடத்துவதாக ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர். எனவே பொருளாதார சமத்துவம் ஏற்பட்டால், பணத்திற்காகக் கற்பைவிற்கும் காரிகைகளின் எண்ணிக்கை குறையும். பணதேவதையைப் பாராட்டுகின்ற மனிதர்கள் நாட்டில் மன்மதனுக்கு வேலையே கிடையாது. கலியாணஞ்செய்துகொள்ளுகிற ஒவ்வொரு ஆடவனும், பெண்

வீட்டாரிடமிருந்து எவ்வளவு கொள்ளையடிக்கமுடியுமோ, அவ்வளவையும் கொள்ளையடிக்கிறான். அறிவு வளர்ச்சியில் முதன்மை இடம் பெற்றுவிட்டதாகத் தங்களை நினைத்துக்கொள்ளுகிற பட்டம்பெற்ற பட்டதாரிகள் (Graduates) தான் இந்த அறிவீனமான செய்கையை அதிகமாக செய்கின்றனர். நண்பர்களே! இவர்கள்தான் உலகத்தை முன்னேற்றப் போகிறார்களாம்!

"மனிதர்களிடத்தில் பொருளாதார சமத்துவம் ஏற்படாததினால், சமூகத்தில் சமத்துவம் ஏற்படவில்லை. எனவே சமூகத்தில் ஒழுங்கும், அமைதியும் ஏற்படுவான்வேண்டி அரசியல்கள் அமைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவர்களின் வாழ்க்கையின் தாழ்விற்குக் காரணம் அவர்களது தனியுடைமை வாழ்க்கை தான். எனவே மனிதர்களைவிடப் பன்மடங்கு உயர்ந்தவைகள் எறும்புகள்தான். இந்த உண்மையை உலகத்தாருக்கு அறிவிக்க வேண்டி, பிரசாரஞ் செய்யவேண்டும்" என்று கூறித் தனது விரிவுரையை முடித்தார்.

தலைவரின் முடிவுரைக்குப் பிறகு மகாநாடு கலைந்தது. அதன் பிறகு ஆடல், பாடல், சிற்றுண்டி விருந்து முதலியன நடந்தன.

எறும்புகளின் பொதுவுடைமையின் உயர்வை அறிந்த யான், என்றும் எறும்பாகவே இருக்கலாமென்று நினைத்தேன். அப்படிச் செய்வது சுயநலமாக முடியுமென்று தோன்றியதால், அவ்வெண்ணத்தை விட்டேன். எறும்புகளின் பொதுவுடைமை வாழ்க்கையைப்பற்றி மனிதர்களுக்கு எடுத்துக்கூறி அவர்களையும் பொதுவுடைமைக்காரர்களாக்கவேண்டியது என் கடமை என்று தோன்றியதால், எறும்புடலை நீத்து மனித உருவத்திற் புகுந்தேன்.

இருள் என்ற கொடியவன் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டமையால், அவன் கையிலிருந்து தப்பும்பொருட்டு, 'பூலோக கைலாயம்' என வழங்கும் சிதம்பரத்தைநோக்கி நடந்தேன். நான்

கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் மாணவர் உலகத்திற்கு அறிவிப்பது என் கடமை என்று தோன்றியதால், இக் கட்டுரையை வரைந்தேன். எனது முயற்சியை எந்த அதிகாரப் பீடத்தினரும் தடுக்காதிருக்க வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை வழுத்துகிறேன்.

ப. அரங்கநாதன்,
IV Hons. (Econ.)

பஞ்ஞேவேகம்

சிவபுரி என்றோர் அழகிய கிராமம் உண்டு. ஊருக்கருகே காவிரிநதி ஓடியதால் பயிர்பச்சைகளெல்லாம் நன்கு செழித்து வளர்ந்தன. அவ்வூரில் குடிகொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் வறுமையென்னும் பிணியையே கேட்டறியாதவர்கள். பெற்றதைக் கொண்டு மனம் களிப்படைந்து ஒற்றுமையோடு வசித்துவந்தனர். அவர்களில் நம் சிவநேசனும் ஒருவன். இளம்பிராயம் முதற்கொண்டே கருணையினிலயமாக விளங்கினான். மணமான பின்பும் இல்லறம் நடத்தி இன்புறவெய்தி, வரும் விருந்தினர் பேணி, இல்லையென்னாது தன்னாலியன்ற அளவும் வழங்கிவந்தான். ஆவ்வூரில் யாவரும் அவனை தருமசீலன், சத்தியவான், பரோபகாரன், ஏழைநேசன், சிவநேயத்தன், காருண்யன் என்று வழங்கிவந்தனர். அவன் மனைவி சுந்தரி ஓர் பதிவிரதா சிரோன்மணி. மாசிலாக் குலத்து வந்தவள். யாவரிடத்தும் நேசமாகப் பேசும் பெற்றி வாய்ந்தவள். கணவனைத்தவிர வேறு தெய்வம் உலகினில் இல்லை என்று எண்ணி, அவன் மனம் கோணாதவாறு ஒழுகிவந்தாள்.

இவ்வாறாக இவர்கள் இன்புற இல்லறம் நடத்திவரும் நாளில், ஆண்டவனதின்னருளால் சூரியனைப் பழிக்கவல்ல ஓர் ஆண்குழந்தை ஆங்கவர்க்குதித்தான். குழந்தை பிறந்த அதிர்ஷ்ட வசத்தால் சிவநேசனுக்கு வேலையில் உயர்வு ஏற்பட்டது. புத்திர பாக்கியத்தாலும் வேலையினால் சம்பள வுயர்வு ஏற்பட்டதாலும், மதுவுண்டு களித்த வண்டு போல மகிழ்ந்த சிவநேசனும் அன்னதானம் செய்து, அவ்வூரில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் சர்வேசுவரனிற்கும், அம்பிகை மங்களேசுவரிக்கும் வெண்தானையிட்டு, சிறப்பாக அபிஷேகமும் செய்துவைத்தான்.

வேலையின் கொடுமையால் மனம் மாறுபட்டு அந்திவேளையில் இல்லம் திரும்பும்போது ‘மழயால் மருட்டும் தீஞ்சொல்

லும், குறுநகைப் பவளவாயும், கமலக் கண்ணும், குண்டலம் நிறைந்த காதும், உடைய குழவியைக் கண்ட அளவிலே, மெய் மறந்து, கங்குலை நீக்கும் கனலியைக் கண்ட வுலகம் உவப்பது போல இறும்பூது எய்தி, வாரியெடுத்து, முத்தமிட்டு, உள்ளே எடுத்துச் செல்வான்.

இத்தகைய சிறப்புடனே சிவநேசன் வாழ்ந்துவரும் நாளில் ஊரில் உள்ளோர் அழுக்காறுகொள்ளவாரம்பித்தார்கள். சிவநேசன் சகல சம்பத்துடன் கவலையில்லாது இன்பக்கடலிலாழ்ந்திருப்பதைக் காண அவர்களின் மனம் பொறுக்கவில்லை. இது உலகத்திலே மனிதர்க்குரிய இயற்கை சுபாவங்களில் தலையாயது! சிவநேசனின் சகோதரர்களிருவர் அவனை வெறுக்க ஆரம்பித்தார்கள். பொறாமையால் தீக்குணமும் அடைந்தனர். இவற்றையெல்லாம் உணராத சிவநேசனும், தன்னாலியன்ற அளவு அவர்களுக்கு உதவிசெய்தும், அவர்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு, துயர்களைத் தீர்த்தும் வருவானாயினன். சூதும் வாதும் அறியாத அவன் தன்னைப்போலவே எல்லோரும் சத்தியத்திற்கு உட்பட்டு நடப்பர் என்று எண்ணியிருந்தான். அவர்கள்மேலிருந்த அன்பால் பணம் பூராவும் ஒருவன்பேரில் போட்டான். ஒரு வீடு ஒன்று பக்கத்தூரில் வாங்கி அதைத் தன்னண்ணன் தாஸண்ணபேரில் பதிவுசெய்தான். எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருக்க நினைப்பது அல்லால் வேறொன்றும் அறியான். எக்காரியத்தை எடுத்தபோதிலும் தொடுத்துமுடிக்கும் ஆற்றல் வாய்க்கப்பெற்றவனாயினும் தனது தாஸண்ணவைக் கேளாது ஒன்றும் செய்யான். என்னே சகோதர வாஞ்சை? பரதனுக்குச் சமமாகவே கூறலாம்! ஆனால் நாம் நினைப்பதுபோல் எந்தக்காரியம் நடக்கிறது! எல்லாம் ஆக்கவும் அழிக்கவும் அக்ரமங்களடக்கவும், உயிர்களை ஆட்டவும்வல்ல ஈசனின் செயல்!

சிறிது சிறிதாக, வஞ்சக நெஞ்சம் படைத்த பாதகரிருவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து, சிவநேசனிடம் வார்த்தையாடவும் வெறுத்தவர்களாகி, சச்சரவுசெய்ய ஆரம்பித்தார்கள். 'கணவ

னைப்போல் மனைவி' என்றவாறு அவர்களின் மனைவிமார்களும் ஒன்றுக்கும் உதவா தங்கள் தங்கள் கணவரிடம் பொருள் பறிக்குமாறு தூண்டினர். சுந்தரி சகலபோக பாக்கியங்களுடன் வாழ்வது அவர்களை ஆட்பார்த்து உழலும் அருளில் கூற்று வாட்டுவதுபோல் வாட்டியது. அவர்களின் தூண்டுதலாலும், தங்களின் குணத்திற் கேற்பவும் வீட்டையும் பொருளையும் தங்களுக்குரிமையாக்கிக் கொண்டனர்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. சிவநேசனின் அருந்தவப்புதல்வனும் அழகன், வாலிபப் பருவம் அடைந்தான். 'தந்தையெப்படி அப்படித் தனயன்' என்றதற்கேற்ப அவன் சகல நூல்களையும் எளிதில் மிகச் சுலபமாகக் கற்றுக்கொண்டான். சிறந்த அறிவு படைத்தவனுனன். தனது தந்தை வேலையில் விருப்பமில்லாது, மனம் உருகி உடல் குழைய என்பெலாம் நெக்குருக வருந்துவதைக்கண்ட குழகன், வதனம் வாட மதியிழந்தவனுகி, நாளுக்குநாள் உடல்மெலிய ஆரம்பித்தான். தந்தைதாய் பணித்தல் செய்யும் தவம் அலால் தவம் மைந்தர்க்கு வேறில்லை என்று நன்கு உணர்ந்த அவன் பெற்றோரைக் காக்கும் தொழில் பூண்டான். நூலறிவு கொண்டு பலவகையில் தேற்றி ஆற்றினுன். தனது தந்தையின் உதவியால் ஒரு சிறிய உத்தியோகமும் பெற்றுன். தனதிரு முதுகுரவர் மனப்படி அநந்தையை என்னும் ஓர் அழகியை மணந்தான். மணம் வேண்டாமென்று மன்றுடியும், தந்தைதாய் வாக்ய பரிபாலனம் புரிதலே பாரதநாட்டில் ஒவ்வொருவரும் செய்யவேண்டிய முதற் கடமை என்பதை நன்குணர்ந்தான். இதனுலாவது தந்தையின் மனம் மாறுபடும் என்றிருந்தான். ஆனுல் பயன் யாதும் இல்லை!

சகோதரவாஞ்சை மிகக்கொண்ட சிவநேசன் தனக்கு நேர்ந்த குறையை நினைத்து தீராத மனக்கவலையென்னும் பிணிக்குட்பட்டான். பற்று அற்றுன். மனம்பதறினுன். கடைசியில் குன்மநோய் குடிகொண்டவனுகி வேலையினின்று ரஜா வாங்கிக்கொண்டு வீட்டில் படுத்தான். அவ்வளவுதான்.

காலம் கிட்டவாரம்பித்தது. அழகன் தன் தந்தையைவிட்டு பிரியாது கண்ணினைக் காக்கின்ற இமைபோல் காத்து வந்தான். வைத்தியர் பலரையும் தருவித்து மருந்து பார்த்தான். ஒன்றி லும் குணம் காணோம். மனக்கவலைக்கு மருந்தேது?

இங்ஙனம் நாட்கள்கழிய இறப்பது திண்ணம் என்று உணர்ந்த சிவநேசன், தன் இளம்பிராயத்தில் இருந்த இருக் கையை நினைத்து நெஞ்சம் பதறுவான். எண்ணாத எண்ணம் எல்லாம் எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணாகுவான். தான் தாஸண்ணா வோடு, ஆற்றில் நீர் விளையாடியதும், கோலிகளாடியதும், கைக் கோல்கொண்டு பண்டரீநாதம் சென்றதும், இருவரும் என்றும் இணைபிரியாதிருந்து, எதிரிகளைத் தாக்கியதும், இன்னம் பலவும் நினைந்துநினைந்து கண்ணீர் உகுப்பான். ஆஹா, நமக்குத்தான் ஈசன் இக்கதி அளித்தான்! நங் குழந்தைகளாவது சுகமுற வாழவேண்டும் என்று எம்பிரானை வேண்டிக்கொள்வான். ஒருநாள் இப்படியாக நினைந்து வருந்திக்கொண்டு, விழிநீர் கண் ஊற்றென வெதும்பி ஊற்ற, துக்கத்தை ஒருபக்கத்திலிருத்தி, அழகனை அழைத்து இறுதியில் உறுதிபயக்கவல்ல அறமொழி கள் சில கூறுவானாயினன். ‘அப்பா அழகனே’ நான் கூறுவ தால் மனம் வருந்தாதே. உனக்கு அவை பிற்காலத்தில் பயன் படும். வாழ்வாவது மாயம், இது மண்ணாவது திண்ணம். நானிறப்பது நிச்சயம். தந்தைக்குப்பின் தனயனே தந்தையா தலால், உனக்குப்பின் பிறந்த பால்மணம்மாறு பாலகன் கண் ணனைக்காக்கும் கடமை உன்னைச் சார்ந்தது. எனக்குப்பின் உனதன்னையையும் கண்ணனையும் கைவிட்டுவிடாதே. என்னைத் தான் என் அண்ணன் மோசம்செய்துவிட்டான். ஒருதரமாவது இங்கு வந்தானா, காணவும் மனம் நாணுகின்றான். போகட்டும், இனிமேலாவது திருப்தியாக வாழட்டும். ஐயோ! அண்ணா, சிந்தையின் நினைவாகிய செல்வத்திற்கு நான் அழிவில்லை. என் னைப் புறக்கணித்தாயே என்றுதானே கதறுகின்றேன்! ஒரு தரம் என் முகம் நோக்கி கூப்பிட்டால் என் நோய் முழுவதுமே கனலிமுன் பனிபோல் நீங்கிவிடுமே! அப்பா அழகா, செல்வம்

ஒரு பேய். இதை நம்பினோர்க்கெல்லாம் மோசம்தான்! இன்றிருக்கும் நாளைக்குப் போகும். உலகத்தில் ஊரும் சதமல்ல, உற்றார் சதமல்ல, உற்றுப்பெற்ற பேரும் சதமல்ல, யாரும் சதமல்ல. . . . உன் வேலையை நன்றாக கவனித்துக்கொள். வேலைக் கொடுமையில் இருக்கும் வேலையை போக்கடித்துக்கொள்ளாதே. உன் தாயார், பாவம்! ஒன்றும் அறியாப் பேதை. உலகமே தன்னைப்போலிருக்கும் என்று நினைப்பவள். . . தானதருமங்களைச் செய்வதினால் வரும் புண்ணியம் கணக்கிலடங்காதனவாகும். கடவுளைக் குற்றங்குறை கூறி நித்தமும் பேறித்திரியும் கசடர்களுடன் சேர்ந்து உன் வாழ்நாளை வீணாக்காதே. அவர் மகிமையை யாரால் கூறமுடியும்? கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப் படார். எனது அண்ணனைப்போல் நீ நடக்காதே. குழந்தை கண்ணனுக்கு-நீதான்-கதி. உன்னை ஒழிய ஒருவரையும். . . ." இதற்குமேல் பேச நா எழவில்லை. இவற்றையெல்லாம் கேட்ட அழகன் கண்களில் நீர் தாரைதாரையாகப் பெருகவாரம்பித்தது. அப்பா! தாங்கள் ஏன் இவ்வாறெல்லாம் கூறுகின்றீர்கள். கடவுள் கிருபையால் எல்லாம் குணமாகிவிடும். இப்பாதகர் கண்ணிலே படாமல் வேறிடம் வந்திடலாம் என்று தேற்றி டாக்டரை அழைக்கச் சென்றான்.

டாக்டரினால் சிவநேசன் உடம்பின் நிலை அறிந்த தாஸண்ணாவிற்கு புத்திவந்தது. உலகம் பழிக்குமென்று ஏங்கவாரம்பித்தான். எவ்வாறு தன் சகோதரனைக் காணுவது, கண்டாலே உயிர்நீத்துவிடுவானே என்று ஏங்கினான். கடைசியில் டாக்டர் மன்றாட, டாக்டருடன் அழகனும் பின்தொடர சிவநேசனைக் காணவந்தான்.

இதை அறிந்த சுந்தரி சிவநேசனைப் பார்த்து 'நாதா, இதோ மைத்துனர் வருகின்றார், இனித் தாங்கள் கவலைகொள்ளவேண்டாம்.' "யாரு தாஸண்ணாவா. தாஸண்ணா தாஸண்ணா"; தாஸண்ணா ஓடோடியும் வந்து 'சிவா இதோ வந்துவிட்டேன், பயப்படாதே. இனி நோய் எல்லாம் பறந்துவிடும்.' அண்ணா என்னைக்காண வந்தாயா! அண்ணா! அண்ணா! . . . உயிர் போய்

விட்டது. சிவநேசனின் ஆத்மா பரகதி பெறுவான்வேண்டி கூட்டை விட்டுவிட்டது!

'அண்ணா நீ ஏன் அண்ணா அழுதுண்டு இருக்கே. மன்னி ஒண்ணுமே பண்ணலையே. பாட்டி ராம ஜெபம் பண்ணின்டு இருக்கா. நீ அழுதா நானும்தான் அழுவேன்.'

'அப்பா கண்ணு, வேண்டாம்! என் மனம் அரை க்ஷணத்தில் உலக முழுவதும் சுற்றிவிட்டது. பழைய நினைவுகள் ஒரு கணப்பொழுதில் கதையாகத் தோன்றி முடிந்தது. வா போகலாம்.

'அண்ணா, அம்மா (மன்னி) எனக்கு ஒரு கதை சொன்னாள். அதிலே சீதை அயோத்திக்கு வந்த பிறகு அசோக வனத்திலே நடந்ததை எல்லாம் மனதில் நினைத்திருந்தாளாம். அதெல்லாம் புத்தகத்தில் பொம்மை பொம்மையாக போட்டிருக்கு. அது மாதிரி நீ எதை அண்ணா நினைத்தே.'

'அப்பா, கண்ணு, நம்ப அப்பாவைப்பற்றி நினைத்தேன். எல்லாம் ஒரு கதையாக முடிந்துவிட்டது. நினைவு எத்தூரம் தெரியுமா சென்றுவிட்டது!"

'நாதா, சாப்பிட நாழிகை ஆய்விட்டது. அம்மா தங்களுக்காகக் கார்த்திருக்கிறார்கள்."

R. V. KAILASAN,
IV B. Sc.

JL
54, 211 A, N32
87
N37-8-1
... ஆவணக்காப்பக ...
12710D
சென்னை-600 008.

காதல் அல்லது சாதல்

திருவாரூரிலே தேரோடும் திருவீதியிலே தியாகராஜ முதலியார் என்பவர் ஒருநாள் மாலை தெருத்திண்ணையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். அவருக்கண்மையில் அவரது புதல்வன் இராமநாதன் என்பவன் வீற்றிருந்தான். தந்தை மகனை நோக்கி, "இராமநாதா! உன் படிப்பிற்காக நமது சொத்துக்களையும், உன் தாயாரின் நகைகளையும் விற்றேன். உன் தாயார் கழுத்தில் தாலிக்கயிறு தவிர வேறொரு ஆபரணமுங் கிடையாது. நகையில்லாததினால் சமூகத்தார் தன்னை மதிக்கமாட்டார்களென்று அவள் கலியாணம், உற்சவம் முதலிய சுபகாரியங்களுக்குப் போவதில்லையே! இப்பொழுது நமக்கு முக்கால் ஏக்கர் நிலந்தவிர வேறொரு உடைமையுங் கிடையாது. உலகப் பொருளாதார மந்தத்தினால் நெல்லின் விலை மிகவும் குறைந்துவிட்டது. ஒரு கலம் நெல் ஒரு ரூபாய்க்கு விற்றால், முக்கால் ஏக்கர் நிலத்தையுடைய நாம் எவ்வாறு வாழ்வது? மேலும் நமக்கு வரும் வருமானம் நிலவரி கட்டுவதற்கேப்போதாதே. இந்நிலையில் நீ, நான், உன் தாயார், தங்கைகள் இருவர்கள் ஜீவிக்கவேண்டியிருக்கிறது! உன் தங்கைகள் இருவர்களும் பருவமடைந்து இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகின்றன. அவர்களுக்கு இன்னும் மணமுடித்துவைக்கவில்லையென்று சமூகத்தார் என்னை யிழிவாகப் பேசுகிறார்கள். ஐயோ! யானென்ன செய்வேன்! நீ பீ.ஏ. பட்டம்பெற்று பெரியதோர் உத்தியோகம் வகிப்பாயென்று மனப்பால் குடித்தேன். நீ பட்டம்பெற்று நான்கு வருடங்களாகியும் நாளது வரையிலும் ஒரு வேலையிலும்போய் அமரவில்லை. உனக்கு வயது இருபத்தைந்து ஆவதற்கு இன்னும் ஆறு மாதங்கள்தானிருக்கிறது. அதற்குள் நீ ஏதாவொரு உத்தியோகம் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். தம்பீ! என்னால் குடும்ப பாரத்தைத் தாங்க முடியவில்லையே! எனவே நீ சென்னைக்குச்சென்று சொற்ப சம்பளமானாலும் பெற்று ஓர் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தால் நலமாயிருக்கும்" என்று கூறினர். இராமநாதன், "தந்தையே!

வேலைக் கிடைத்தால் நான் போகத்தயார். எவ்வளவோ பொருசு உள்ளவர்களும், பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களின் புதல்வர்களும், பணங்கொடுத்து உத்தியோகம் பெறக்கூடிய சக்தியுடையவர்களும் கூட வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் என்ற அரக்கனுக்கு ஆளாகவேண்டியிருக்கிறதே! அப்படியிருக்க யான் யாது செய்யவல்லேன்! என்றாலும் தங்கள் வார்த்தையைத் தட்டாமல் சென்னைக்குச் சென்று பார்க்கிறேன்" என்றான். தன் தந்தை தந்த பத்து ரூபாய்களை யெடுத்துக்கொண்டு அன்றிரவே சென்னைக்குப் புறப்பட்டான்.

சென்னைக்கு வந்த இராமநாதன் அங்குள்ள காரியாலயங்கள் ஒவ்வொன்றாய் நுழைந்து ஏதாவதொரு வேலை அகப்படுமாவென்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தான். எங்கு சென்றாலும் "வேலைக் காலியில்லை" என்ற பல்லவியே பாடப்பட்டது. இராமநாதன் என்ன செய்வான்! என்ன வேலைக் கிடைத்தாலும் அவன் செய்யத்தயார். பட்டம்பெற்ற தான் அவ்வேலையிலமர்ந்தால் படித்த மற்றவர்கள் ஏளனஞ் செய்வார்களென்பதையும் அவன் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஒருநாள் மாலை அவன் மவுண்ட் ரோடு (Mount Road) வழியாக வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் கையிலிருந்த பணமெல்லாம் செலவழிந்துவிட்டது. மறுநாளுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்திற்கு அவன் கையில் பணங்கிடையாது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வாழுகின்ற சென்னைமா நகரிலே இவனுக்கு யார் உதவி செய்யப்போகிறார்கள்! எனவே அவன் வாடிய முகத்துடனும் தொங்கிய கழுத்துடனும் தெருவழியாக நடந்து சென்றான். சென்னைமா நகரின் செயற்கையழகும், மாலை வேளையில் மேற்றிசை வானவெளியில் பகலவன் மறையும்போது உண்டாகும் இயற்கையழகும் அவன் கவலையை எவ்வாறு போக்கும்! இளங்காளையைப்போல் நடவாமல், நத்தை ஊர்ந்து செல்வதுபோல் நடந்துகொண்டிருந்தான். இருபதாம் நூற்றாண்டின் கொடிய அரக்கர்களில் ஒருவனும் மோட்டார்கார் அவன்மேல் மோதிற்று. 'ஐயோ' என்று அலறி நமது நண்

பன் இராமநாதன் கீழே விழுந்தான். 'ஐயோ' என்ற அரவங் கேட்டமாத்திரத்திலேயே, காரினின்று ஒரு மங்கையும் ஒரு பெரியவருங் கீழே குதித்தனர். உடனே அவர்கள் இராமநாதனருகில் சென்று அவனைத் தூக்கி காரிலேற்றிக்கொண்டு ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றனர். அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகள் யாவற்றையும் செய்துவிட்டு, நேராக மாம்பலத்திலுள்ள தங்கள் பங்களாவை அவர்கள் அடைந்தனர்.

ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் விடப்பட்ட இராமநாதன் சில நாட்களில் குணமடைந்தான். அவன்மேல் காரை ஏற்றிய மங்கையும், பெரியாரும் தினந்தோறும் இராமநாதனைச் சென்று பார்த்துவிட்டு வருவது வழக்கம். தங்கள் வீட்டில் சில நாட்கள் தங்கியிருக்கும்படி அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதின்பேரில் இராமநாதன் ஒப்புக்கொண்டான்.

இராமநாதன் அவர்களுடன் மாம்பலத்திற்குச் சென்றான். அவர்கள் பங்களாவில் சிலநாட்கள் தங்கினான். அந்நாட்களில் ஒருநாள் மாலை அப்பங்களாவைச் சேர்ந்த பூந்தோட்டத்தில் இராமநாதன் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது தென்றல் காற்று மெல்லென வீசியது. வான வெளியில் சந்திரன் என்ற அரசன் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கெதிரில் அவன்மேல் மோட்டாரை ஏற்றிய மங்கை நின்றுகொண்டிருந்தாள். செம்பவளம் போன்ற இதழ்களையும், செந்தாமரை போன்ற முகத்தையுமுடைய அக்காரிகை பதினறு பிராயமுடையவள். அவள் சென்னையிலுள்ள பிரபல இரத்தின வியாபாரி இரத்தின சபாபதி முதலியாரின் புதல்வி. அவள் பெயர் கமலா. அவள் மேரியரிசிக் கலாசாலையில் இண்டர் மீடியேட் வகுப்பில் வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் இராமநாதனைக்கண்ட நாள் முதலாக அவன்மேல் காதல்கொண்டிருந்தாள். இராமநாதனும் அவள்மேல் காதல்கொண்டிருந்தான். அவர்களிருவரும் வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டே அப்பூஞ்சோலையின் மத்தியிலுள்ள மேடையின்மேல் வீற்றிருந்தனர்.

இதை எல்லாம் தூரத்திலிருந்து கவனித்துக்கொண்டே யிருந்த மங்களம் என்ற வேலைக்காரி தன் எஜமானியம்மாளுக்கு பூஞ்சோலையில் நடந்ததையெல்லாம் நவின்றாள். உடனே கமலாவின் தாயார் தன் கணவனிடத்தில் அதை அறிவித்தாள்.

சிறிது நேரங்கழிந்தபிறகு, இராமநாதனும் கமலாவும் தங்கள் தங்கள் அறைக்குச் சென்றனர். கமலா தன்னறையிலிருந்த நாற்காலிமேல் உட்கார்ந்துகொண்டு, "உன்னை மறப்பேனோ மறப்பறியேன்" என்ற இராமலிங்க அடிகளின் திருவருட்பாவைப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளது பெற்றோர்கள் அவள் அறையினுள் நுழைந்தனர். இரத்தின சபாபதி முதலியார் தன் மகள் கமலாவை நோக்கி, "கமலா! நீ ஊர் பேர் தெரியாத ஓர் ஆடவனோடு தனிமையாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தது அழகல்ல. நம் சுற்றத்தார் இதையறிந்தால் என்ன சொல்வார்கள்! பெண்ணுக்கு உயர்தர கல்வி அளித்ததினால் வந்ததல்லவா இவ்வழக்கம் என்பார்களே. அதன்பிறகு நான் என் தலையை வெளியில் காட்டமுடியுமா? படித்த உனக்கே எல்லாம் தெரிந்திருக்கவேண்டும்" என்றார். உடனே அப்பெண்மணி, "தந்தையே! உங்களுக்கு அவமானம் வரக்கூடிய வழியில் நான் நடந்துகொள்ளவில்லையே! இராமநாதன்மேல் நான் காதல்கொண்டிருப்பது உண்மையே. ஆனால் உங்கள் அனுமதியின்றி நான் அவரை மணப்பேனோ?" என்றாள்.

இதைக்கேட்ட அவள் தந்தை மிகவும் கோபங்கொண்டார். அவர், "கமலா, என்ன கூறினாய்? நான் எப்பேர்ப்பட்டவன் என்று உனக்குத் தெரியவில்லையா? இராமநாதன் என்பவன் எக்குலமோ? எவ்வூரோ? அவன்மேல் காதல்கொண்டிருப்பதாக சற்றும் நாணமின்றி என் முன்பாகவே உரைக்கின்றாயே. உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் செய்யவா இங்கு வந்தான் அப்பையல்! இதோ அவனைத் துரத்துகிறேன் பார்?" என்று ஆவேசம் வந்தவர்போல இராமநாதன் இருந்த அறைப் பக்கமாக ஓடினார். அதற்குள் இராமநாதன் தன்னறையிலிருந்துகொண்டே, தந்தைக்கும் புதல்விக்கும் நடந்த வாக்குவாதத்

தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். எனவே அவன் கமலாவிற்கு ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு வீட்டைவிட்டகன்றான். பிறகு திருவாரூரை அடைந்தான். இராமநாதன் அறைக்கு ஆவேசமாக ஓடிவந்தவர் அங்கு அவனைக் காணவில்லை. கமலா யாது செய்வது என்று தெரியாமல் தவித்தாள். அங்கிருந்த மேஜையின்மேல் கடிதமொன்று கிடப்பதைக் கண்டாள். உடனே மேஜையினருகில் சென்று அக்கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தாள். அதில் "அன்பே, நாம் இருவரும் மறுமுறை கூடி வாழுங்காலம் இப்பிறப்பில் இல்லை. எனவே என்னை மறந்திடுவாய்" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. கமலா மூர்ச்சையடைந்தாள். பிறகு அவள் பெற்றோர் அவளை எடுத்து அணைத்துக் கொண்டு அவள் மயக்கத்தைப் போக்கினார்கள்.

நாட்கள் பல சென்றன. ஐம்பது வயதடைந்த ஒரு பணக்கார கிழவனுருக்கு நமது கமலாவை மணஞ்செய்து கொடுக்க அவளது பெற்றோர்கள் இசைந்தனர். கலியாணத்திற்காக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தனர். கலியாண நாளும் வந்தது. கலியாண சடங்குகளை நடத்துவதற்காக மணமகளை அழைப்பதற்காக சில பெண்மணிகள் மணமகளின் அறைக்குச் சென்றனர். அங்கு மணமகளைக் காணோம். எனவே மணமகளைத் தேட அங்கு வந்திருந்த யாவரும் புறப்பட்டனர். தன் மகளைத் தேடிக்கொண்டு வருகையில், இரத்தின சபாபதி முதலியார் மேஜையின்மீது இரண்டு கடிதங்களைப் பார்த்தார். அதில் ஒன்று அவருக்கு எழுதப்பட்டிருந்தது; மற்றொன்று இராமநாதனுக்கு எழுதப்பட்டிருந்தது. இராமநாதனுக்கு எழுதிய கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்க்காமல், அதைத் தபாலாபீஸில் போட்டுவிட்டு வரும்படி ஆளிடம் கொடுத்தனுப்பினார். பிறகு தனக்கெழுதிய கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அதில் பின் வருமாறு வரையப்பட்டிருந்தது. "தந்தையே! இன்றோடு எனது இவ்வுலக வாழ்க்கை முடிவடைகின்றது. பணத்திற்காக ஆசைப்பட்டு பழுத்த கிழவனுரை எந்த பதினறு பிராய மங்கையும் விரும்பமாட்டாள் என்பதை தாங்கள் அறிய

வில்லையே! பணம் பெரிதல்ல, பதவி பெரிதல்ல, காதலே பெரிது என்பதை உலகத்தாருக்கு அறிவிக்கவே யான் தற்கொலை செய்துகொள்ளத் துணிந்தேன். தமிழ் நாட்டின் தேசாபிமானத்தைத் தட்டி யெழுப்பிய வீரன் குயிற்பாட்டில் 'காதல், காதல், காதற் போயிற் சாதல் சாதல்' என்றான். அவ்வாக்கியத்தின் உட்பொருளை தமிழ் நாட்டார் யாவரும் அறிய வேண்டும்." இதைப் படித்த தந்தையின் உள்ளம் எப்படியிருக்குமென்று நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. பிறகு தன் புதல்வி எங்கேயாவது குளத்தில் விழுந்திறந்து இருப்பாளென்று ஊகித்துக்கொண்டார். பிறகு அவள் பிரேதத்தைக் கண்டெடுத்து அதற்கு செய்யவேண்டிய ஈமக்கடனைச் செய்து முடித்தார். தனது அருமைப் புதல்வியை இழந்தபிறகு வாழ்வில் வெறுப்படைந்து துறவறம் பூண்டார். கமலாவின் தாயார் தன் மகள் ஏக்கத்தினாலே உயிர் துறந்தாள்.

இராமநாதன் திருவாரூரிலே தனது அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு தானும் தன் காதலியும் கூடிக் குலாவிப்பேசிக்கொண்டிருப்பதாக இன்பகனவு கண்டுகொண்டிருந்தான். அச்சமயம் ஜன்னல் வழியாக இவன் அறையைநோக்கி ஒரு கடிதம் விழுந்தது. அதைப் பிரித்துப்பார்த்தான். உடனே வாய்விட்டு பின்வருமாறு அழ ஆரம்பித்தான். "கமலா, நாம் கண்ட கனவுகள் எங்கே? நாம் கட்டிய மனக்கோட்டைகள் எங்கே? கமலா, என்னைவிட்டா போய்விட்டாய்! இதோ யானும் வந்துவிட்டேன். எனக்கு இன்றையோடு வயது இருபத்தைந்து. நான் பிறந்தது புதன்கிழமை; இறப்பதும் புதன்கிழமையாகவா வரவேண்டும்! இறைவா! என்னை மன்னிப்பாய்" என்று கதறினான். கீழே சாய்ந்தான். உயிர் துறந்தான்.

மறுவுலகில் காதல் தெய்வத்தைக் காணலாமென்றே அவர்களிருவரும் உயிர்துறந்தனர்.

P. RANGANATHAN,
V Hons.

ஓர் தூய, பரிமள, சுகந்த வாழ்க்கை

என் அருமை லக்ஷ்மியைப்பற்றி சொல்வதற்கு அதிகம் ஒன்றும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவளுடைய க்ஷீணத்திற்கு நான்தான் காரணமென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்; ஆதலால்தான் இந்த இடத்தில் அவளுடைய இனிய தன்மைகளைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

என்னிடம் வந்தபொழுது, அன்றலர்ந்த அழகிய ரோஜாவைப்போலிருந்தாள். நாள்தோறும் தேவையான சமயங்களிலெல்லாம், சற்றும் மனங்கோணாமல், தனது எஜமானுக்கு வேண்டியவையெல்லாம் செய்து, அவன் வாழ்க்கையையே, பரிசுத்தமாக்கி வந்தாள்.

சண்டாளனாகிய நான்! கொஞ்சமும் கவனமின்றி, அவளுடைய உபகாரத்தையெல்லாம் வேண்டியமட்டும் பெற்று, அவளுடைய தேக நலத்தையே கருதாமல் இருந்துவிட்டேன். நாளடைவில், அவள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, தனது பொலிவையிழந்து தன் மாசற்ற, மாண்புற்ற மலரினுமினிய மேனி சிறிது சிறிதாய் குறைந்து கடைசியில் மிகவும் மெலிந்துபோய்விட்டாள். ஐயோ! அவளது எழில் எங்கேதான் போயிற்று! கண்களைக் கவரும் அவள் வனப்பு, மாயமாய் எவ்வாறு மறைந்தது! இதற்கெல்லாம் காரணம் நானே! ஐயோ! படுபாவி! இப்படியும் நீ செய்வாயா! பாதகா! இனிமேல் அவளை மறுபடியும் அவளது பழைய உருவத்தைப்பெற்று, கண்குளிரக் கண்டு மகிழப்போகிறாயா? ஏது? எனக்குத் தோன்றவில்லை.

இன்று அவள் முன்னிருந்ததில் நூற்றில் ஒரு பங்குகூட இல்லை. அவள் அழகில் ஆயிரத்தில் ஒரு பாகமேனும் இப்பொழுது காணப்படவில்லை. தனது வேலையைச் சரிவர செய்யக்கூட அவளுக்கு சக்தியில்லை. கண்முன்னாலேயே மறைந்து

போய்விடுவாள்போலிருக்கிறது, எந்த நிமிஷமேனும், அவ்வளவு மெலிந்துபோ. . . . . .

கடவுளே! என்னடா இழவு கீழே விழுந்து! . . . . . அடடா! ஜலதாரைக்குள்ளல்லவா போய்விட்டாள்! அடே! யாரடா பையன்! இன்னொரு சோப் கொண்டுவாடா, இன்னும் உடம்பு தேய்த்துக்கொள்ளவில்லை.

ஸி. ஆர். மயிலேறு, எம். எ.,
அண்ணாமலைநகர்.

JL
T4,+4,211A1,N32
N37-8.1

600 008.
127100

Our Exchange List

The Madras Christian College Magazine.

A Government College Miscellany, Mangalore.

The Kumbakonam College Magazine.

The Magazine, St. Thomas' College, Trichur.

St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly.

The Madras Law College Magazine.

The National College Magazine, Trichinopoly.

Hindu College Magazine, Masulipatam.

Findlay College Magazine, Mannargudi.

The Hindu Theological High School Magazine, Madras.

Quarterly Journal of the Mythic Society, Bangalore.

K. R. High School Magazine, Muttra-Vasart.

The Zamorin's College Magazine, Calicut.

The Government Brennen College Magazine, Tellicherry.

The Hindustan Review.

The Jaffna College Miscellany.

"The Old College".

Printed by St. Joseph's Industrial School Press, Trichinopoly—1937.

DEAR SIR,

In purchasing your diamonds and investing your well-earned money, a question arises as to how and where to get the best value. It is in the interests of the purchaser to get them direct from a reliable, long established and successful importer, who not only passes full responsibility but also possesses "KAIRASI".

Our advantageous position as DIRECT IMPORTERS OF DIAMONDS FROM EUROPE, on a large scale for strictly *nett cash* prices and moreover, our close and constant touch with Europe Market, due to our Partner, Mr. Nandalal's long stay in Europe enables us to secure the best quality diamonds after a right test at advantageous prices; so much so, it helps us to give our customers the benefit of our advantages.

To cope with the ever-increasing demands, we have always on hand, a large stock of selected stones that we are able to assort lots in even and equal sizes, uniform cutting and colour, thereby providing ample scope for satisfactory selection.

Always concentrating our energy and attention in this line, we conduct our business economically, scientifically and departmentally, having a wide jurisdiction of business; so much so, we secure extensive business on all sides making a grand and great turnover of business, which automatically helps us to reduce the percentage of incidental expenses, thereby enabling us to keep up to our motto "MAXIMUM SALES WITH MINIMUM PROFIT".

Our policy from the outset is designed to ensure complete satisfaction to our patrons. The confidence and trust of many a customer that we have the proud privilege to enjoy to-day is the result of our strict adherence to the moral code of business, our honesty and high integrity, our promptness and punctuality and above all our "KAIRASI".

IT WILL CONVINCE YOU.

The name of "GOPALDAS" backed as it is by experience and success is your bond of assurance.

We confidently look forward to your esteemed patronage.

No. 1,
Chinnakadai Street,
Teppakulam P. O.,
TRICHINOPOLY.

We are, Dear Sir,
Cordially yours,

N. GOPALDAS & Co.,
Direct Importers and
:: Jewellers ::

No. 87,
Big Street,
KUMBAKONAM.